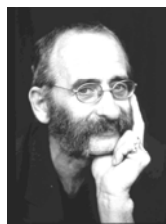

Stručné zprávy.
Pondělí 15. července
Severní a Jižní Korea opět jednají o znovuotevření Kesongu a Záškodníci z Greenpeace vnikli do jaderné elektrárny ve Francii
Zeman je podle Die Presse kandidát na politického šarlatána číslo 1
Fischer chce po přispěvatelích na kampaň podrobnosti o penězích
TOP 09 chce do čtrnácti dnů předložit návrhy na změnu ústavy a Nagyová vypovídala u soudu, Nečas se omluvil z rodinných důvodů
Letouny CASA konečně v plné zbroji, prošly armádními zkouškami
Důl Paskov se NWR nepodařilo prodat, zájem je o koksovny
Počasí v Praze: oblačno, větrno, 23 stupňů
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

 pravdu někdy jeden neví, co si má myslet, napřed nám vychvalovali Chartu a pak se najednou ukázalo, že byla plná Stbáků a komunistů.

Napřed lidé věřili, že udělali v roce 1989 revoluci a pak se zjistilo, že nejen byla plánovaná a organizovaná StB, ale dokonce pod taktovkou Sovětského Svazu. To, že pana Havla zvolilo prezidentem 29 prosince 1989 Federální shromáždění, čili komunisté, se také od začátku ví a i to, že chránil komunisty. Napřed se český lid radoval z báječného hesla „Nejsme jako oni“, pak se najednou zjistilo, že heslo bylo vymyšleno soudruhy kádry specialisty od Státní Bezpečnosti. Co se týká následujícího článku, tak jsem na rozpacích, připadá mi to jako komunistická provokace a desinformace, základní školy by podle mne měly být zdarma, v Čechách byla u každé fary škola, kde kněz zdarma vyučoval, proto nebylo překvapením, že ve 14 století nebylo téměř v Čechách negramotných. To, že by chudý musil umírat, protože by neměl ani na základní ošetření, se mi taktéž nezdá. Problém je v tom, že se nedá věřit už ani zprávám v televizi, viz nejen zpráva na straně 13, ale i případ, kdy se zjistilo, že na záběrech jistého reportéra z bojů v Palestině, se objevují stejní lidé, jednou jako zranění, jindy jako mrtví, takže záběry byli vlastně vykonstruované. Abych se vrátil k Austrálii: Místní vláda na vás ušila další budou. Když se před nedávnem zeptal pán z rádia, zda-li partner paní Gillard ráčí být gay, tak ho vyrazili ze zaměstnání, ale když vás se vláda prostřednictvím Aus.Bureau of Statistic zeptá na to samé a vy odmítnete anebo na to jak dlouho máte orgasmus a jakým způsobem máte sex a kolik máte vaše žena vibrátorů odpovědět, tak vás zavrou do kriminálu (viz strana 16). Jinak vybírat články pro noviny také není legrace, Jedny noviny napíší, že: „úřady Itálie, Francie a Portugalska odmítly

povolit přelet bolívijského letadla s prezidentem Moralesem na palubě, který se vracel domů z oficiální návštěvy Moskvy, byl proto nucen přistát ve Vídni, kde bolívijský prezident nedobrovolně strávil 13 hodin. Zároveň bylo letadlo prezidenta prohledáno rakouskou policií.“ A noviny druhé vysvětlují, že letadlo ve Vídni přistálo natankovat a nebylo a ani nemohlo být prohledáno, neb jest bráno (ten aeroplán) jako cizí území. Jak se jeden dozví, kde je pravda?
Řešit bychom si pomáhali.

Levice vytváří chudobu

Radek Velička
Ač vznik levicového dělnického hnutí u ctihodného pana Kruppa v Essenu mělo za cíl snižování chudoby mezi dělníky, tak moderní levice jde právě opačným směrem – chudobu přímo svými kroky a programy vytváří. Protože kdo by volil levici, kdyby nebylo lidí chudobných? Kdo by volil levici, kdyby byla vymícená závist mezi lidmi? Levice přímo vštěpuje a šíří závist mezi lidmi, jelikož lidé nedělí podle kvalit, nýbrž podle majetku. Základním stavebním kamenem levicových vůdců je vychovávat si generace voličů, kteří jsou závislí na sociálních dávkách a na dalších intervencích do jejich finanční situace. Již dávní feudálové věděli, že majetný lid se špatně manipuluje. Dnešní moderní levice se u těchto přežitých organizačních struktur inspirovala. Proto si vyjmenujeme základní pilíře moderní levice, jak ožebračovat lid a brát lidem možnost osobního i finančního růstu:
Bezplatné školství - školství je pouhá mantra levice. Každý rozumný a inteligentní jedinec ví, že zadarmo nic není – pokud náhodou je něco zadarmo, tak to není kvalitní. Představa moderních levicových stran o bezplatném školství je taková, že všichni zájemci mohou studovat, to co chtějí a jak dlouho chtějí, bez ohledu na celospolečenský přínos takového studia. Levice neuvažuje o dalším uplatnění takových absolventů. Z pohledu levicových vůdců je to rozumné, když mluví o vzdělanosti, ovšem bezplatným školstvím žádnou vzdělanost levice nepodporuje, protože sice studia nabízí, avšak velmi nekvalitní, tím si vychovává špatně vzdělané jedince – své voliče.
Všeobecné uplatnění na trhu práce - Levice se snaží intervenovat nejen trh, intervenuje hlavně trh práce a vytváří umělá, neprofitabilní pracovní místa, jelikož má absolventy, kteří nemají celospolečenské uplatnění. Ovšem aby takový člověk volil levici, tak od levice dostane práci, aby měl příjmy. Již výchovou a studiem si takový příjemce almužny nevytvořil žádný hodnotový žebříček, proto se spokojí i s málem.
Bezplatné zdravotnictví - Další levicová mantra. Ve společnosti přibývá dlouhověkosti, jelikož kvalita našeho života roste a náklady na zdravotní péči se zvyšují. Udržení bezplatného zdravotnictví je přímo likvidační pro seniory, které se snaží levice rádobu chránit. Ovšem pro levici jsou senioři výdajem, jelikož nedala celým populacím vydělat, aby mohla tvořit své

sociální experimenty. Proto jsou senioři v levicovém zřízení plně závislí na státu. Levice má rychlé a spolehlivé řešení – bezplatné zdravotnictví, které je nekvalitní a tím se snižuje průměr dožití – levicová důchodová reforma.
Trest za úspěch - Levicová politika trestá úspěšné a podporuje neúspěšné a líné, tímto padají do letargie i jedinci, kteří by mohli být úspěšní, ale raději úspěšnými nechťejí být, aby nemuseli podporovat neúspěšné. Solidarita mezi lidmi je přirozená, ovšem je jen pro potřebné. Levicové vnímání potřebnosti je takové, aby levice slavila úspěchy u voleb. Levice proto uplácí neúspěšné penězi úspěšných, aby byla zvolena a mohla úspěšné na úkor neúspěšných dál zločinecky ožebračovat. Levicová sociální politika je ukázka politické korupce. Závěrem by se dalo konstatovat, že levicové strany a hnutí jsou brzdou rozvoje společnosti. Ovšem záleží na úhlu pohledu, kolik lidí ve společnosti chce růst a kolik lidí chce jen přežívat nebo přehnívat? Aby levicoví vůdci mohli čerpat své prebendy, tak potřebují hloupou masu chudých lidí. Co předvádí naše česká levice je přímým potvrzením tvrzení výše.

Záplavy

25. ledna 2013 Stanislav Moc
Austrálie je vcelku pouštní kontinent s pouštním počasím. To znamená, že tu v lepším případě prší sporadicky nebo málo a v tom horším neprší vůbec. Někdy ovšem deště přijdou, a to v takovém množství, že máme záplavy. Ty poslední byly na středoseverním pobřeží (Mid North Coast), kde bydlím, v roce 2000. Já jen abyste si udělali obrázek, jak často tu prší. Takže ty letošní březnové povodně nás překvapily. Už jsme si všichni zvykli, že když není modrá obloha, tak to není kvůli dešti, ale jen úleva od slunce, od té životodárné koule, která život dokáže pěkně zpražit, připéct, osmahnout a vysušit až do troudu. Brali jsme mračna, která se kupila na severu, na lehkou váhu, neb tam se kupí odjakživa a většinou z toho nic není. Moje žena jela tři sta kilometrů od nás do East Ballina, kde měla přes dlouhý víkend kurz vznešeného jména "Camp creative". Tam ženy jejího věku nabírají druhé dech a učí se bubnovat i tančit břišní tance a vůbec si hrají na nestárnutí. Taky je tam učí buddhistické filozofii. Žena mne vždy láká, abych jel taky, že v "Camp creative" mají i kurzy kreativního psaní, kde bych se jistě zdokonalil a možná pak i pronikl na australský trh. Jenže mne to neláká a odmítám s tím, že bych se tam jenom zkazil a psal jako všichni ostatní, což je: Na Jedno Brdo! To já jdu raději dvakrát týdně na Šťastnou hodinku do našeho klubu, kde sice nikdo nic nevyučuje, ale přece jen se tam člověk hodně dozví a poučí se taky, i když tam vládne filozofie spíše člověčí než buddhistická. Jako příklad uvádím zen-buddhistickou otázku: "Dá se tleskat jednou rukou?" a hned si odpovídám, že dá! U nás v klubu kecal jeden trouba tak blbě, že mu známej kluk tleskl jednou rukou, až trouba převrátil sedačku, na které seděl. To, tvrdím, je zen-buddhismus v praxi! Ta moje se na mne útrpně ušklíbne, naznačujíc, že

asi nejsem normální. Nejsem, a proto mě na "Camp creative" nikdo nedostane! Než odjela, tak mi kladla na srdce, abych nezapoměl jít v úterý ve tři padesát ke stanici autobusu a vyzvedl tam vnučku ze školy. Ona že bude doma večer do šesti. Prostě měla všechno naplánováno do puntíku jako vždy, jenže na co nepomyslela, byly živly. Živly v podobě deště. Na to z nás nepomyslel nikdo. Ten den začalo pršet už ráno, ale pořad to ještě šlo, jenže po polední dešť zesílil a chvílemi pršelo tak prudce, že voda nestačila odtékat. Náš dům stojí na lehce se svažujícím pozemku, a tak voda dům obtéká. V těch přívalech prudkého deště však voda nestačila dům obtékat a za domem se udělala půlmetrová "vlna", která se opřela o zeď, takže jsem měl obavy, aby mi do domu nezačalo zatékat spodem. Naštěstí jsem dům postavil sám a solidně, takže zeď nápor udržela. Ve tři padesát jsem vyzvedl vnučku z autobusu, naštěstí už nepršelo tak prudce, ale pro jistotu jsem pro ni zajel autem, i když to mám ke stanici jen nějakých sto padesát metrů chůze. Když jsme přijeli domů a vnučka zjistila, že babička není doma, začala řvát tak, že jsem neslyšel, jak dešť bubnuje na plechovou střechu baráku. V šest přišel místo babičky telefonát, že babička je někde u Coffs Harbouru (80 km na sever od nás) a bude muset spát na silnici v autě. Coffs byl zaplaven rozvodněnými potoky. Od té chvíle byla vnučka k neutišení, obzvlášť, když zavolala její matka, kterou to odrízlo v Port Macquarie, což je také osmdesát kilometrů od nás, ale na jih. Udělal jsem večeri a místo, abych šel na šťastnou hodinku, jak jsem plánoval, tak jsem se díval v televizi na pořad pro děti. Pak jsem vnučku umyl a dal do postele, kde obvykle spí s babičkou. Já, když je u nás, spím na kavalci v computer pokoji. "Dědečku," zašeptalo vnadně to malé ženské stvoření (ony se s tím snad rodí!), "přečti mi pohádku!" Jak bych mohl něco takového odmítnout? A tak místo piva, na které jsem se celý den těšil, jsem četl pohádky, zatímco šestiletá vnučka mně strkala svá studená chodila pod mé teplé nohy, aby si je zahrála. Přesto jsem usnul první... Ráno bylo tak, že jsem hned věděl, že žádná škola nebude. Celé dopoledne jsme si hráli s vláčkem a sledovali televizní programy pro mateřské školy. Také jsem dělal koně a s vnučkou na ramenou pádil naším barákem, zatímco mě kopala do prsou a tahala za uši, podle toho, kterým směrem chtěla, aby kůň hopsal. V poledne jsem uvařil oběd a doufal, že si snad vnučka dá šlofíka, usne a budu mít na chvíli klídek, ale kdepak! Hráli jsme si na školu a ona dělala učitelku. Podle toho, jak mě peskovala, jsem si byl jist, že tak blbýho žáka ještě neučila. Odpoledne se k nám probíla konečně babička. Byla vysílená a unavená, ale ani zdaleka nebyla tak zdecimovaná jako já. "Prosímte," zalkal jsem když jsme se objali, "vem to na chvíli za mne, já už nemůžu! Musím do klubu nebo leknů! Kolem dokola samá voda a já mám žízeň, že mi jde huba šejdrem..." Záplavy letos nadělaly mnoho škod, ale naštěstí se nikdo neutopil, ani já, když jsem se to odpoledne probíjel k našim v klubu!

Úterý 16. července

EU zrušila projekt své hlásné trouby po vzoru sovětské Pravdy
Europoslanci chtějí "rychlé prověření" politického vývoje v Česku
Zeman europoslancům vzkázal, ať si nejdřív přečtou českou ústavu
Fischer by měl být podle Zemana v otázce splacení dluhů transparentní
Nejvyšší soud rozhodl: Šnajdr a Tluchoř patrně nebudou souzeni za trafiky a Všichni tři exposlanci - Šnajdr, Tluchoř a Fuksa - opustili vazební věznici
Benešová chce stáhnout a předělat zákon o státním zastupitelství
Praha zastavila plán na opravu Průmyslového paláce za 3 GKč
Počasí v Praze: skoro jasno, 27 °C

Středa 17. července

Britská královna schválila zákon umožňující sňatky homosexuálů
Před italským soudem stanul kapitán ztroskotané lodi Costa Concordia
ČSSD neuspěla s historicky prvním návrhem rozpustit Poslaneckou sněmovnu
ODS žádá vládu, aby řešila postup Ištvana a Šlachty v kauze poslaneckých trafik
Financování kampaně je vyřešené a v souladu se zákonem, tvrdí Fischer
Represivní složky mohou zničit celý politický systém, míní Klaus
Do sněmovny dorazilo storno žádosti o vydání Nečase
Rusnok jednal s komunisty o jejich podpoře své vlády
Počasí v Praze: skoro jasno, 30 °C

Čtvrtek 18. července

Izrael popřel svůj údajný souhlas s Palestinou v hranicích z 1967
Izraelský prezident vyzval EU k pozastavení směrnic o spolupráci
Za údajné podvody dostal ruský opoziční předák Navalnyj 5 let vězení
Na Rusnokovu vládu se v ČSSD hledí spíše kriticky, prohlásil Sobotka a Věznění zákonodárci budou bez platu a náhrad, Zeman podepsal novelu
Praha chce vykázat bezdomovce z MHD, ještě ale neví jak a za kolik
Unie státních zástupců se ohradila proti kritice žalobců od politiků
Dcera Nagyové si stěžuje u Čunka, senátoři stížnost prověří
Počasí v Praze: jasno, 30 °C

Pátek 19. července

Detroit vyhlásil bankrot, jeho dluhy přesahují 18 miliard dolarů a Řecko nemá nárok na německé válečné reparace, tvrdí Merkelová
Šlo o vměšování výkonné moci do zákonodárné, prohlásil NS k Ištvanovi
Zemanovi ministři pokračují v čistkách na úřadech a dosazují svoje trafikanty a ČSSD chce jednotněji vystupovat k Rusnokovi, ještě ale neví, jakým směrem
Nagyovou, Páleníka, Pohůnka i Bočka pustil soud po pěti nedělích z vazby
Zeman podle Kmonička podepíše příští týden první skupinu velvyslanců
Na Brněnsku byli nalezeni tři mrtví novorozenci, matka se přiznala k vraždě
Počasí v Praze: jasno, 29 °C

Víkend 20. – 21. července

Prozatímní egyptský prezident ustavil výbor pro změnu ústavy
Belgický král Albert II. předal po 20 letech vlády trůn synovi Philippovi
Zeman začal sérii jednání kvůli vládě, sešel se s Klasnovou i Rusnokem a Zeman ujistil Klasnovou, že nová vláda nebude rozhodovat o Temelínu
Ištvan si je jist, že nejvyšší žalobce Zeman zruší stíhání exposlanců
Wagnerová chce senátní podání k Ústavnímu soudu kvůli imunitě
Rusnok zatím nevidí důvod, proč měnit ministra Fischera
Obvinění v kauze Nagyová skončí u soudu, věří Šlachta
Počasí v Praze: jasno, skoro 30 °C

Pondělí 22. července

Papež František se vydal na svou první zahraniční cestu do Brazílie
EU konečně zařadila vojenské křídlo Hizballáhu mezi teroristické skupiny
Zeman lobboval za podporu své Rusnokovy vlády rozhovory s šéfy poslaneckých klubů
Podle Tluchořova advokáta je nepřípustné převyprávět příběh a pokračovat ve stíhání
Fischer věří, že při hlasování o důvěře vládě převáží věcnost a program vlády
Tejc už chytá správný vítr, spolu se Zemanem nechce návrat pravicové vlády
Nečasova vláda rozdělila před odchodem na odměnách čtvrt

NOVINY - Stručné Zprávy – sestavené panem Ondřejem Astonem Neffem

miliardy a V případě rozšiřování Letiště Vodochody zvažují obce právní kroky
Počasí v Praze: jasno, 32 °C

Úterý 23. července

Barmská vláda se rozhodla propustit 70 politických věžňů
Vévodkyni Kate i jejímu synovi se daří dobře, oba opustili porodnici
Zeman dokončil debaty s předsedy poslaneckých klubů o své vládě
Peake stále preferuje novou vládu bývalé koalice ODS, TOP 09 a LIDEM
Nezíská-li Rusnokova vláda důvěru, dá prý Zeman šanci spíše pravici a Data klientů Komerční banky se kvůli chybě dostala na veřejnost
67 % Evropanů je přesvědčeno, že na jejich hlase v EU nezáleží
Česko zvítězilo ve švýcarské části sporu s firmou Diag Human
Počasí v Praze: jasno, až 33 °C

Středa 24. července

V Mexickém zálivu vzplála plošina na těžbu zemního plynu
Snowden nedostal od úřadů svolení opustit moskevské letiště
Zeman dá šanci pravici, předloží-li 101 notářsky ověřených podpisů
Němcová opáčila, že žádné podpisy poslanců se ověřovat nebudou a Sobotka říká, že až neprojde Rusnok, měl by dát Zeman šanci jemu
Novým šéfem Úřadu vlády bude místopředseda SPOZ Augustin
Diag Human odmítá, že by prohrála švýcarskou část sporu s ČR
Vláda zamítla návrh zákona MS kraje o ochraně ovzduší
Počasí v Praze: jasno, 33 °C

Čtvrtek 25. července

Sněmovna reprezentantů jen těsně odmítla omezení aktivit NSA a Proces s Chodorkovským nebyl politický, rozhodl evropský soud
Zeman přijal Ištvana, vyjádřil mu plnou podporu a předal další instrukce a Ištvan návštěvou u Zemana popřel svou nestrannost, prohlásil Kalousek
Pícek v Soulu vyzdvihl čs. vojáky, kteří dožírali na příměří po korejské válce
MMR chystá pro obce a kraje miliardu Kč na obnovu po záplavách
Zeman podepsal petici za zákon o prokázání původu příjmů
Česká ekonomika poklesne o 1,5 %, zhoršilo odhad ministerstvo
Počasí v Praze: skoro jasno, 29 °C

Pátek 26. července

Egyptská armáda dala Muslimskému bratrstvu ultimátum
Ariane vynesla do kosmu největší evropský komunikační satelit
NSZ Zeman zrušil stíhání exposlanců, Ištvan je má za ty mříže dostat jinak a Šnajdrův advokát označil rozhodnutí NSZ Zemana za nezákonné
Obvinění pražští radní podali ústavní stížnost v kauze opencard
Ruský miliardář Jevtušenkov má zájem o českou Telefoníku
ÚOHS zamítl odvolání Arevy v kauze dostavby Temelína
Majitelé FVE protestují proti prodloužení solární daně
Počasí v Praze: jasno, 34 °C

Víkend 27. července – 28. července

Ukrajina by se měla integrovat s Ruskem, prohlásil Putin
Jakákoli mírová dohoda s Palestinci musí v Izraeli projít referendem
Fischer už rozhazuje miliardy a vyhazuje členy ODS z dozorčích rad a Děti do 18 let by poplatek v nemocnici platit neměly, plánuje Holcát
Imunita by se podle předsedy NSS Baxy měla chápat spíše úzce
Výkon ekonomiky podráždí už léta slabá státní správa, říká Jahn
Loď ztroskotanou na Labi remorkér úspěšně dotlačil do Děčína
Několik tisíc Čeců a Slováků se sešlo na hraniční hoře Velká Javořina
Počasí v Praze: jasno, až 37 °C

Zeman už půl roku hraje s lidmi hru „Idiote, nezlob se“
Prezident Miloš Zeman podepsal v sídle strany SPOZ petici za zákon o prokazování původu příjmů. (25. července 2013) V pátek je to přesně půl roku od zvolení Miloše Zemana českým prezidentem. Podle zástupce šéfredaktora MF DNES Jiřího Kubíka se při srovnání Zemanových předvolebních výroků ukáže, že své voliče převezl. Oslovení v názvu článku odkazuje k velmi oblíbenému slovu prezidenta Miloše Zemana. Když chce totiž dát najevo svou intelektuální převahu nad kýmkoliv jiným, pronese větu ve stylu: Pouze idiot si může myslet, že...

A JEHO NEVIDITELNÝM PŮEM

"Pojem ústavní zvyklosti je naprosto idiotský, protože kdyby to byly opravdu ústavní zvyklosti, tak by byly zakotveny v ústavě," vyjevil nám svůj způsob uvažování prezident před třemi týdny.

Slovo idiot není v Zemanově repertoáru nic, co bychom neznali z dob jeho dřívějšího premiérování (na denním pořádku byla i slova debil, pövl, žumpa), a co by nás tedy dnes mělo šokovat. S nadsázkou můžeme říct, že coby hradní pán s námi už půl roku hraje hru "Idiote, nezlob se, jsem i tvůj prezident."

Běžte nejdřív k notářii!

Zatím posledním vypečeným kouskem prezidenta Zemana je jeho požadavek, aby mu pravicová koalice, chce-li mít druhý pokus při sestavování vlády, přinesla 101 notářsky ověřených podpisů. V ústavě to má stejnou oporu, jako kdyby si teď usmyslel, že 101 poslanců musí přijít na hradní nádvoří vysvěčených do půl těla, klanět se směrem k Zemanovi a společně s kancléřem Mynářem provolávat: "Miloš je veliký člověk!"

Ústava nic takového nezná, to nám jen Miloš Zeman předvádí další ze svých rozmarů. Kromě toho, že se baví představou, jak tu nechtěnou pravicovou koalici zase převeze (101 poslanců zcela jistě nebude obíhat notáře), tak si nejspíš chystá půdu pro to, aby i ve druhém pokusu mohl zvolit nějaké další, nezvyklé, ale o to víc originální řešení. Rusnokova vláda, verze 2?

Miloš Zeman si přes to všechno může být jednou velmi podstatnou věcí jistý: jeho styl prezidentování se velké části veřejnosti líbí. Udržuje si totiž popularitu u nadpoloviční části voličů, což vlastně i po půl roce odpovídá tehdy jeho pětapadesátiprocentnímu vítězství. U Zemanových voličů tak nejspíš převládá spokojenost s tím, že jejich prezident "zakroutil krkem" nenáviděné vládě s ještě nenáviděnějším Kalouskem, nad tím, že není vždy zcela důstojným a notabene důvěryhodným reprezentantem státu.

Z věcí, pod něž se Miloš Zeman během posledního půlroku podepsal, stojí za ocenění, že na rozdíl od svého předchůdce dokázal doplnit do té doby personálně strádající Ústavní soud. Z posledních kroků vzbuzuje spíš sympatie jeho snaha o nezávislé vyšetření megakauzy kolem Jany Nagyové, tedy rozkrytí klientelistické sítě či případ zneužití vojenské špionáže. V době slících politických proklamací zejména ze strany ODS a jejího bývalého předsedy Nečase je prezidentův apel na nezasahování do případu na místě.

Vedle toho je zde ale tak dlouhá série Zemanových blamáží, podfuků a polopravd, až to zaráží. Chce to neztrácet paměť a srovnávat věty a sliby dříve vyřčené s tím, co se nakonec stalo. Když to vyskládáte vedle sebe, už se nezbavíte dojmu, že nás všechny (hlavně voliče, kteří mu uvěřili) prezident převezl:

Prezidentská kampaň prý bude stát tři čtyři miliony – stála přes třicet. Vše prý bude transparentní a průhledné – nakonec zbylo nemálo milionů s anonymním původem. Na Hrad si prý vezme jen řidiče a sekretářku – přišel zástup nových lidí, kancléř dokonce začal přebudovávat své "komnaty". Bude prý prezidentem aktivním a bude neustále objíždět české kraje – za půl roku nevyjel do jediného. Jeho napojení na ruský gigant Lukoil je prý nulové – jednatel Lukoil Aviation Martin Nejedly přitom měl pod palcem finance z kampaně a teď je ekonomickým poradcem hlavy státu. Zemanův vliv na sestavení vlády "odborníků" prý nebude žádný, nakonec Jiří Rusnok stvořil vládní tým přátel a sponzorů Miloše Zemana a završil jej jmenováním místopředsedy Zemanovců do klíčové pozice šéfa Úřadu vlády. A tak dále a tak dále...

K snídani, k obědu i k večeři

Pro lidi, kteří Zemana nevolili, to vše může být jen satisfakcí, že na jejich slova došlo a že jejich obavy ze Zemanovy nevyzpytatelnosti byly na místě. Přesto se však dobrý pocit jaksi nedostavuje.

Nejhůř ze všech musí být sociálním demokratům, kteří i vinou vlastní rozpocenosti lavírují mezi tím, jestli jít Zemanovi na ruku, anebo jestli před ním zaujmout obranné pozice. Zatím to spíš kvůli jejich zoufalé nerozhodnosti, jak se stavět k Rusnokově vládě a co chtít dál, vypadá, že si je Zeman "maže na chleba" k snídani, k obědu i k večeři. Díky prozemanovské horlivosti sociálních demokratů typu Michala Haška získává Zeman pro svůj údajný cíl – podlomení ČSSD, jež se k němu před deseti lety zachovala macešsky (nezvolila ho prezidentem už tehdy) – zdatné spojení.

Ani pro nás ostatní z toho nekouká nic dobrého. Moc nevyzpytatelného muže by dál vzrostla a Klausovo zvolání, jímž přesně před půl rokem po Zemanově vítězství parodoval slavné Havlovo heslo z roku 1989, by se dalo definitivně přepsat: Zemanova pravda a sebeláska zvítězily nad zdravým rozumem a jasnými pravidly hry.

Autor: Jiří Kubík iDnes

Neučia o nich, hoci si to zaslúžia viac ako Jánošík. Zabudnutí hrdinovia

Najdlhšie slúžiaci vojak v dejinách nebol zd’aleka jediným slávnym vojakom narodeným na území dnešného Slovenska.

Slovensko nemá dejiny plné pápežov, cisárov, kráľov, štátnikov ani nezapĺňa stránky učebníc svetového dejepisu. Nemá ani rodákov, ktorí hýbali politickou osou Európy.

O to zvláštnejšie je, že si nepamätáme alebo nechceme pamätať takých, ktorí do dejín určite patria. Síce nie slovenských, ale rakúsko-uhorských určite.

Všetci dobrí rodáci

Andrej Hadik, jeho syn Karol Jozef Hadik, Ján Andrej Beňovský, Ján Lipský, Ladislav Škultéty-Gabriš a ďalší. Nazvime ich slovenskí rodáci, aby sme sa vyhli nezmyselným sporom o to, či patria viac Maďarom, alebo Slovákom.

Všetci prekročili svojím významom rámec slovenského priestoru, monarchie a azda až na „večného vojaka“, zástavníka Gabriša, patrili do európskej vojenskej elity.

Ich príbehy v mnohom pripomínajú v dnešnom ponímaní „americký sen“, v ktorom sa aj z nuly môže stať vlastným úsilím významná osobnosť.

Andrej Hadik a Ján Beňovský boli na základe cisárskeho patentu majiteľmi plukov habsburskej armády, čo bola jedna z najväčších pôdt.

Andrej Hadik dosiahol hodnosť poľného maršala, najvyššiu hodnosť habsburskej armády. Bol prezidentom Dvorskej vojnovej rady vo Viedni, čo zodpovedá pozícii ministra vojny.

Panovník František ocenil schopnosti Hadikovho syna Karola generálskou hodnosťou a najvyššími vyznamenaniami Veliteľským krížom Radu Márie Terézie. **V knihách áno, v učebniciach nie**

Ján Beňovský, bratranec známejšieho svetobežníka Mórica, skončil vojenskú kariéru ako podmaršal a majiteľ pluku. Ján Lipský, plukovník a kartograf, vytvoril generálnu mapu Uhorska. Na tú dobu takmer dokonalé dielo používal aj Napoleon.

Zástavník Ladislav Škultéty-Gabriš je považovaný za najdlhšie slúžiaceho vojaka na svete. Poznala ho celá Viedeň a stala s z neho celebrita. Populárnemu Gabrišovi vydali litografiu s portrétom na koni a predávali ju za jednu zlatku.

O nikom z nich sme sa neučili v škole. Potvrďuje to aj historik a vedec Vojenského historického ústavu, zostavovateľ Knihy kráľov Vladimír Segeš, ktorý napísal spolu s Vojtechom Danglom knihu Vojvodcovia - 111 osobností vojenských dejín Slovenska.

„Nikto sa o nich neučil a neučí. Pritom sú ďalším dôkazom, že nie sme len národ pastierov a zbojníkov, ale aj ukážkou absencie vlastnej vojenskej identity v našom historickom vedomí,“ hovorí docent Segeš.

Pre úplnosť dodajme, že vojaci pomenovali predsa len po maršalovi Hadikovi akadémii. Po štyroch rokoch a reorganizácii sa jeho meno z názvu vytratilo.

Škultéty-Gabriš nedávno dostal mediálny priestor ako „večný vojak“, ktorého ostatky za kriku maďarských nacionalistov previezli a pochovali na Slovensku, presne na 275. výročie jeho narodenia.

Nadnárodní hrdinovia

Johann Ch. Allmayer-Beck dal jednej z podkapitol diela Habsburská monarchia 1848 – 1918, ktorú venoval habsburskej armáde, názov Mnohonárodná alebo nadnárodná?

Historik Vladimír Segeš hovorí, že otáznik v názve je namieste. Ako príklad môže slúžiť práve slávny slovenský rodák maršal Andrej Hadik.

„Nebol Slovák ani Maďar v modernom ponímaní. Otázka národnej identity v dnešnom zmysle slova bola preňho druhoradá, lebo rovnako ako ostatní vtedajší šľachtici a vzdelanci bez ohľadu na etnický pôvod bol typickým predstaviteľom natio hungarica čiže politického uhorského národa, združujúceho výsadnú privilegovanú vrstvu uhorskej spoločnosti,“ konštatuje historik.

Uhorsko ako stavovský štát s čoraz výraznejšou až výlučnou dominanciou maďarskej či pomaďarčenej šľachty si podľa Segeša tento charakter udržalo až do roku 1848 čiže do zániku feudalizmu.

Prvý husársky kúsok

Andrej Hadik (1711 – 1790)

Na Slovensku takmer neznámy vojvodca, ktorého časť zdrojov označuje za Maďara alebo potomka českých exulantov. Pre autorov knihy Vojvodcovia, historikov Dangla a Segeša, je Hadik jednoznačne potomkom zemianskej rodiny pochádzajúcej z Turčianskej stolice, čo dokazuje aj ním vlastnoručne napísaný životopis. Mladý Hadik sa pôvodne pripravoval na kňazské povolanie, nakoniec však vyhovel otcovi a stal sa vojakom.

„Self made man“ Hadik urobil závratnú vojenskú kariéru. V 33 rokoch bol najmladším plukovníkom v celej habsburskej armáde, veliteľom a neskôr aj majiteľom husárskeho pluku. V roku 1774 ho povýšili na poľného maršala. Vo viacerých vojnách zastával funkciu hlavného veliteľa cisárskych vojsk a do konca života bol prezidentom Dvorskej vojnovej rady vo Viedni. Z dnešného hľadiska to zodpovedá funkcii ministra vojny. Hadik bol prvým a dlho aj jediným uhorským reprezentantom a vôbec jediným slovenským rodákom na tomto poste.

Andreja Hadika preslávilo najmä obsadenie hlavného mesta Pruska Berlína v roku 1757. Ako veliteľ údernej brigády, zloženej prevažne z husárov, nečakane napadol a obsadil Berlín. V boji o slabo chránené mesto padlo len desať Hadikových mužov. Odvtedy sa v Európe traduje pojem husársky kúsok.

Hadik pohrozil Berlínu, že ak sa nevzdá a nezaplatí, nevyhne sa rabovaniu a postihne ho podobný osud ako iné mestá, vypálenie. Hlavné mesto Pruska zaplatilo 300-tisíc toliarov.

„Samotný Hadik si z bohatej koristi nenechal ani toliar, 25-tisíc dal rozdeliť medzi vojakov, ostatok poslal panovníčke Márii Terézii, ktorá mu na znak vďaky darovala tritisíc dukátov,“ uvádzajú autori knihy Vojvodcovia.

Obsadenie Berlína neovplyvnilo vývoj vojny, ale malo veľký symbolický význam. Rozhnevaný Fridrich II. vydal príkaz Hadika zajať alebo zabiť, ale nikdy sa to nepodarilo. Panovníčka vyznamenala Hadika najvyšším vyznamenaním monarchie, Veľkokrížom Vojenského radu Márie Terézie.

Po skončení sedemročnej vojny Hadik získal grófsky titul a stal sa guvernérom Budína a veliteľom peštianskeho vojenského okruhu. Ako jednému z mála uhorských šľachticov mu cisár Jozef II. udelil titul dedičného ríšskeho grófa. Pozoruhodné je, že práve Hadik ako prvý v Uhorsku predložil v 60. rokoch 18. storočia návrh na zrušenie nevoľníctva.

Andrej Hadik zomrel vo Viedni a pochovali ho vo Futogu (dnešná Vojvodina), ktorý dostal ako dar pri povýšení do grófskeho stavu.

Na čele vojska proti Napoleonovi

Karol Jozef Hadik (1756 – 1800)

Synovia poľného maršala Andreja Hadika sa tiež dostali vysoko na spoločenskom rebríčku. Ján bol radca kráľovského miestodržiteľa, Ondrej dosiahol hodnosť jazdeckého generála, ale najviac sa preslávil Karol.

Karol Hadik ukončil protiturecké ťaženie v hodnosti plukovníka pod velením legendárneho maršala Laudona, ktorý v osobnom liste vysoko ocenil jeho vojenské schopnosti.

Mladý plukovník sa vyznamenal aj v niekoľkých protifrancúzskych bojoch. Hadikove bojové nasadenie a zásluhy v počiatočnej fáze protifrancúzskej vojny ocenil panovník František, ktorý mu udelil Veliteľský kríž Radu Márie Terézie a povýšil ho do hodnosti generálmajora.

Pár rokov pred koncom svojej sľubne sa rozvíjajúcej vojenskej kariéry velil gróf Karol Hadik už v hodnosti podmaršala vojskám na talianskom fronte.

„Pokúsil sa zachrániť víťazstvo habsburských vojsk po tom, ako habsburský generál Melas prinútil Francúzov na ústup. Generál však utrpel zranenie a stiahol sa z bojiska v domnienke, že bitku vyhral. Medzičasom prišiel na bojisko sám Napoleon, aby povzbudil morálku svojich vojsk. Francúzi zakrátko zaútočili a zostalo na Hadikovej chrabrosti a odvahe, aby sa tak ako už neraz predtým pokúsil zvrátiť výsledok bitky. Pri mestečku Marengo sa na čele vojska neohrozene vrhol na útočiaciach Francúzov, ale utrpel také vážne zranenie, že ho museli odniesť z bojiska,“ opisujú vojenská historici posledné Hadikove chvíle.

Karol Hadik podľahol zraneniu v poľnom lazarete v talianskom meste Alessandria.

Z pešiaka majiteľ pluku

Ján Andrej Beňovský (1740 – 1822)

Ďalší z radu slovenských rodákov, ktorý dosiahol vlastným úsilím a schopnosťami na najvyššie méty monarchie. Aj keď podstatne známejším z rodu Beňovských je svetobežník gróf Móric, z vojenského hľadiska je nepochybne významnejším jeho bratranec barón Ján Beňovský.

Slovenský rodák vstúpil do armády ako dobrovoľník, keď mal sedemnášť rokov. Z radového pešiaka sa vypracoval na veliteľa granátnikov, potom na veliteľa pešieho pluku, neskôr už v hodnosti podmaršala aj majiteľa pluku.

Po vypuknutí prvej koalíciej vojny v roku 1792 generála Beňovského prevelili na bojisko v Nizozemsku. Francúzi si po víťazných bitkách otvorili cestu do dnešného Belgicka a Porýnska a postupovali vo všetkých smeroch.

„Francúzske úspechy pretrhla až bitka pri Neerwindene. Na prenikavom víťazstve habsburskej armády sa nemalou mierou podieľali aj uhorské pluky… Mužstvo tvorili prevažne Slováci. Tuhé boje však pokračovali, keď sa zboru

pod velením podmaršala Jána Andreja Beňovského podarilo vytlačiť pozviechané francúzske vojská z Wommersonu a Hackendovenu. Porazený francúzsky generál Dumouriez bol obvinený zo zrady revolúcie a gilotíne sa vyhol len dezerciou k habsburskej armáde,“ uvádza Vladimír Segeš v knihe Vojvodcovia.

V roku 1794 sa podmaršal Ján Andrej Beňovský stal majiteľom 31. pešieho pluku. Bol to prejav veľkej cti zo strany panovníckeho dvora, akej sa dostalo len niekoľkým slovenským rodákom.

Beňovský zomrel bez potomkov v Bratislave. Vo Viedni po ňom pomenovali ulicu Benjowsky strasse.

Najlepšia mapa Európy

Ján Lipský (1766 – 1826)

Vojak a kartograf Ján Lipský pochádza zo Sedličnej pri Trenčíne. On sám sa považoval v prvom rade za vojaka, ale svetový ohlas získal pri mapách.

Ako vojak prešiel protitureckými bojmi, zúčastnil sa ako veliteľ švadrony aj slávnej bitky pri Slavkove. Aj napriek návrhom, okrem iných aj od palatína Jozefa Habsburského, mu najvyššie vyznamenanie monarchie nikdy neudelili. Sklamaný Lipský (47) požiadal o penzionovanie pre „celkovú telesnú slabosť a silne podlomené zdravie“.

Lipský sa dočkal slávy po vytvorení generálnej mapy Uhorska a okolitých krajín. Lipského mapa Uhorska mala mimoriadny úspech a vzbudila všeobecné uznanie doma i v zahraničí. Bohuslav Tablic o nej vo svojich Vlasteneckých žiadostiach napísal: „Gak krásne a mistrowské mapy, onen učený Slowák obrsst Lipský pro Uhry a země k ním přináležegjej wypracowal, w nichžto gména w gegich wlastenském gazyku wyložena gsou.“

Veľký nemecký kartograf plukovník Theodor Emil von Sydow napísal o tejto mape okrem iného, že „ako výsledok obrovskej usilovnosti právom vzbudzuje veľkú pozornosť a stala sa podkladom pre všetky neskôr vydané mapy“.

Veľmi vysoko hodnotil Lipského mapu i Napoleon. Vyplýva to z listu, ktorý písal zo Schönbrunnu do Paríža francúzsky vojenský inžinier Louis-Albert-Guislain Bacler d’Albe.

„Jeho veličenstvo s obľubou používa pôvodnú Lipského mapu a dáva jej prednosť pred všetkými ostatnými,“ cituje historické zdroje Segeš.

Slobodomurár Lipský zomrel v rodnej Sedličnej. Na vlastnú žiadosť ho pochovali v záhrade, a nie v cintoríne.

Vlajkonosičom vyše 81 rokov

Ladislav Škultéty-Gabriš (1738 – 1831)

Ladislav Škultéty sa narodil v Mojťine. Najdlhšie slúžiaci vojak na svete alebo „večný vojak“, ako ho nazývajú, strávil 81 rokov v sedle a polovicu z toho ako zástavník husárskeho pluku. Ovládal slovenčinu, maďarčinu, nemčinu a latinčinu a naučil sa aj po francúzsky. Cisár František z neho urobil za zásluhy doživotného zástavníka pluku.

K vojsku nastúpil po smrti matky, keď mal 12 rokov. Ako syn pluku sa naučil čítať, písať a počítať. „Dobre stavaný husár“ vysoký „5 stôp, 4 palce a 7 čiarok“ čiže dnešných takmer 170 centimetrov sa vyznamenal v bitke pri Kolíne a pri obsadení Berlína, kde ho zranili. Vyslúžil si dve vyznamenania – striebornú medailu za hrdinstvo a delový kríž.

Historici Dangl a Segeš uvádzajú, že v piatich koaličných vojnách proti Francúzsku a jednej proti Rusku zahynulo viac než 350-tisíc vojakov z Uhorska. „Možno považovať za zázrak, že zástavník Škultéty vôbec prežil útrapy napoleonských vojen v rokoch 1792 – 1815.“ Vladimír Segeš dodáva, že ho zachránilo pravdepodobne len šťastie. „Bol v správnom čase na správnom mieste.“

Dobová tlač zverejnila príhodu o stretnutí cisára Františka a Škultétyho v Hofburgu. Cisár si údajne všimol medzi nastúpenou čestnou strážou staručkého, vtedy 87-ročného zástavníka, ktorý dôstojne a bez pohnutia držal štandardu pluku. Keď sa dozvedel, že Ladislav Škultéty odsľúžil už 75 rokov, dal si ho predvolať do pracovne a povedal: „Milý Škultéty, akú odmenu si želaš za takú dlhú vojenskú službu? Povýšim ťa na dôstojníka a umožním ti odísť na zaslúžený odpočinok.“ Traduje sa, že Škultéty vtedy cisárovi odpovedal: „Vaša výsosť, ďakujem za túto česť, no ak mi chce výsosť prejaviť milosť, potom prosím, aby som bol ponechaný v tom, v čom som, aby som mohol zostať zástavníkom a ako zástavník aby som aj zomrel.“

Cisár rozhodol, že Škultéty zostane v stave pluku ako doživotný zástavník, bude oslobodený od akýchkoľvek služobných povinností s výhodami dôstojníka a ročným príplatkom k žoldu sto zlatiek. Majiteľ pluku generál jazdectva Michael Kienmayer priznal Škultétymu príplatok ďalších sto zlatiek.

Príbeh „večného vojaka“ zaujal Viedenčanov. Škultétyho portrét predávali za jednu zlatku.

Ladislav Škultéty-Gabriš zomrel v plukovnom lazarete v Rumunsku.

Zdroj: Vojtech Dangl, Vladimír Segeš: Vojvodcovia - 111 osobností vojenských dejín Slovenska.

Kevin Tartuffe

Rudolf Výborný

Jako mladý studentík jsem viděl představení Molierova Tartuffa v pražském Komorním divadle. Literární kritika někdy považuje tuto divadelní hru za nejlepší Molierovo dílo. Orgon ve svém domě hostí Tartuffa, který úlisně s předstíranou zbožností a naprostým pokrytectvím ovládne celou domácnost, nakonec se dokonce pokusí Orgona o vše, i jeho dům, připravit. Vše dobře dopadne, král prohlédne pokrytectví, nechá Tartuffa zatknout a milenci, o kterých jsem se poněkud v přílišné zběžnosti nezmínil, se mohou vzít. První dojem z divadelního představení nebyl nejlepší, v době kdy všude vládne nezakrytá krutost se nikomu nezdá předstíraná zbožnost vážný problém lidstva. Molierova hra však musela přispět k mé mravní výchově, svatouškovstvím pohrdám. V moderní době pokrytectví stále více a více ovlivňuje naše životy. Politická korektnost je v podstatě moderní formou předstírané zbožnosti (ctnosti). V demokratickém státě je předstírání jednou z hlavní zbraní politiků. Dobře to vyjádřil president Regan, nejvíce se musí občan obrnit proti aktivistovi, který za ním přijde:”Přicházím od vlády, abych Vám pomohl.” Předstíraný zájem o dobro občana nahrazuje falešnou zbožnost minulých dob. Nejhorší na svatouškovi je to, že mu lidé příliš snadno uvěří. Orgona a jeho rodinu král zachránil, v australském veřejném životě nás král nezachrání, on sám je tím nejhorším svatouškem. Na otázku, zda cítí zodpovědnost za ztracené životy při instalacích tepelných izolací odpověděl, samozřejmě, že mu je líto, že lidé zemřeli, zejména, když to byl vládní program. Pamatuji se velice dobře na dobu, kdy se to dělo a lidé se dožadovali nápravy a náš svatoušek číslo jedna dlouhou dobu nepovolil, dokonce bylo jasné, že měl o tom rozpor se svým ministrem. A teď, on nic to byl vládní program. A čí to byla vláda? Podobně je to s lavinou ilegálních immigrantů. Jako ministerský předseda změnil Howardovy zákony, které úspěšně zastavily nával tak zvaných politických uprchlíků do Austrálie. Já sám se považuji, jak nás naši soudruzi označovali, za utečence. Podle novinových zpráv lidé, kteří přijedou do Australi ve člunech zaplatí za výlet tisíce dolarů. Vrtá mi hlavou otázka, když jsou tak pronásledováni, kde ty peníze berou? Já jsem takové částky neměl. Pochybuji, že jsou skutečně politicky pronásledováni. Ti skutečně pronásledováni velké částky peněz nemají, musejí čekat v uprchlických táborech zatím co je tihle mořeplavci předběhnou. Navíc mám řadu přátel, kteří přišli do Austrálie jako političtí uprchlíci, jeden týden přijeli, druhý týden už měli práci (a to i když moc neuměli anglicky). Podle novinových zpráv, značná část těch tak zvaných politických uprchlíků je nezaměstnaná i po několika letech v Australii. Jednoduše, já o ně tady nestojím a podpořím politickou stranu, která jejich nával **drasticky** omezí. Považuji to za své právo a za ten názor se nestydím. Novinář se pokoušel Kevina kritisovat za nával uprchlíků. Odpověď byla typicky tartuffovská. To ne on, ale lid si to přál, byla to humanistická idea. Labor party na to vyhrála volby a tak musela volební slib dodržet. Naši novináři občas umí klást dobré otázky, ale když jim laborista lže nebo kecá blbosti, neumí (nebo nechťejí?) si s tím poradit. Když bylo jasné, že změna Howardových zákonů byla hrozná chyba, která hrozí katastrofou, Kevin prohlásil, ať si nikdo nemyslí, že teď se Labor party vykloní do prava. Proč mu to novinář nepřipoměl? Kevin je velice dobrý politik, ale na nával uprchlíků nemá odpověď. Napřed předeslal, že vracení člunů do Indonesie je neproveditelné. Při další příležitosti nasadil ten nejsvatouškovštější obličej a pravil k nám, pro případ, že si to lidé mohou bláhově myslet, že válka s Indonésií by nebyla dobrá, opravdu ne. Žádná politika, jen pro naše dobro, opravdu, válka s Indonésii není dobrá. Pokud máte možnost na interview o válce s Indonésií se znovu podívat, nenechte si to ujít. Herecký výkon jedna radost, za audition na Tartuffa první cena.

Jak si vyrobit Žida

Máme málo Židů. Proto je potřeba nějaké si vyrobit.

Jan Kovanic

Nejdříve dovolte češtinskou poznámku: Židovským náboženstvím jest definován žid (malé "ž"). On tím náboženstvím byl definován i národ, protože židovský národ by se bez svého náboženství rozplynul už v egyptském otroctví či babylónském zajetí. A v diaspoře tuplem. Teprve v 19. století, během všech možných národnostních obrození, byl vynalezen termín "židovské etnikum", a začali existovat Židé (velké Ž) jakožto příslušníci národnosti. A to i proto, že mohli opustit ghetta a vmísit se mezi ostatní občanstvo národních států. Až během 20. století – v souvislosti se sekularizací společnosti – se obě "ž" začala rozcházet. A tak

se někteří židé stali Francouzi, někteří Němci, jiní Čechy, ba i Židy.

Protože však ve většinové společnosti vždy existoval jakýsi antisemitismus, vědělo se, kdo z nových křesťanů je vlastně Žid. Vědělo se to, protože se to "potřebovalo vědět". Vědělo a nezapomínalo, a to po několik generací. Mnozí mudrcové vám i dnes vysvětlí, že Karel Marx byl vlastně žid. Byl pokřtěný, takže Žid. Že se narodil v rodině pokřtěného německého žida? Že to byl antisemita? Stejně je to žid! A když není, tak se vyrobí. Aby bylo jasno, že za marxismus a komunismus mohou Židé.

Z dalších podobně známých a slavných Židů vyberu současného ministra zahraničí Johna Kerryho, který má "české kořeny". Jeho dědeček byl "český žid". Přesněji moravský žid ze slezské části Rakouska-Uherska. Tedy úplně nejpřesněji šlonzácký žid. Který se jako tříleté dítě s maminkou odstěhoval do jedné obce u Vídně. Po absolvování gymnázia konvertoval ke katolicismu a změnil jméno z Fritz Kohn na Frederick Kerry. Jenže i jako katolický Rakušan pocitoval antisemitismus, a tak se přestěhoval do Ameriky, kde se stal Američanem. Katolický Američan Kerry není tak sexy, ale když je potřeba ukázat, že skutečně otěže světovlády drží v rukou Židé, tak se z Kerryho vyrobí Žid.

Stává se také, že nějaký Francouz, Němec, Čech či Žid podstoupí konverzi a stane se židem. Pak je ovšem poměrně snadno k rozpoznání, protože konvertita se řídí všemi příkázáními mnohem důkladněji než člověk, který se židem přímo narodí, takže dodržováním náboženských zvyklostí na sebe může znalou osobu upozornit. Ale jak rozeznat skutečného pravého Francouze, Němce či Čecha od nenáboženského Žida, když ten mluví francouzsky, německy, česky, nemá na hlavě ani v sobotu šábesdekl a dokonce nežidovské občanství a nežidovskou národnost má napsány v dokladech? Aby byla tato otázka jednou provždy vymýcena, vymyslel si Hitler a jeho soudruzi Norimberské zákony. Ty přesně definovaly, kdo je Žid, kdo je židovským míšencem prvního či druhého stupně a kdo kdy půjde do koncentráku. A poválečná občanská společnost pak už také hned věděla, kdo je Žid: ten, kdo se z toho koncentráku vrátil.

Ale jak to, že se vrátil, pani? Když tam skoro všichni umřeli? Za tím musí něco bejt, to nejni samo sebou! Inu – Židi jsou vyčůraní. Ale že se musel vrátit zrovna ten můj, a teď chce po mně cejchy a koberce...

Definice jednou daná Norimberskými zákony a koncentračnickými seznamy už zůstala – a převzala ji i komunistická StB. Nejprve ji použila na ty komunisty, kteří byli zároveň Židy. A pak i na všechny další. Ne tak veřejně, ale nenápadně. Tu někomu nedovolila vyjet, tu jinému studovat. Nebo mu zakázali psát a zakázali zpívat. Třeba Rudolfo Pellarovi. Zpíval židovské písně, dokonce i na pražské Židovské náboženské obci, přeložil sbírku Bernarda Malamuda "Každý člověk je Žid, třebaže o tom neví" – a podívejte se, jak vypadá! Vždyť i hrál Židy. Říkáte, že jeho předkové byli evangeličtí faráři? Tak si alespoň vzal Židovku!

A tak byl z Pellara vyroben Žid.

Máme dnes ze smutných historických důvodů málo židů a málo Židů, a tak si je někdy vyrábíme. Nejlepší k tomu jsou lidé s tzv. "kořeny". Dědeček papírový Žid, který se dostal do koncentráku, takový je jako příslušný kořen nejvhodnější. Rodina je třeba ateistická a asimilovaná, tatínek dokonce pokřtěn, ale znáte to – byla tam továrna nebo dům nebo konto. A ty se musely arizovat a pak jako německý majetek zase znárodnit. Rodina za Němců téměř vyvražděna, ale někdo se vrátil. Snažil se žít nový život s novou ženou a novými dětmi. Většinou o holocaustu nechtl mluvit, ale znalci potomkoví včas sdělili že je Žid. Asi jako Marx, Kerry a Pellar. Když to trvá dlouho a je to vedeno nejen antisemitismem, ale třeba i filosemitismem (máme rádi Židy, tak si je musíme vyrobit), pak vás k tomu židovství "nakonec dokopou". Jak pravil svého času Jan Fischer, když byl sám premiérem. Ačkoliv měl pouze židovského tatínka, takže podle Halachy žádný Žid není. Jan Fischer se dnes ke svým "kořenům" hlásí, ale pracuje i v sobotu.

Jenže už nastupují novodobí čeští ideoví mudrci (jako třeba jistý Adam B. Bartoš), kteří mají své seznamy, a těm je jasno:

"Fischer není etnický Čech, je Žid. Třebaže vím, že mezi českými prezidenty byli i v minulosti jeho soukmenovci, ještě nikdy člověk otevřeně židovského původu (otevřeně proto, že mnoho Židů svůj původ skrývá) českým prezidentem nebyl."

Tím »soukmenovcem« je patrně myšlen filosemita T. G. Masaryk, anebo možná i doktor Edvard Beneš, který ovšem

své židovství pečlivě skrýval. Inu, není nad árijského Čecha, který znovu pozvedává Vlajku hnusného českého fašismu.

Tak ano: Konkrétně syna Jana Fischera jak antisemité, tak filosemité k židovství doslova "dokopali", a nakonec konvertoval. Syn předmětného Jana Fischera, ne on. Rodina je "podobojí" – jako bývaly smíšené rodiny už za první republiky. Než přišel Áda Hitler. A nyní přicházejí další majitelé seznamů, krom pofiderních bartošovských postav (není ten Adam B. bratrem Ivety?), naposledy poslanec a místopředseda Věcí veřejných Michal Babák, který v nedělních Otázkách Václava Moravce pravil: "Žádný Žid nemůže být pro státní pokladnu horší než pan Kalousek." A mínil tím (námi nemilovaného nového ministra financí z námi nemilované vlády) Jana Fischera. "Nehleďte v tom žádné rasistické narážky," předznamenal k tomuto svému rasistickému výroku. Sám ho považuje za vtip – dokonce za "židovský vtip", a za natolik dobrý vtip, že ho zopakoval před budovou České televize, aby si tu větu mohly natočit i konkurenční televize. Babák o sobě tvrdí, že sám má "židovské kořeny a židovské přátele", proto nemůže být antisemita. Možná, že není, ale jistě není vtipný. Ten jeho "vtípek" totiž Židy (i židy) uráží – jakože nejsou schopní vést finance. Zdá se, že to Michalovi nedochází, tak teď uvedu jiný židovský vtip, ne tak starý, ale zase ne nejnovější:

Orchestr moskevského Bolšóvo téátra je v New Yorku, kde má vystoupit v Carnegie Hall. Sovětský dirigent říká svému americkému kolegovi: "Já nejsem žádný antisemita. V mém orchestru je polovina Židů. A kolik jich tam máte vy?"

"Já nevím," povídá Američan.

Já taky nevím, kolik je jich u nás. Ale pokud platí Malamudův postřeh, tak bych řekl, že dost. Takže je zbytečné je vyrábět!

Psáno v Praze dne 16. července 2013

Převzato z Šamanovy hospůdky U hřbitova.

Knížák: Brutální Ištvanova akce byla jeho osobní pomstou!

Exředitel Národní galerie Milan Knížák vyslovil přesvědčení, že tzv. kauza Nagyová není aktem spravedlnosti - jak byla policií prezentována, ale ve skutečnosti jde o pomstu levice a vrchního zástupce Ivo Ištvana.

Žádná spravedlnost, akt osobní pomsty!

Profesor Milan Knížák to prohlásil v rozhovoru pro Prvnizpravy.cz. "Velmi jsem přemýšlel o celé této záležitosti. Na mě to působí jako mix politických tlaků a osobní pomsty. Státní zástupce pan Ištván byl na pět let postaven mimo funkci a zřejmě během tohoto období poněkud zahořkl. Levice měla pro změnu touhu pomstít se za zatčení Davida Ratha. Tak byla spuštěna tato neuvěřitelná akce, která Česko vrhla mezi banánové republiky. Jde o otřesnou záležitost, která nemá obdoby," řekl Knížák v rozhovoru pro Prvnizpravy.cz.

Drzost, arogance, brutality

Milan Knížák dále uvedl, že byl šokován postupem příslušníků policie při zatýkání Jany Nagyové. "Způsob jakým byla zatčena bezbranná ženská je naprostým vrcholem arogance a brutality. Vrhá nás to zpátky do totalitního režimu. Byl jsem za komunismu mnohokrát zatčen. Policie si ale ani tehdy nedovolila to, co si předvedla nyní. Jde o neuvěřitelnou nehoráznost, drzost a brutalitu, která nemá v civilizované zemi obdoby," prohlásil rozčilený Knížák.

"V tomto okamžiku by se měli spojit všichni slušní politici bez ohledu na stranickou příslušnost. Měli by se razantně postavit proti podobným excesům. Pokud to neudělaj tak mohou očekávat, že se něco podobného může opakovat. A může to postihnout nás všechny. Václav Klaus má naprostou pravdu. Je třeba vrátit moc v naší zemi do rukou volených zástupců," zdůraznil Knížák.

Odpovědnost nese Ištvan

Vrchní státní zástupce Ivo Ištván i odpovědní příslušníci policie by podle Knížáka měli nést plnou odpovědnost za výše zmíněný skandál. "Nepochybně by měli být hnáni k osobní opovědnosti všichni, kdo tuto otřesnou událost rozpoutali. Policisté, státní zástupci a především pan vrchní zástupce Ivo Ištvan. A měli by být okamžitě odejít ze svých funkcí," nebere si servítky Milan Knížák.

"Jsem přesvědčen o tom, že by se v této záležitost měla velmi hlasitě ozvat i veřejnost. Lidé zřejmě zatím dost dobře nechápou, čeho jsme v uplynulých dnech byli svědky. Nešlo o nic jiného, než o zásadní ohrožení demokracie v naší zemi. Lidé by proti tomu měli protestovat všemi zákonnými prostředky," ukončil Knížák.

(Jirí bob Asher Prvnizpravy

Osvětim

Včera jsem otevřel poslední výtisk Novin a přečetl článek „Osvětim“ pana Vilara. Dá se říci, že s článkem souhlasím a nemám výhrad. Článek je doplněn o seznam nositelů Nobelovy ceny z řad muslimů a židů.

Onen seznam se již před časem ke mně dostal v jiném kontextu a já, veden svým pravidlem: „Nevěř všemu, co ti k věření předloženo jest“, potrápil strejdu Gůgla a dospěl k následujícímu:

Seznam je pravděpodobně přilepen k článku někým jiným, než panem Vilarem.

Stav je daleko horší, než autor seznamu uvedl. Někdo kdysi kdesi rozdělil nositele nobelovek pravděpodobně podle toho, jak mu znělo jméno. Ne každý, jehož jméno zní muslimsky musí být muslimem. Seznam koluje po internetu, ovšem není pravdivý.

Zjistil jsem následující:

Sir Peter Brian Medawar:

Narozen v Brazílii jako syn křesťanky a Libanonského obchodníka, taktéž křesťana. Žil v Anglii. Královnou povýšen do šlechtického stavu. Ona sice povyšuje prakticky kohokoli, ale nemyslím si, že by rytířský titul získal muslim. Byl spíše ateistou. Tedy oscilloval mezi křesťanstvím a ateismem.

Ferid Moura (Murad)

Američan, narozený presbyteriánské američance a přistěhovanci z Kosova, muslimovi. Pokřtěn, vychováván v křesťanském duchu.

Najib Mahfooz

Egypt'an. Podporovatel autora „Satanských veršů“ Rushdieho. Unikl pokusu o atentát muslimských fundamentalistů, provedeném v tomto kontextu. Ne každý Egypt'an je muslim.

O držitelích Nobelovy ceny „Míru“ pouze tohle. Kdo jim to dal? Komise složená z „Pepků Vyskočů“?

Stav je tedy daleko horší. Muslimů je cca 1,6 miliardy a jejich přínos je nulový. Až tedy na ten „Mír“. V této oblasti si jich bezesporu vážíme. I cenu jim udělíme. Cenu za tělobuchy? Znáte jméno jediného křesťanského či židovského tělobucha?

Jsmе zatracenі bláznі. Nevážíme si kultury, z níž jsmе povstali a čůráme si do vlastních kořenů.

Přerov. 25.7. 2013,Karel Jemelka

Dopis Novinám.

Když mi Marcela Cech předplatila Noviny vzal jsem to jako dárek, ale i usmíření. Konec konců, co bylo bylo nemá cenu setrvávat na něčem, co pominulo. Ba jsem si na Vaše Noviny i zvykl a začal přemýšlet, že si je na příští rok předplatím. To bylo až do okamžiku, kdy jsem si v posledním čísle přečetl článek od pana Bozděcha a jeho vzpomínky. Že v těch vzpomínkách pořád trvá na svých bludech, které mu už několikrát byly vyvráceny mě nepřekvapilo, konec konců od něj nic jiného nelze ani očekávat, ale že to všechno opět vy rozvíříte a znovu otisknete svědčí jen o jediném. Že nejste tak nevinný jak se děláte. Jsem přesvědčen, že si na blba jen hrajete a snažíte se být takovým moderním Švejkem. Naletěli jsme vám mnozí, ale ovšem u mne to končí a беру vás od teď jako obzvlášť proradného člověka. A zatahovat do toho Rosse Hedvíčka, který do naší situace nevidí a je informován jen typy jako Vaněk a Bozděch... to už vůbec není fér. tedy k Rosťovi.

Je sice hezké, že jste už Jana Jiráska nejmenoval a označil ho jako JJ, ale jinak jste na něj dovolil kydat hnůj dál a to ten samý hnůj jako před lety. Když jsem vám na to tenkrát odpověděl, neuvěřejnl jste můj dopis s výmluvou, že uzavíráte diskusi. Bylo to podlé, obzvlášť když jste pak ještě Bozděchovi dovolil, aby se obhajoval z pravdivého nařčení, že lže když tvrdí, že se Jan při protikomunistické demonstraci skrýval za vraty. Reichovi vám k tomu poslali fotečku z demonstrace, kde Jan stojí zcela vyzývavě hned za Petrem Radou, který drží v ruce plakát s nápisem Smrt komunismu! Dobře se pamatuji, jak se Bozděch kroutil a vymlouval, že to nemůže být Jan Jirásek, že ten na fotografii má velké boty a Jan měl nohu malého čísla.. Pamatuji si to, protože tak blbou výmluvu a ubohou, když je na fotce Jan ze předu a každý kdo ho znal to potvrdil, jsem pokládal za nejapnou. O tom se ovšem nyní Bozděch ani nezmiňuje...

Jan sice v komunistické straně skutečně byl, ale jen pokud dělal na ambasádě, tedy do roku 68 nebo 69. Dělal na ní obchodního zástupce a dojednával převážně obchod pro

NOVINY – Dostali jsem od našich čtenářů.

Sklo-export Jablonec. Na sklo byl skutečný odborník. Do Austrálie se vrátil, protože když ho odvolali letěl s celou rodinou domů a cestou zvažoval, co dále. V Paříži, pokud mě paměť neklame, se rozhodli k emigraci a obrátili se a letěli zpět do Austrálie. Takže se skutečně vrátil na diplomatický pas. Jiný tehdá neměl a nevím, proč mu to Bozděch vytýká. To měl pas zahodit a plavit se sem ve člunu už z Francie?

Od té doby, co emigroval, vykonal pro českou emigraci a exil hodně. Jen díky jeho neúnavné práci a organizačním schopnostem jsme měli v Sydney poměrně aktivní exil, který byl komunistům trnem v oku a pak SVU. Však ho za to normalizační novodosazenci neměli rádi a snažili se mu ztížit život jak jen mohli. Australským společenstem, které jely ve skle a u nichž Jan pracoval jako odborník, chodily ze socialistického Československa dopisy, že pokud budou zaměstnávat Jana Jiráska, Jablonec s nimi nebude obchodovat. Několikrát tak Jan skutečně přišel o práci. Nikdy ho to nezlomilo a svou obdivuhodnou energii dával cele pro práci exilu.

Bozděch ve svém dopise tvrdí, že Jan byl donašečem a že to má místopřisežně odpřisáhnuto od někoho, "kdo ví". Neuvádí ovšem od koho. Dle mého názoru vědomě nebo nevědomě lže. Ono to je nakonec jedno, protože ve své nenávisti k tomu pracovitému člověku je Bozděch ochoten odpřisáhnout a uvěřit cokoliv, viz. jeho lež ohledně protikomunistické demonstrace, co Jana očerní.

Že pan Bozděch ve své nenávisti zachází s fakty jako kovájící politruk je jeho věc, ale že do toho dokáže naverbovat i vás, vy Švejku, je zcela zvláštní. Nebo ne? Jo a Noviny, pokud tohle v plném znění opět neuveřejníte, mi už neposílejte.

Stanislav Moc

A ČLUNŮ JE VÍC, NEŽLI BYLO PŘI INVAZI V NORMANDII.....

Jakých člunů, jakých lodí? Jaká invaze? Vždyt jsou to ubozí uprchlíci toužící po svobodě! To to nechápete?

Vždyť jste sami přijeli do Austrálie jako uprchlíci (refugees) a také jste toužili po svobodě, čemu se divíte?

Tak konec, přestává sranda a přestává pokrytecké slovíčkaření, používané v popisu tak zvaných "boat people"!

Nebyli jsme žádní "refugees", to jsme byli v Rakousku, nebo v Západním Německu, tedy první, svobodné zemi!

Do Austrálie už jsme přijeli at už letadlem, nebo lodí, jako zdraví, prokádrovaní a legální imigranti! Kdežto oni nejsou žádní ubozí uprchlíci toužící po svobodě, ale drzá, muslimská ekonomická chamraď, která se od předešlých úspěšných imigrantů dozvěděla smutný fakt, že Austrálie je v současné době v rukou vlády Labor, ovlivněné Greens a tento konglomerát, jim umožňuje předběhnout ty slušné, čekající legální imigranty proto, že v nich vidí potencionální voliče právě zase své volební levice, tedy Labor a Green! Předně, proč tvrdím, že to nejsou žádní uprchlíci za svobodu, jen potvrzují fakta, že ze svých zemí přiletěli legálně s pasy a penězi do Indonésie, kde teprve potom zničili své pravé doklady, zakoupili, nebo najali lodi a čluny od indonéských rybářů (příležitostných pirátů) a vypluli na cestu do Austrálie. Ale chyba! Azyl jim musí poskytnout první země, kde už jim nehrozí nebezpečí útaku.

A at už letěli z Iraku, Iranu, Pakistanu či Afghanistanu do Indonésie přímo, anebo se trmáceli přes půl tuctu jiných zemí, většinou zemí muslimských, tedy tam měli žádat o azyl! To že o to chtějí žádat až v Austrálii, zemi bohaté, zemi plné sociálního citění, jenom dokazuje jejich vyčůranost ekonomických migrantů, nezasluhujících soucit!

Předchozí vláda Koalice PM Howarda, skoro utěsnila nelegální příchod imigrantů, právě tím tvrdým přístupem a ustavením táborů pro ilegály na Christmas Islands a na ostrovní republice Nauru, kde se tito "zájemci" o přistěhování do Austrálie prověřovali tak zvaně "offshore" a tak se dalo určit, kdo je opravdový ubližovaný uprchlík, který tady zasluhuje azyl a kdo ne! Samozřejmě, tyto procedury trvaly a trvají dlouho, takže mnoho těchto "pokorných" žadatelů ukázalo pravou tvář a přestože australská vláda vynaložila miliony dollarů na zařízení těchto táborů -

- hygienická zařízení, sprchy i WC, herny s computery a televizí, dětské koutky, pingpongová a volejbalová hřiště , častěji a častěji se tam stávaly vzpoury s násilím a ničením, naposledy právě na Nauru, škody za 60 milionů dollarů.

Důvody, nebo lépe řečeno záminky, byly různé. Na př na Christmas - Vánočním ostrovu, to byl nesouhlas vlády, se

stavbou další mešity , protože mešita používaná místními muslimy na ostrově, nebyla dost dobrá pro muslimy, kteří připutovali z Iranu, Iraku, Afghanistanu, Pakistanu, Libanonu a Egypta.

V době, kdy se v Australii dostala po volbách k moci Labor s Green pomocníky, vedená Kevin Ruddem, situace s těmito ilegály se začala prudce zhoršovat a tyto imigrační tábory byly brzy přeplněné. V té době, nejen pro neschopnost čelit přílivu těchto "uprchlíků", ale také díky dalším faktorům Labor politiky (carbon tax, isolace střech, broadbend atd.), došlo v Labor (dělnické straně) k vnitrostranickému puči, Kevin 07 byl na tři roky poslán do vyhnanství a nastoupila dívka zvaná Ranga, která vše vedla dál, tedy od deseti k pěti. Když už dělníctí a odborářští soudruzi nevěděli kudy kam, po třech letech neúspěchu k neúspěchu udělali kontrapuč a dosadili "secondhand" Kevina 13! Za Rangou se zavřela hlubina a Kevin se stal spasitelem (tedy, tak to on prezentuje), nikdy by mě nenapadlo, že sám vezme tento risk, kdy podpora Labor byla tak nízká, že vše vypadalo na ještě větší porážku, než utřil před lety Whitlam (jo, ta žijící "ikona", která stále ročně utrácí milion na reprezentaci!). Stále věřím, že čím dříve budou federální volby, tím dříve půjdou Socani od válu, i když mi hrůzou vstávají vlasy při pomyslení, jestli můj kamarád Adrub nemá pravdu jako zlá Pythie, když tvrdí, že náš národ jsou blbé ovce a že jim zase skočí na jetel!

Poslední Kevinovou fintou se stalo jeho vyjednávání v Indonésii, kde i když moc neuspěl, hned nato vyjednával na Papua New Guinei a doma vyhlásil, že NIKDO, kdo sem přijel na člunu ilegálně předbíhat, že NIKDY nebude usazený v Austrálii, ale pak, tak jako je na dokumentech malým písmem psáno to důležité - prohlásil, že tento výnos bude po roce "zrevidován"! - To samo stojí za zapamatování! Tedy uvidíme, jak bude pokračovat Labor "odsun" ilegálů na PMG (už ted jejich dosavadní spojenci Greens knučí, že je to surové a necitelné). A dalším faktem je, že i když tyto dosavadní "boat people" nebo "asylum seekers" ubytují na PMG, od Austrálie je bude oddělovat pouze 4 km moře!

To potom nebudou muset kupovat kanoe od Papuánů, stačí bambusový prám a máme je tu!

Byl bych rád, kdybych byl špatným prorokem (a hlavně Adrub!).

21. Července 2013. Sven F. REHULKA , Miranda – NSW

Jednou se mně zeptáš, co mám radši: "pivo" nebo "tebe". Já ti odpovím pivo. Ty odejdeš aniž bys věděla jaké.

Myslíš jenom na sebe, mrcho.

V ZOO: "Tati, proč na nás ta gorila za sklem tak hnusně čumí?"

"Psst, tiše, děti! Jsme teprve u pokladny!"

Ptá se manželka svého muže: Zlato,proč stojíš u okna,když zpívám?" Muž odpoví: Aby si lidi nemysleli,že tě mlátím."

Recepiš No.366

Ovesná, kávová bábovka.

150 ml vařící vody,
¾ hrnku ovesných vloček (můžou být instant),
1 PL instantní kávy,
2 vejce,
¾ hrnku hnědého cukru,
2 PL kakaa,
½ hrnku oleje,
3 KL rumu,
1 KL bi sody,
1 hrnek mouky.

Kávu rozmícháme ve vodě a přidáme vločky. Vejce ušleháme s cukrem, přidáme kakao a vmícháme olej a rum, potom mouku s bi sodou. Nakonec vmícháme vločky.

Těsto dáme do vymazané formy (pokud nepoužijeme silikonovou) vhodnou pro mikrovlnku. Vlníme asi 7 minut.

Dobrou chut přeje Radka

Názory redakce se nemusí vždy ztotožňovat s listy čtenářů.

Winston Churchill: O islámu.

"Jak děsná jsou prokletí, jimiž stíhá mohamedánství své vyznavače! Kromě fanatického nadšení, které je u člověka stejně nebezpečné, jako je nebezpečná vzteklna u psa, trpí tou strašnou fatalistickou apatií. Důsledky se patrně projevují v mnoha zemích. Neprozřetelné zvyky, ledabylý systém zemědělství, líné obchodní metody a nejisté vlastnictví existují všude, kde vládnou či žijí následovníci Proroka. Pokleslá smyslnost zbavuje pozemský život půvabu a zjemnělosti a příští důstojnosti i svatosti."

"To, že podle mohamedánského práva musí každá žena patřit nějakému muži jako jeho výhradní majetek, buď jako dítě, manželka, anebo konkubína, nutně povede k odkladu konečného vyhynutí otroctví až do té doby, než se islám přestane mezi lidmi uplatňovat jako velká síla. U jednotlivých muslimů se sice mohou projevovat skvělé vlastnosti - vliv náboženství však přesto ochromuje společenský vývoj těch, kdo je vyznávají. Na světě neexistuje žádná mohutnější zpátečnická síla. Mohamedánství není ani zdaleka na vymření, naopak se projevuje jako bojovná víra získávající nové a nové stoupence. Už se rozšířila po celé střední Africe a na každém kroku za sebou zanechává nebojácné válečníky, a nebýt toho, že křesťanství je chráněno silnými zbraněmi vědy, proti níž marně bojovalo, civilizace moderní Evropy by možná padla stejným způsobem, jakým se kdysi zhroutila civilizace starého Říma."

Winston S. Churchill: The River War, sv. 2, s 248-50.

Čína a Rusko nebrání obchodu s lidmi, tvrdí americká zpráva

Washington/Moskva/Peking - Spojené státy obvinily Čínu a Rusko, že se nesnaží bránit obchodu s lidmi a nucené práci. Americké ministerstvo zahraničí to ve středu uvedlo v každoroční zprávě o obchodu s lidmi a zneužívání pracovních sil ve světě. Bílý dům nyní vůči nim a dalším 16 zemím, které dostaly nejnižší hodnocení, může do tří měsíců uplatnit sankce. Informovala o tom agentura AP. Česko a Slovensko sice skončily ve skupině nejlépe hodnocených zemí, nicméně i jim zpráva vytkla některé nedostatky.

Rusko a Čína se tak dostaly do společnosti zemí jako Sýrie či Severní Korea, vůči nimž již Washington postihy uplatňuje. Obě země se vzápětí proti zprávě americké diplomacie dotčeně ohradily.

Na nejnižší úroveň se dostal také Uzbekistán, který je však stejně jako Rusko a Čína pro USA důležitou zemí.

Trest smrti

Zpráva kritizuje Čínu za přetrvávající využívání lidí k nucené práci prostřednictvím více než 300 vězeňských táborů a také za násilné deportace severokorejských obětí obchodu s lidmi, které mohou ve své zemi čelit trestu smrti. Rusko zase podle úřadu nechrání imigranty z východoevropských a asijských zemí, kteří jsou nuceni pracovat za nelidských podmínek. Až 15.000 Severokorejců údajně takto pracuje v Rusku na základě dohod vlád obou zemí, přičemž mají pouze dva dny volna v roce a čelí trestům za neplnění pracovních plánů.

Organizace hájící lidská práva přísnější hodnocení ze strany úřadu přivítaly a tlačí na uplatnění sankcí, Bílý dům se ale kvůli němu může ocitnout ve svízelné situaci. Při nedávné schůzce amerického prezidenta Baracka Obamy s jeho čínským protějškem Si Ťin-pchingem si oba státníci vytyčili cíl zlepšit do budoucna vzájemné vztahy mezi dvěma klíčovými světovými mocnostmi, čemuž by sankce příliš nenapomohly. Dobré vztahy s Moskvou jsou zase pro Obamu důležité například kvůli snaze o vyřešení syrské krize. Uzbekistán pak může být důležitým tranzitním bodem při odchodu amerických vojsk z Afghánistánu.

Přísnost trestů

Zpráva sice zařadila Českou republiku – podobně i Slovensko – do skupiny zemí s nejvyšším hodnocením, nicméně konstatovala, že v Česku dochází k nucené prostituci žen z mnoha zemí i k nucené práci mužů a žen, jakož kritizovala nedostatečné financování nových preventivních akcí v loňském roce. Zpráva také ocenila přísnost trestů za obchod s lidmi, nicméně čeští soudci tyto případy raději soudí jako obyčejný podvod. Přesto loni zazněly první přísnější rozsudky. Při ochraně obětí vykazaly české úřady „omezený pokrok", prevence však podle materiálu zeslábla.

Slovensku zpráva vytýká například nízké, často podmínečné tresty pro usvědčené obchodníky s bílým masem či vleklé vyšetřování bez vznesení obvinění, jakož i neadekvátní práci úřadů se zranitelnou romskou populací.

NOVINY –Zajímavosti a drby

Vláda předvádí „smíšené úsilí" při ochraně obětí a nepovzbuzuje je k účasti na vyšetřování. Autor: ČTK

Sádlo není nezdravé - to víme už léta, jen jsme se nechali zblbnout tukovou lobby

Sádlo funguje jako neocenitelný pomocník při "odbourávání" vlivu mastných kyselin, čímž dochází ke snížení cholesterolu.

Kdy naposledy jste si namazali chleba sádlem? Klidně to udělejte, sádlo je lék našich babiček a určitě si nezaslouží, abychom na něj zanevřeli! Má totiž spoustu dobrých vlastností!

Až budete péct koláč, použijte sádlo místo rostlinného tuku - kůrčička bude krásnější a křupavější! Že je sádlo "fuj" a dostaneme po něm infarkt?

Nesmysl!

Vědci už došli k závěru, že ti, kteří nahradili sádlo margarínem, nemají žádnou záruku, že zemřou později než ti, kteří si čas od času sádlo dopřejí.

Proč tedy používat "náhražky", když i naše babičky dobře věděly, co je zdravé?

Vepřové sádlo obsahuje nasycené mastné kyseliny, nenasycené mastné kyseliny a také kyselinu olejovou. Ta funguje jako pomocník při "odbourávání" vlivu mastných kyselin, čímž dochází ke snížení cholesterolu.

Oproti máslu obsahuje jen 1/3 cholesterolu, takže z hlediska vzniku infarktu je na tom sádlo stokrát lépe než kravské máslo.

Sádlo je všestrané, dokonce i lék.

Nasycené tuky, ačkoliv se o nich tak nepěkně mluví, jsou velmi důležité pro zdravé kosti a mimo to posilují imunitu! Má sice málo bílkovin, nulové množství sacharidů, ale nějaký ten vitamin má, především "E", který patří k elixírům mládí. Pokud se nechystáte sníst celou vaničku sádla, pak si směle můžete čas od času sádlo dopřát! Ovšem raději v rámci snídaně nebo oběda, sádlo není vhodné konzumovat před fyzickou aktivitou nebo po ní (prodlužuje se doba trávení). Kulináři jej od nepaměti využívají při smažení, protože je tepelně stabilní a maso se na něm nepřepaluje. Kromě toho při smažení na sádle nevznikají karcinogenní látky, takže z hlediska zdraví je sádlo bez diskusí lepší, než rostlinné oleje! A chuťově dalece převyšuje margarín!

Každodenní péče o pleť se vyplatí Vepřové sádlo neobsahuje žádné chemické látky, není parfemované, takže nedráždí ani citlivější pokožku. Sádlo je mastné, takže je ideální v případě ekzematické a suché pokožky. Zjemní ji, promastí a regeneruje. .

Jste těhotná? Mažte si těhotenské břicho sádlem, po striích nebude ani památka.

email

Soudruh Ransdorf krade a mlátí novináře

Europoslanec Miloslav Ransdorf byl nizozemským novinářem přistižen, jak v šest hodin vstupuje do sídla europarlamentu, tam si „odpíchne“ za 300 EUR a po pěti minutách už zas budovu kvapně opouští.

Když se ho během úprku reportér ptal, jak je možné, že si za pětiminutové nicnedělání právě připsal na účet 300 EUR, Ransdorf mu odpověděl, že je „stupid“ a dal mu ránu. A následně na nepohodlného novináře ještě žaloval u šéfa evropského parlamentu Martina Schulze.

Prý jde o útok na parlament a jeho jednotlivé členy, psal pak Ransdorf známému vzteklému socialistovi Schulzovi. A nepletl se. Je to pravda, soudruhu Ransdorfe, opravdu se jedná o útok na členy, kterým není trapné skočit si do práce na pět minut, aby si ke složenému měsíčnímu platu, převyšujícímu 10 000 EUR čistého, ještě švindlem přilepšili o příspěvek na denní diety ve výši cca 300 EUR. Ten přitom europoslancům náleží jen ve dnech, kdy se zúčastní zasedání. Je ale běžnou praxí, že poslanci se v práci zastaví jen „na otočku“, podepíší se na prezenční listinu a obratem zas sviští za svými osobními záležitostmi. Není výjimkou, že s sebou mají i kufrы, zejména před víkendem.

Ransdorf není prvním zlodějem, který byl u zajišťování si tohoto neoprávněného příjmu přistižen. Už v roce 2009 reportéři německé stanice RTL natočili v prostorách europarlamentu neuvěřitelné záběry. Chodba v patře s prezenčními listinami byla ráno plná kufrů a poslanců, kteří si přišli pro své tři stovky, které jim nepatří. Někteří před kamerami v panice prchali, jiní se pokoušeli dětinsky vymlouvat, a ti nejostřejší rovnou vyhrožovali. Po dvou hodinách novináře protiprávně vyvedla ochranka. Video se stalo hitem, ale stejně se na něj po čase zapomnělo. Solidní comeback na výsuni sociálních sítí této šmelině dnes však přinesl Miloslav Ransdorf.

V médiích se později objevily Ransdorfovy ubohé vytáčky a videozáznamem předem vyvrácené lži, že byl v práci déle, že si novináři nenechali nic vysvětlit, že mu zatarasili cestu... Velmi nepřesvědčivé. A nepostavili se za něj ani kolegové. "Politikovi není dovoleno zaútočit na novináře jen proto, že klade nepříjemnou otázku," nechala se slyšet německá europoslankyně Rebecca Harmsová. Možná se poučila zkušeností jiné zelené poslankyně, Hiltrudy Breyerové, kterou před lety novináři z RTL ugrilovali ve výtahu tak, že to nakonec vzala i s kufrem po schodech a následně v europarlamentu skončila. Vypadá to jako dobrý příklad, co říkáte, soudruhu Ransdorfe? Petr Meitner

Detoxikační koktejl

Syrová strava je prospěšná tím, že má všechny enzymy a živiny neporušené a to určitě podporuje, zlepšuje a usnadňuje trávení. Nejlepším způsobem, jak ráno začít, je vypít detoxikační koktejl.

Tento detoxikační koktejl je silnou kombinací okurky, celeru (řapíkatého), petržele, koriandru, zázvoru a citronu.

Tato kombinace je navržena tak, aby alkalizovala vaše tělo, pomohla k očistě orgánů, očistě jater a vaší krve.

Je to něco, co je pro vaše tělo dobré, nastartuje vás a pomůže vám začít čistit váš organismus. Každá složka je zvolena pro zcela konkrétní důvod.

Okurka patří k neúčinnějším čistícím druhům zeleniny. Když se okurka zkombinuje s celerem, přihodí se spousta věcí. Jednou z nich je, že vytvoříte úžasný zásaditý efekt – tato zásaditost je nejdůležitější. Většina vaší stravy je kyselá. Proto se všichni snažíme vést lidí k zásadité stravě. Tyto dvě věci dohromady jsou velmi zásadité.

Celer je jednou z nejvíce podceňovaných potravin na planetě. Všichni si prostě myslí, že celer (řapíkatý) je jen vláknina a voda. Ve skutečnosti řapíkatý celer obsahuje 18 aminokyselin. Společně z celeru a okurky můžete dostat 18 aminokyselin a máte kompletní bílkoviny. To je velmi důležité, mimo jiné to pomáhá vyrovnávat hladinu cukru v krvi a podobně.

Petržel, která skvěle čistí krev.

Koriandr, který napomáhá vašemu tělu v záležitosti s těžkými kovy a toxiny, protizánětlivý **zázvor** a **citron**, který je zásaditý, a také pomáhá čistit ledviny.

Příprava zabere asi 5 minut. Je to velmi jednoduché, velmi rychlé, velmi bohaté na živiny. Můžete si to udělat několika různými způsoby:

Buď v mixéru, jako koktejl, který ponechá všechna vlákna neporušená a nebo pomocí odšťavňovače a mít to jako džus

Kissinger: USA a Čína musí spolupracovat a vytvořit globalistický „Světový řád“

Na videu pod textem vyzývá Rockefellerův chráněnc a agent, Henry Kissinger, Spojené státy a despotickou vládu Čínu, aby společnými silami vytvořily globalistickou totalitní vládu. „Tento úkol“, prohlásil Kissinger ve svém nedávném proslovu pro Asian Society, „znamená zjistit, jakým způsobem by bylo možné vytvořit poprvé v dějinách světový řád, jenž by byl založený na globálním základě. Stále hovoříme o světovém společenství, nicméně skutečnost je taková, že nikdy předtím žádné světové společenství neexistovalo.“ A poté Kissinger doporučil, aby USA a Čína na tomto úkolu spolupracovaly. Ac 24cz

NSA vložila svůj kód do operačního systému Android od Google

Před více než desetiletím bylo odhaleno, že NSA vložila přístup zadními vrátky do Windows 95 a nejspíš do téměř všech dalších od té doby k internetu připojovaných operačních systémů stolních počítačů. Ovšem během času se čím dál více a více lidí stávalo „mobilními“ a v důsledku toho se NSA musela adaptovat. A ta adaptace, co mají: jak uvádí Bloomberg „NSA potichoučku vepisuje kód do operačního systému Android od Googlu.“ Ac24

Každý dvacátý Čech je alkoholik, každý třetí kouří. A čísla se nelepší

27. července 2013 Z odpovědí více než 1 800 respondentů vyplynulo, že v Česku kouří 31,3 procenta lidí. Mezi kuřáky převažují muži, lidé ve věku 15 až 24 let a ti, kteří si cigaretu zapálí denně.

Průzkum ukázal, že denně či obden pije 15 procent starších 15 let. Jeden dospělý Čech v průměru dokáže spotřebovat 8,6 litru čistého alkoholu za rok. IDnes

Alkohol, cigarety, hazard

Největší neřestníci světa? Jednoznačně Češi, tvrdí agentura

Česká republika se ocitla na samém vrcholu žebříčku nejvíce neřestných zemí světa, který vypracovali analytici americké agentury Bloomberg. Pořadí sestavili s ohledem na konzumaci alkoholu, cigaret a drog a na rozšíření hazardu. Na opačné straně žebříčku 57 zemí je bezúhonná Zambie.

Základem statistiky se stala průměrná spotřeba alkoholu a cigaret na obyvatele starší 15 let, roční spotřeba drogového mixu složeného z amfetaminu, marihuany, kokainu, extáze a opiátů včetně léků a celkový roční obrat hazardních her v poměru k hrubému domácímu produktu.

Stát s nejvyšší hodnotou v každém z ukazatelů obdržel 25 bodů, s nejmenším nulu. Ostatní země zařazené do seznamu zaujaly místo v žebříčku procentuálně podle pětadvacetibodové stupnice. Konečné číslo určil součet všech čtyř hodnot. Do žebříčku se dostaly jen ty státy, které publikují statistiky ve všech hodnocených oblastech.

Česká republika zaznamenala celkový výsledek 64,5 bodu. Na prvním místě je s poměrně velkým odstupem před druhým Slovinskem (58,8) a třetí Austrálií (55,8). V žádné z dílčích kategorií ovšem Česko v čele žebříčku není. Ve spotřebě alkoholu je čtvrté, v konzumaci drog šesté, ve spotřebě cigaret deváté a v hazardních hrách 12. Neslavné prvenství má ovšem podle agentury Bloomberg Česká republika v dílčí kategorii konzumace marihuany, v konzumaci extáze je za Austrálií druhá.

Alkohol se podle statistiky nejvíc pije v Bělorusku a nejméně v Libanonu. Největší spotřeba cigaret je v Bulharsku, nejmenší v Zambii. Drogám nejvíc propadli obyvatelé Izraele, nejméně Arméni, Rumuni a Albánci. V hazardu se točí nejvíc peněz na Filipínách, nejméně v Salvadoru, Guatemale a také v Rusku, kde je ovšem většina hráčských doupat ilegální.

Slovensko je v celkovém hodnocení na 18. místě těsně za Británií a USA. Mezi nejsp pořádanější země americká agentura kromě Zambie zařadila pětici latinskoamerických států včetně například drogovou válkou postiženého Mexika.

Autor: ČTK

Před 68 lety ztratilo Československo Podkarpatskou Rus

Užhorod - Před 68 lety, 29. června 1945, byla tehdejší část československého území Podkarpatská Rus obsazena Sovětským svazem. Moskva to odůvodnila vůlí většiny tamních obyvatel žít v sovětském státu, kterou předtím vyjádřili ve volbách organizovaných komunisty. Československá vláda tehdy neprotestovala. Po roce 1989 usilovali o navrácení území už jen republikáni Miroslava Sládka.

Za první Československé republiky byla Podkarpatská Rus nejméně rozvinutým a národnostně pestrým územím. Žili zde převážně Rusíni, Maďaři, Němci, židé i přistěhovalcí z Čech a Slovenska. Poté oblast zabralo Maďarsko. Sověti už tehdy dávali najevo, že o region mají velký zájem.

Krátce po osvobození se konaly volby, v nichž mohli kandidovat prakticky jen vybraní komunisté. Ti si poté odhlasovali připojení k Sovětskému svazu. 29. června 1945 Čechoslováci celou oblast dobrovolně odstoupili Moskvě.

elý akt byl nakonec v Černínském paláci v Praze stvrzen ratifikační listinou smlouvy o Zakarpatské Ukrajině, kterou podepsalo československé ministerstvo zahraničí a velvyslanec Sovětského svazu v Praze. Podkarpatská Rus se tak definitivně stala Zakarpatskou oblastí Ukrajiny. Kdo tam žít nechtěl, mohl dobrovolně odejít.

Ohradit se proti "Sovětům-osvoboditelům" si v tehdejší atmosféře nikdo nedovolil. Politická reprezentace se se ztrátou území smířila. Po roce 1989 s požadavkem na vrácení území přišli už jen republikáni Miroslava Sládka. Toto území je dnes jednou ze 24 správních oblastí Ukrajiny pod názvem Zakarpatská oblast.

CT24

Stalker pronásledoval vyděšenou dívku, adresu mu dalo státní zastupitelství!

Dívka, která byla obětí tzv. stalkingu (chorobné pronásledování), se před nemocným člověkem ukryla do nového bydlení. Jenže státní zastupitelství její adresu vyzradilo. Prý je to normální.

Státní zastupitelství vystavilo velkému nebezpečí obětí závažného trestného činu. Dívka, která byla terčem nebezpečného pronásledování, takzaveného stalkingu, se skrývala před obviněným pachatelem.

Jenže státní zastupitelství mu její adresu prozradilo, a to dokonce oficálním dopisem. Šokující je, že když jsme požadovali vysvětlení, dozvěděli jsme se, že je to běžný postup.

Pětadvacetiletá dívka z Prahy se dodnes bojí. O deset let starší muž ji pronásledoval rok a půl. Vše začalo, když je na večírku seznámili společní známi. Tehdy spolu ale promluvili jen pár vět.

"Začal mě bombardovat desítkami zpráv, desítkami e-mailů denně. Což vystupňoval tím, že mi začínal posílat třeba fotky svého přirození. Pak napsal, že by mne nejraději zabil," popisuje dívka, jak začala její muka.

Vše nakonec oznámila policii. Ta muže (ukázalo se, že jde o schizofrenika) obvinila. A státní zástupce věc nedávno poslal k soudu.

Jenže když o tom obviněného tímto dokumentem informoval, napsal mu i plnou adresu jeho oběti, kterou do té doby neznal. Dívka dostala znovu strach.

A jak to vysvětlil státní zástupce? Prý jde o normální postup. H. Hanslík NOVA

Čárové kódy jsou zde desítky let, vydrží i do budoucna?

Praha - Čárové kódy minulý rok oslavily 60 let své existence. Jejich používání v Česku však tak daleko do minulosti nesahá. Hlavním důvodem byl nedostatek technologií a trh to v té době ani nepotřeboval. Dnes už si bez nich nedokážeme představit průchod pokladnou v supermarketu či kamenném obchodě.

"Do Česka dorazily o hodně později. Za minulého režimu nebylo nutné centrálně evidovat pohyb a prodej zboží," říká internetový publicista Daniel Dočekal.

Vydrží jejich používání i do budoucna, nebo je nahradí jiná technologie?

Čárové kódy výsledkem tlaku zahraničních odběratelů

Čárové kódy se na území Československa objevily před třiceti lety. Příčinou byl tlak zahraničních odběratelů tuzemského zboží, kteří tento způsob sběru dat již používali. Jako první exportní podnik je začal využívat tehdejší národní podnik Čokoládovny, který vyvážel své výrobky do Velké Británie.

Československo jako první země východního bloku vstoupilo v roce 1983 do mezinárodního sdružení EAN, určujícího standardy pro identifikaci a automatický sběr dat. V roce 1985 byl v ČSSR realizován pilotní projekt obchodního domu s aplikací čárových kódů, který se měl stát vzorem pro ostatní státy RVHP.

Vše po roce 1989 změnil příchod velkých obchodních řetězců. S nimi přišly do českého maloobchodu informační technologie, pokladní skenery, automatický sběr dat i elektronická komunikace. Potřeba standardní identifikace významně stoupala a sdružení EAN Česká republika registrovalo každoročně tisíce nových uživatelů. V roce 2002 počet zaregistrovaných společností dosáhl 7 000 a dodnes se pohybuje mírně nad touto hranicí.

Vynálezce čárového kódu Norman Joseph Woodland, díky jehož patentu a globálním standardům systému GS1 je denně na kasách celého světa automaticky načteno asi šest miliard položek, zemřel na konci loňského roku. Univerzální a mezinárodně kompatibilní systém automatické identifikace pomocí čárových kódů má svoje počátky v severní Americe. První takto naskenované zboží prošlo rukama prodavačky ve středu 26. června 1974 v 8:01.

Co je QR kód - čerpáno ze serveru qr-kody.cz

Zkratka "QR" pochází z anglického "quick response", což v doslovném překladu znamená "rychlá odpověď". V praxi stačí vyfotit QR kód na mobilní telefon skrze nainstalovanou aplikaci qr čtečka. Ta rozšiřuje znaky kódu a přeloží je na žádané informace jako například text, vizitku či rozsáhlý internetový odkaz. Tohoto je využíváno například v reklamních kampaních, které tištěné reklamy propojují s firemními weby a mobilními stránkami. CTK

Práskači udávají kvůli balíku peněz, ale i pro prkotiny

Ten, kdo doufal, že udavačství v Česku padlo se změnami před téměř čtvrtstoletím, musí být zklamán. Udávání sousedů či firem u nás kvete dál. Potvrzují to úředníci, strážníci, policisté, soudci a advokáti.

Výrobci softwaru teď třeba začali otevřeně nabízet až sto tisíc korun za to, když jim někdo udá firmu nebo osobu používající ve větším měřítku programy bez licence. Udavačům dávají lichotivý příměr – lovci pirátů. Balík peněz, jaký mají pro tyhle lovce nachystaný, je úctyhodný.

„Až čtvrt miliardy korun může protipirátská organizace BSA vyplatit lovcům pirátů, tedy informátorům, kteří pomohou odhalit a usvědčit softwarové piráty. To mohou být osoby a firmy užívající software v rozporu s licenčním ujednáním,“ stojí ve zprávě této aliance. Oznamovatelům slibuje vyplatit deset procent z uhrazené náhrady škody. Ta se v průměru pohybuje okolo 300 tisíc korun, často přesahuje milión korun.

Nejčastější jsou však sousedská udání pro prkotiny. „Často vyjíždíme, když soused udá souseda kvůli parkování, které není úplně přesně dle normy. Musíme to řešit aspoň malou pokutou, i když je to prkotina. Volající se většinou dívají za záclonou z okna nebo si i dodatečně ověřují, jak jsme postupovali. Mnozí jsou už chronickými udavači,“ řekl Právu dlouholetý strážník na Praze 4.

Několikrát musel „zasahovat“, když při stěhování nábytku někdo přechodně parkoval s dodávkou na chodníku u zadního vchodu do paneláku, aby neblokoval hlavní ulici. „I když se lze kolem dodávky protáhnout a je očividné, že rodina, co do ní nosí věci, brzy odjede, tak nás jejich sousedé na ně stejně zavolají s tím, že na chodníku se zkrátka stát nesmí, že to nemáme tolerovat, že prý pak není divu, že je tady nepořádek,“ dodal strážník.

Podle něj to vypadá, jako by si někteří lidé přáli návrat policejního státu, tedy pokud nejde o ně.

Já to viděl, byl u ní třikrát týdně

„Někdo slíděním a udáváním vyloženě žije. Máme jednoho takového informátora. Je to mladý kluk, necelých třicet let. Vysedává u dalekohledu a pořád šmíruje náměstí. Jak se něco šustne, už iniciativně volá na služebnu,“ potvrdil Právu kriminalista z Prahy 3.

Jednou díky slídlilovi zmáčkli dealera drog. „Když přeochotně vypovídal, co viděl, přiznal, že chtěl být policajt, ale neprošel přes psychotesty. Naštěstí. Je ale pravda, že je výkonnější než kamerový systém,“ dodal pražský kriminalista.

Rovněž soudci při neformálních setkáních potvrzují, že Češi na druhé často házejí špínu tak, až se z toho zvedá i otrlý žaludek. Bývá to u sousedských sporů kvůli neposekané trávě, stromům rostoucím do druhého pozemku či přístupovým cestám. Stává se to při rozvodech. V rámci nesmiřitelných bojů o majetek, například o rodinný dům, se pak třeba u soudu vážně zkoumá, co muž dělal u druhé ženy ve tři hodiny ráno.

„Jeden manžel při rozvodu po dvaceti letech soužití tvrdil, že jeho mimomanželský vztah nebyla nevěra, ale že prováděl údržbu v bytě dlouholeté kamarádky. Advokát manželky ale předvedl svědka, pána z bytu naproti přes chodbu. Ten šmíroval kukátkem ve dveřích. S pedantskou přesností vypovídal, že ale muž žádné nářadí nenosil a že údržbářské návštěvy prováděl pravidelně třikrát týdně už druhým rokem,“ popisuje udavačství z každodenní praxe jeden ze středočeských advokátů.

Nesmiřitelní bývalí partneři

Přímo Achillovu patu ovšem zasahují udání od bývalých partnerů. Jsou totiž hnáni nejen hlubokou nenávistí, mstou, ale i zničující přesností, znalostí soukromí dané osoby.

„Jednou ke mně přišel pětaticetiletý živnostník. Už mu nezvratně nateklo do bot. Působil ve sféře dalšího vzdělávání zaměstnanců. Finančnímu úřadu nepřiznával všechny faktury. Vystavené ale byly, protože pracoval pro významné společnosti, které by na takovou primitivní černotu nepřistoupily,“ vzpomíná šedesátiletá účetní Jana H. z Prahy.

Manželce živnostníka nezdанěné faktury nevadily – dokud žil s ní. „Jak se ale rozváděl, vytahala mu nepřiznané faktury ze šuplíku a poslala na bernák. Všechno mu doměřili i s penále. Dělal to půl miliónu,“ shrnula účetní.

Také například šťáry proti nelegálním pracovníkům prováděné Státním úřadem inspekce práce jsou z velké části právě na základě udání někoho z firmy nebo osoby, která s ní spolupracuje, ale má na šéfy podniku pifku. S udavačstvím se otevřeně počítá u nové povinnosti energetického štítkování budov, bytů a rodinných domů.

Státní energetická inspekce provede kontrolu klidně i na základě udání, vedeného třeba tím, že prodávající nešel zájemci na ruku s cenou. Hrozba z tohoto udání kvůli chybějícímu energetickému hodnocení budovy je na majitele nemovitosti pořádná páka. Pokuta může být totiž až sto tisíc korun.

„Lze předpokládat, že kontroly budou probíhat též na základě podnětů kupujících či nájemců, kteří průkaz od prodávajícího či pronajímatele v souvislosti s jednáním o uzavření smlouvy neobdrží,“ upozornili právníci Martin Kašpar a Michal Brychta v portálu Epravo.cz.

Jindřich Ginter, Právo

DIRECTORY pro předplatitele, 6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

„ **LA BOHEME** " Restaurace a Bar:
Nova adresa: 199 Glebe Point Road, Glebe
Tel. cislo: 9660 5639
Web: www.laboheme.com.au
Email: reservation@laboheme.com.au
Upozorňujeme všechny čtenáře, že populární evropská restaurace La Boheme se přestěhovala do nových prostor na výše uvedenou adresu. Přijďte nás navštívit a pochutnat si na široké nabídce českých a evropských specialit, jako jsou špenátové pirohy, kuřecí, telecí nebo vepřový řízek, pečené koleno, žebírka, kachna, hovězí guláš či svíčková. Jako sladkou tečku na závěr nabízíme domácí jablečný štrúdl, palačinky a další. K tomu si můžete dat výborné chlazené české pivo světlého Kozla, Budvar či mnohá další. Otevírací doba:
Pondělí - zavřeno
Úterý, Středa, Čtvrtek 5.00 - 23.00
Pátek, Sobota 12.00 - půlnoc
Neděle 12.00 - 22.00
Na obědy nabízíme:
- hlavní chod & desert za \$ 29.90
POSEDET MUZETE NA PREDNI TERASE, VE SPODNIM BARU NEBO RESTAURACI S VYHLEDEM NA MESTO.
SNADNE PARKOVANI I DOSTUPNOST AUTOBUSEM. 09/III/13

Restaurace DOMA - Bohemian Beer Cafe
Reservace Tel: 933 100 22
29 Orwell St. Potts Point (Kings Cross)
Po--**Čt** 17 - 24 , **Pá** + **So** 12-24 , **Ned.** 12 - 22 hod.
Tradiční česko-slovenská jídla jako je pečená kachna, svíčková, vepřový nebo kuřecí řízek, moravský vrabec, guláš, smažený sýr, uzená krkovička, atd. K pití Budějovický Budvar, Kozel, Krušovice, Plzeň, Zlatý Bazant, Zlatopramen, a točené pivo Krušovice. Samozřejmě také Becherovka, Slivovice, Borovička, Fernet, Absinth ap.. 31/IX/13

Tommy's beer café
123-5, Glebe Point Rd, Glebe , Tel: 9660 6870
"Slovenska reštaurácia s bohatým výberom točených pív – Pilsner Urquel, Budvar, Gambrinus, Zlatý Bazant, Bernard a mnoho iných. K tomu pečené prasiatka, guláš, bryndzové a kapustové halušky, kačice, rezne a podobne pochutiny. Otvorene: Pon-Stv 4pm – 12am Pia – Ned 12pm – 12am
Email: tommy@tommysbeercafe.com.au 28/XI/13

V Lahůdkářství u Cyrila jako Doma!
183 Hay Street, Sydney tel.: 9211 0994
Otevřeno: Po-Pá od 7 do 17. So 7 - 13 hod.
vynikající telecí párky, tlačěnka, moravské uzené tvaroh,mletý mák, zelí,kostkový cukr, ryby v láku,brynz, české a slovenské ,speciality, karlovarské oplatky, mouka atd. 25/II/14

Heart Of Europe 114 Bronte road Bondi Junction, 93871677
Po-Pa 8.00-17.00, So-8.30-15.00
Domace kvalitne kolace, zaviny, strudle, chutne jedla, szegedinsky gulas, paprikas, svieckova, brynzove halusky.; Denne cerstvy kminovy chlebicek a obvzlast dobre vypecene rohliky.Vsetky produkty su pripraven v nasej kuchyni, pouzivame maslo, organicku muku, domace vajicka a pridavame cit . 24.I.2014

Cheeky Czech
124 King St., Newtown, telefon : 0421 335 835
Otevřeno: Úterý-Neděle. **od 12 do 3pm a 6 do 9.30pm**
POZOR! NOVÁ OTVÍRACÍ DOBA od 3 do 6pm zavřeno
Tradiční česká jídla ba i rizoto a těstoviny. Točené pivo Černovar a plzeň:světlé,tmavé,řezané. 16.VIII.2013

Sweety Imports
Predávame Horalky, Piskoty, Perníky, Kávěňky, Tatranky, Venčeky, a ďalšie za veľkoobchodné ceny. Posielame aj poštou kdekoľvek v Austrálii.
Email: info@sweetyimports.com.au
M: 0416 122 404 (Martina) 0404 387 615 (Peter) 09/III/13

POČÍTAČE
FlowConnect. Shared Web Services:
Tel. 02 9034 6600 Fax: 9086 3155
Business process automation, workflow, sales + marketing, CRM and other business systems. **Seeking experienced programmers on casual basis.**
Contact to Ms. Šípka for details jarka@sws.com.au 22/III/14

Služby pro studenty

Education, Immigration & Travel Consultancy
Od roku 1993 nabízíme služby spojené s vyřízením studentského vísa a vyberem spravne školy. V Sydney provozujeme největší česko-slovenské studentské centrum. Jste turisté či studenti a máte zájem o prodloužení pobytu v Austrálii? Naši studenti mají **zdarma** k dispozici vízové konzultace, design studia a žádosti o studentská vísa, wifi, multimediální počítače, kopírování, tisknutí atd. **Zklamal Vás přístup jiných agentur? Chcete si být jisti s prodloužením Vašeho studentského víza?**
Nemůžete najít školu, která Vám vyhovuje? Chcete zdarma využívat našich služeb? Nabízíme nejširší výběr jazykových, odborných škol a universit po celé Austrálii a to za bezkonkurenční ceny!
Nabízíme reálnou pomoc s nalezením práce a ubytováním. Jako jediná česko-slovenská agentura v Sydney nabízíme LEGALNI imigrační poradenství. **Číslo imigrační licence:** 0208424 Česky mluvící, 0741913 Slovensky hovoriaci, 1277981 Polsky mluvici **Kontakt:** Marek, Peter nebo Michal, sydney@australiaonline.eu

AUSTRALIA ON LINE TRAVEL
Nabízí bezkonkurencne nejlevnejsi cestovni produkty po Australii, Novem Zealandu, Asijskopacificke oblasti (Fiji ...), ale take letenky do vseh destinaci sveta vcetne Ceske a Slovenske republiky. Travel agency licence: 2TA07248, Kontakt: Stanka nebo Lenka, travel@australiaonline.eu
Navštivte naši kancelář AustraliaOnline / Australiaonline Travel
Suite 301, 39 Liverpool Street, NSW 2000
Contact:
Education section: 02 – 9003 0455
Immigration section: 02 – 9003 0466
Travel section: 02 – 9003 0456

www.australiaonline.eu
www.facebook.com/AustraliaOnlineAustralia 17/XII/13

Study. Work. Travel.
Information Planet má 18 let zkušenosti, 4000 studentů ročně, 100 zaměstnanců , 2 kanceláře v Sydney , Perthu a Brisbane , 30 kancelářích v Evropě, Jižní Americe, Austrálii i Kanadě. K dispozici máme pomoc s prací , imigrační služby, cestovní agentura, velké slevy pro naše klienty, party, promotions. **Poradenství pri vybere školy, univerzity, víz, kontakt:** Katarina, Barbora, Estera email: europe@informationplanet.com.au mobile: 0420 300 863
Poradenství ohledem práce, Kontakt: Magdalena email: service@informationplanet.com.au mobile: 0424 142 581
Kancelář v Centru adresa: Level 5, Clarence Street 285, Sydney 2000 NSW
Kancelář na Manly : 41-A The Corsor, Manly 2095 NSW
www.informationplanet.cz_a
www.informationplanet.sk

Austay Accommodation
- - vlastne ubytovanie se slevou pro slovenske a ceske ba i jiné studenty, www.info@austay.com.au
Kontakt: Michala, Jana email: info@austay.com.au, mobile: 0406 232 283
Facebook: Austay Accommodation
Adresa: Level 6, 285 Clarence Street, Sydney 2000 NSW 25/III/12

“Nadstandardní individuální služby v tropech”
Studovat angličtinu a zároveň si užívat života na “plný pecky” v místě kde léto nikdy nekončí (průměrná roční teplota 26C). Obklopeni Velkým Bariérovým Útesem a deštým tropickým pralesem. Ano, to je tropická část Austrálie, město Cairns. Jediná Česká agentura, která sídlí přímo v Cairns. Ať si student či turista, tak velmi rádi poradíme a pomůžeme „co a jak“ a to kdykoliv.
Asistence Migracnímu agentovi 9802204 (Frank Lanza Migration Services): Studentská víza, prodloužení studentských víz, turistická víza, obchodní víza a trvalý pobyt. Ubytování, zaručená pomoc při hledání práce. Eco Turistika, průvodce, letenky a cestovní poradce. Věrnostní programy pro obchodníky a jejich partnery. Potápěčská safari. Pavlína a Vráta Řehola - www.australiabeststudy.cz abs@australiabeststudy.cz - mob. +61 404 516 895 8/IX/13

PŘEKLADY z angličtiny do češtiny i naopak, přesně a rychle provede
Express Czech-English Translations
Martin STÁRA Kensington 2033
Sydney ; Tel.: (02) 9663 1189
0406 570 080; czech.english@yahoo.com 10/II/14

Školy
Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo P.O. Box 1142; Broadway, NSW 2007
http://www.czechandslovaksofhsydney.org.au
Principal: Lenka Kaňová, : 0406 68 06 05
Česká škola v Perthu
Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands, (08) 9245 8137
Česká škola v Melbourne puvodní v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principal: Vlasta Šustková, Tel: 03 9551 0279
Česká škola v Melbourne nová
V Sokole vedení: Zuzana Vasitch Tel. 03 90172216
Slovenská detská beseda/Slovak Little School of Melbourne,
2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 - info slovaklittleschool@gmail.com
Marta Kapustová/0437699690 or Nora Kovarcikova/ 03 98504517.

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:
Apostille Australia Certificate Service
Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881
Cena se pohybuje kolem 200\$
New South Wales Passport Office
Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000
Cena se pohybuje kolem 60\$
Czechoslovak Club of ACT,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620
vydává dvoměsíčník věstník **Beseda. Československý klub v Queenslandu,**
25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489
✉ ccq@csklubqld.org.au
President Mr.Frank Caroli; Jednatel Mrs. Stana Bilková
Naše stránka: **csklubqld.org.au**
Měsíčník **"Krajanský List"** Redakce Staňa Bílková
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church Street, Fortitude Valley QLD P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
Fax.07 3290 4379 vydává“ Na Slovíčko.
Československý klub v SA,
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007 tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život.**

Czechoslovak Country Club,
320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171, tel. 02 9606 8703
Czech and Slovak Association in Tasmania, 144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008 ph. 6228 0707
Česke a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii PO Box 604, Mundaring WA 6073
President: Jarda Kabelka 0434 082 739
Secretary: Olga Goerke 0413 912 586
e-mail: czechslovakwa@hotmail.com
casopis "KLOKAN" vychází 12 x do roka.
Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086 tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník**“

Sokol Melbourne,
497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051 tel.;; není, email: sokol@aapp.net.au
vydává měsíčník Kvart
Český a Slovenský klub na N. Zélandě,
P.O.Box 27 332., Wellington
tel., 478 5977; fax.: 477 9377
Gus.knot@xtra.co.nz,
měsíčník **Střípky Čriepky**
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
Lockes Way, Belgrave South 3160, Czech Pensioners Association Inc.
ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.
30 Vaughan, P.O.Box 142, Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít**“
Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii
5 Walter Street, Thebarton, 5031
ph.: 08 8352 8072
Slovenský klub „Ludovít Štur“.
105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020
ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)
Združenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii
PO Box 263 Kew Vic 3101,
vydáva štvrťročne **Slovenské zvesti.**
Austrálsko-slovenské informačné centrum
Vojtech Michael Markus
9 Hillard Street; East Malvern VIC 3145
tel.: 0061-3-95711729; fax: 0061-3-95720838
e-mail: mmarkus@ozemail.com.au
Združenie Slovenskov v Queenslande
463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505
tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au
Slovenské združenie v Západnej Austrálii
17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA
tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858
e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konsulát České republiky,
p. Hani Stolina, konsul,
169 Military Road, Dover Hights , 2030
phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635
telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu naseho generalního konzulatu je **0402 312 806** nebo **0401 547 584** [pouze náhradní číslo].
Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30
Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30
Konsuláty Slovenské republiky,
25 B Latham St, Bentley East V 3165
Tel: 03 9570 2837, Email: vmmarkus@bigpond.com
level 12 / 239 George St., Brisbane Qld 4000
Tel: 07 3221 7000; horvath@starmist.com.au

České velvyslanectví v Canbeře
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006
Slovenské veľvyslanectvo v Canbere
47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755
Mimo úradných hodín v naliehavých prípadoch (úmrtia, nehody, strata a krádež cestovných dokladov) funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).
http://www.mzv.sk/canberra

Česká obchodní komora v Austrálii.
Česka Obchodní Komora v Austrálii
Czech Chamber of Commerce Australia Inc.
P.O. Box 479 ; Welland SA 5008; Australia
President: Dr Z. D. Kotasek; phone: (+61) 08 8346 9145, Email: zhkotasek@yahoo.com.au
Secretary: Peter Oprchal ; phone: (+61) 08 8556 3650, Email: oskrab@tpg.com.au

Děkujeme za Pomoc
Novinám:
I.@M. Kamenský - \$30.00
Vladimír Burda - \$30.00
Otakar V.Hanzal- \$10.00
Josef Sanda - \$30.00

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: V Perthu,
Sydney ve slovenském kostele (viz níže) a ceske mse svate budou slouzeny v kostele Holy Innocents Parish 1a Webb St. Croydon NSW 2132, tel 9747-4291
Každou druhou nedeli o 11,30 hod. **Česká Mše Svátá**
Každú štvrtú nedeľu o 11,30 hod. **Slovenská Svätá Omša**
Každý prvý piatok o 19,30 hod. **Slovenská Svätá Omša**
Ďakujem o. Peter Krigovsky Adm.
Melbourne - Na Šumavě

ACT

Czechoslovak Club of ACT,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620
www.beseda.org.au.
otvoreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Český a Slovenský Country klub v Sydney,
320 Devonshire Road, Kemps Creek tel. 02 9606 8703,
PO Box 330 Kemps Creek 2178; www.cscountryclub-sydney.com.au a email: cscclubsydney@gmail.com
Restaurace: pátek 18–21 hod, sobota 16–21 hod, neděle 12– 16 hod. Tradiční česká a slovenská jídla, rezervace 02 9602 0904, 0402 398168; Stolní tenis každý pátek od 18 hod,
Sobota 10.srpna 13:00-16:00 Working Bee.
Neděle 1.září 12:00-16:00 Den Otců,
odpoledne s rokenrolem hraje „The Rocking Heartbeats“

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
www.skcsydney.com
Slovenská Svätá Omša Každú nedelu ráno o 10:15 hod.

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík 9807 4468; akce v tělocvičně Pavel Ott 9804 7297; program kina a knihovna Petr Čermák 9981 4765.. Pátek 20 až 21 hod. půjčování českých a slovenských knih a videofilmů

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email“ ccq@csklubqld.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace:
Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646
Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 16 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613
Združení Slovákov v Queenslandě,
Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii
(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemaji President: bude
Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.
(Zuzana Vasich)

Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky
Letovisko „Šumava“
Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159
Každou první neděli v měsíci je mše svatá v 11, ráno.
(mimo září kdy jr svatováclavská pouť)
Pout' je letos 30. září

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.
PO Box 604, Mundaring WA 6073
President: Jerry Kabelka 0434 082 739
Secretary: Olga Goerke 0413 912 586
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS SYDNEY

Locked Bag 028, CROWS NEST NSW 1585
TEL: 02/9430 2723, FAX: 02/9438 1114
Email: ikad@sbs.com.au
POZOR ZMĚNA
Rádio SBS český
Každý čtvrték odpoledne od 17:00
Digitálně na SBS 3
Na internetu: www.sbs.com.au/czech
V TV a na mobilních aplikacích

„Rádioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz
slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág
každú nedeľu v Sydney od 18 do 19 hodine.
Telefón v štúdiu 02 9816 2938
email: radioforum8@hotmail.com

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne.
Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech
Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**
kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.
Canbera rádio . 91.1 FM
Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail:
ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 29.července. Léta Páně. 2013.

INZERCE AKCÍ NA STRÁNKÁCH ČESKÉHO VYSÍLÁNÍ RÁDIA SBS

České vysílání upozorňuje krajanskou komunitu, že má možnost oznamovat své akce na webových stránkách Rádía SBS **www.sbs.com.au/czech** v rubrice 'komunita'. Tato bezplatná služba je poskytována všem organizacím i jednotlivcům po celé Austrálii.

Ve vlaku: „Paní, řekněte vašemu synovi, ať mě nenapodobuje!“ „Petříčku, přestaň ze sebe dělat debila!“

Černochům se nelíbí, když jim říkáte "Černoch", ale chtějí, abyste jim říkali "Afroameričan"
Já zase nechci, aby mi říkali "pane". Chci, aby mi říkali "Můj bílý pane"

Psychopat napustil jedem peníze, které daroval dětským domovům.
Zemřelo 5 poslanců, 2 starostové a 1 ministr.
Děti zatím nebyly ohroženy.

Sedí dva chlapi v baru a jeden povídá : „Kdy jsi vlastně měl tu bouračku? "
„Proč??!“podívá se společník.
Chlápek vykulí oči: „Ty,vole, neříkej že ses s takovým ksichtem narodil?!”

Čeští občané nabytím cizího státního občanství po 1. lednu 2014 neztratí státní občanství ČR.

25.07.2013 - V návaznosti na publikaci nového zákona o státním občanství ve Sbírce zákonů, zveřejňujeme základní informaci Ministerstva vnitra ohledně hlavních změn, které v oblasti státoobčanské agendy nový zákon, účinný od 1. ledna 2014, přináší.

Zásadní změnu představuje ustanovení, na jehož základě čeští občané, kteří budou mít zájem o nabytí cizího státního občanství na základě žádosti, neztratí po 1. lednu 2014 státní občanství ČR. Dotazy k dané problematice nad rámec zveřejněné informace (viz. http://www.mzv.cz/file/1025294/POZBYVANI_ST_OBCANSTVI.pdf) doporučujeme tazatelům adresovat Oddělení státního občanství a matrik odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, jež je gestorem státoobčanské agendy.

Kontaktní informace: Ministerstvo vnitra ČR
Oddělení státního občanství a matrik odboru všeobecné správy; Náměstí Hrdinů 3, ; 140 21 Praha 4,
telefon: +420 974 817 438 ; e-mail: obcanmat@mvcz.cz

Proč volit v referendu NE.

S příštíma volbami (které budou – no, doufejme, že brzo), bude i referendum o změně v Konstituci, kde by byl přidán v sekci 96 i Local Government. To by znamenalo, že Commonwealth může dát finanční pomoc Local Governmentu a to i community nebo jiným službám. Tedy ne Státu, jak je to teď, který rozhodne kam peníze dát.
Jinými slovy: Canberra by měla plnou moc i nad Local Government, více red tape, horší služby atd. V roce 1974 a 1988 (zajímavé, taky pod vládou Labor) jsme tohle referendum už měli a všechny státy ba i severní teritorium byly v obou případech proti. Hlavní důvod byl, že by to podkopávalo práva států. A na tomhle se nic nezměnilo.

<http://www.youtube.com/watch?v=mvXaLMCdpS4>
Radka Smith, Party For Freedom, representative for Central Coast.

Please Note: this is from a friend who is well informed in the political area.

It is critical that all people oppose (vote NO) to the **proposed change to recognise local government in the constitution at the referendum at the Sept election.**

By local government areas being recognised, then Sharia law can be demanded in the local area based on the higher percentage of Muslim people in that local area.

This is exactly how the Muslims obtained sharia law to be recognised in UK.

Pepíček dostane od tety krásné autíčko a maminka mu připomíná: „Co se říká?“ „Nevím!“
„Co říkám tatínkovi, když přinese výplatu?“ „Aha - neříkej, že to je všechno!“

PRODÁ SE:

New Electric Scooter 4WD with Roof and a basket Good for pensioner \$2500.00

Ask Boris: 0411 711 941 ,
nebo v Sydney u Cyrila Delicatesen.

EU z Klause dělá idiota, jeho předpovědi se ale splnily

Exprezident Václav Klaus byl od počátku své politické kariéry kontinuální ve svých názorech i ve stylu své politiky. Období kdy stál v čele Pražského Hradu bude teprve zhodnoceno a ukáže, že nebyl prezidentem špatným.

V rozhovoru pro Prvnizpravy.cz to prohlásil bývalý disident, ochránce lidských práv, aktivista a politický bouřlivák John Bok.

Podle jeho slov se v současné době na politické scéně pohybuje pouze několik podobně výrazných osobností jako je Václav Klaus. "Samozřejmě, že i na Václavu Klausovi můžeme najít řadu chyb. Ty se ale dají najít na každém člověku. Jeho velkou devízou je skutečnost, že nikdy neměnil svoje názory i styl své politiky. Na příkladu EU můžeme vidět jeho schopnost odhadnout situaci a předpovědět související vývoj.

Václav Klaus totiž téměř přesně předpověděl do jakých problémů se EU dostane. Dnes se stačí podívat na to co se stalo v Irsku, ve Španělsku nebo do jakého stavu se dostalo Řecko. Všechno co Klaus předpověděl se stalo. Včetně neuvěřitelných pitomostí, které jako na běžícím pásu chrlí bruselská administrativa," řekl Bok v rozhovoru pro Prvnizpravy.cz.

"Byrokratický aparát v Bruselu je děsivý a Klaus před ním včas varoval. Někteří levičáci se mu smáli a nakonec se ukázalo, že měl samozřejmě pravdu," dodal John Bok.

Aktivista připomněl ostrou kritiku, která se na Václava Klause snesla z řad zastánců globálního oteplování. "Pokud Klaus řekne, že globální oteplování je nesmysl tak z něj v EU dělají idiota. Nikdo z jeho kritiků ale není schopen vysvětlit, jak je možné, že v hluboké minulosti docházelo k razantním teplotním výkyvům v dobách, kdy lidstvo planetu neznečišťovalo. Jde pouze o naduté výlevy osob, které se ve své ješitnosti domnívají, že my ovládáme naši planetu. Přitom by stačilo, aby si Země pouze nepatrně dupla a zmizíme z jejího povrchu stejně jako v minulosti nesčetné množství jiných živočišných druhů," zdůraznil Bok.

"EU kritizuje Klause, ale už se v Bruselu nikdo nezajímá jaké skupiny se skrývají za kampaněmi propagující tzv. obnovitelné zdroje. Dnes máme českou krajinu dokonale zničenou plantážemi solárních panelů a nikomu to moc nevadí. EU tvrdí, že se z kukuřice a řepky mají vyrábět paliva. Výsledek je takový, že určitá skupina lidí má na tuto oblast monopol a nyní už začíná budovat i politickou moc. Místo kritiky Václava Klause by se Brusel měl především zajímat o tyto věci, než bude pozdě," uikončil John Bok.

(Jiří bob Asher, foto:arch.)

Vědci objevili pět set let starý zatykač na Machiavelliho

Zatykač na nejslavnějšího politického myslitele Evropy Niccolo Machiavelliho objevil profesor Stephen Milner z britské Manchester University prakticky týž den, kdy byl vydán – jen s odstupem 500 let. Napsal britský list The Daily Telegraph.

Milner našel zatykač v knize veřejných vyhlášek florentské městské správy. Dokument provází i kresba trubky, jakou používali jejich vyvolávači.

Zatykač vydali Medicejští, kteří se v roce 1512 vrátili k moci v Machiavelliho rodném městě. Nepohodlného přívržence městské republiky nejdříve zbavili práce ve státních službách a pak jej 19. února 1513 obvinili z účasti na spiknutí s cílem svrhnout jejich vládu. Jak ukazuje dochovaný účet, vyslali zároveň do ulic města čtyři jezdce s úkolem vypátrat obviněného.

"Ještě týž den byl Machiavelli uvězněn, mučen a později propuštěn a umístěn do domácího vězení na svém statku nedaleko města,“ připomněl Milner. Právě po brutálním tahu

Medicejských začal Machiavelli v létě 1513 psát Vladaře, dílo, které mu zajistilo proslulost i prokletí. Jak profesor Milner připomněl, pobouření vyvolané touto knihou se třeba v Británii postaralo o jednu přezdívk u pro ďábla. Říká se mu tam Old Nick, což je zkratka jména Niccolo.

Své nejslavnější dílo věnoval Machiavelli těm, kdo se jen o pár měsíců dříve postarali o jeho uvěznění a mučení. Doufal, že si tak zajistí přízeň Medicejských. „Neexistuje však žádný důkaz, že by to kdy četli,“ dodal profesor. Stránky o vladaři, který kvůli udržení moci necouvne před žádným zločinem, však s nadšením i pobouřením četli jiní. mcm, Právo

Prvopáditis a jiné choroby jazyka českého

Luděk Frýbort

Odevzdávám tobě také a synům tvým snažnost v pulérování, vyčišťování a vzdělání milého našeho a milostného otcovského jazyka... (J.A.Komenský: Kšaft umírající matky Jednoty bratrské)

Jo, to bys koukal, Jene Amosi, k čemu dopulérovali a dovyčišťovali milý náš a milostný otcovský jazyk jeho dnešní dědicové. Já vím, žijeme v uspěchané době, a uspěchanost vede k lajdáctví, to platí o jazyku jako o všem jiném. Ale přece jen... jak krásná, bohatá byla navzdory všem latinsko-německým přejímkám Tvá čeština, Jene Amosi, třebaže z ní už také zmizelo leccos z tvaroslovného bohatství češtiny Husovy či Chelčického! Jak elegantně a přitom výrazně zaznívá ještě jazyk Palackého, Nerudův, a jak zchudle ubohé je při vší předstírané svěťáckosti, čím se dovedou předvést současné noviny. Nevím, proč zrovna ony; dostávám dopisy od lidí prostých i neprostých, a té klopotnosti, napůl hospodsky plebejské, napůl snobsky nafouklé, v nich neshledávám, o školáckých hrubkách ani nemluvě. Vyskytovala se v redakcích, co se tak pamatují, osoba zvaná korektor; vyhnul již tento živočišný druh? Vybírám hrstku příkladů: tady někdo píše - *dostali jsme informace, které nám chyběli*... inu, inu. Jinde zase: *na přechodu zemřeli dvě děti*... ubožáčkové. Nějaký blázen je přejel, a ještě se po nich svezl nekňuba novinář. A což teprve, jme-li se kdo dobývat do výšin vědy: rozvažuje jistý pán od pera o vyhlídkách experimentu, majícího do Venušiny atmosféry zanést *organismy pohlcující oxidy uhlíku a kyselinu sírovou*. Zda ementálskou či spíš olomouckou, o tom již učenec mlčí.

Ale dobře, dejme tomu že se ten pán jen překlepl a šéfredaktor, ušetřiv peníze za korektora, nechal tak. Co si ale myslet o informaci, jíž se nedávno zaskvěl jistý expert, tentokráte v oboru ekonomie? Evropská komise prý zveřejnila *iteraci regulace ratingových agentur*... ó, jak odborné, ba prestižní to vyjadřování! Kdyby čtenář nemusel kvůli jediné větě čtyřikrát běžet pro slovník cizích výrazů, snad by ten pán ani usnout nemohl. Ne úplně tak prestižní, zato k únavě důsledné je věčné byznysování. *Máme několik byznys škol*, pochvaluje si tadyhle kdosi, někdo jiný *prosazuje byznysprojekty*, tam zase čtu rovnou v názvu rubriky *Byznys rozhovor*... jestlipak už také má Republika česká byznysministerstvo, nebo dosud zastarale trvá na jakémsi, hahaha, ministerstvu obchodu? A domek, v němž jsem za svých předexilových časů přebýval, postavil jen tak nějaký stavitel; kdo však zatouží po domečku nyní, pověří tím dílem *developera*; každý přece pochopí, že bydlet v baráku od developera je cosi mnohem fajnovějšího! Podobně je známkou mnohem vyšší kvality, odveze-li vám almaru z Libně na Vinohrady *logistik* a ne nějaký obyčejný stěhovák, a takových věcí více. Avšak nechám už pošklebků, jelikož se blížím k znásilnění té chudinky češtiny věru truchlivému, jímž je úporné, všudypřítomné farmaření. *Farmář, farmář, farmář, ještě jednou farmář*, musela by v tom duchu znít píseň z dob, kdy se ještě o žito, krávy a takové věci nestarali farmáři, nýbrž sedláci. Selský stav, tisíciletá páteř národa, poslední ratolest češtví, již mohli naroubovat k novému rozkvětu obrozenci, nestačilo, že jej trýznil a bezmála vykořenil bolševik, musí v jeho ničitelském díle pokračovat ještě i dnes pitoma novinář bezduchým opičením po cizích vzorech?

Užil bývalý pan prezident Klaus kdesi výrazu *negociační jednání*. A jakkoli je jeho záliba v zdvojeních obecně známa, bohdá ví ten znamenitý muž, že *negotiation* značí v jazyce anglickém totéž co *jednání, vyjednávání* v českém; nevadí mu, že se dopustil zdvojení obzvlášť komického? Jednací jednání... na to už jeden musí být dočista genius. Jen zběžně přidám pár dalších květů, jak jsem je kde posbíral: *forenzní audit*... ono by se dalo napsat *úřední přezkoumání*, ale to by, uznejme, neznělo tak vznešeně. Lze jednat podle nějakého příkladu či vzorce; napíšeme-li však *paradigma*, můžeme si být jisti, že devět čtenářů z desíti nebude vědět, o čem je řeč, čímž jest účelu dosaženo. Podobně je tomu se slovem *empatie*, co je nalézám v tolika mudroslovných úvahách; i zde by se dalo prostě a srozumitelně napsat *pochopení, porozumění*, jenže zase: porozumění pro cosi či kohosi může projevit kdekterý hokynář, kdežto empatii jen pravý vzdělanec. Co pak značí vysoce pumprdentní substantivum *trajektorie*, jež také v jednom kuse někde nacházím, to přísambůh nevím a ani vědět nechci. Proboha, neopíche se. Nevystrukujme chlubný frňák, můžeme s ním být jen směšní. Bez přejatých výrazů se neobejde žádný moderní jazyk, v tom netvoří čeština nijakou výjimku; je však třeba znát míru. Vědět, co je potřeba a nezbytnost a co samolibé vejtahovství. Lze stanovit pravidlo: existuje-li pro určitý pojem výraz jak český, tak převzatý, uźijme českého. Aspoň se neztrapníme

jako ten mistr pera, co si ondyno v Lidovkách popletl *reparace s repatriací*.

O něco záladnějši jsou přejímky tváříci se česky, ale právě že jen tváříci. Umím si domyslet, jak k nim dochází: obdrží takové novinářské nemehlo anglicky či německy psanou agenturní zprávu, nu, a slovník v jedné ruce, prsty druhé vytřukává slovo od slova překlad. Jen tak lze vysvětlit, proč je to najednou v češtině samý *ten, ta, to*, ačkoliv si od dob Přemysla Oráče vystačila bez členů. *Nedáváme ten první úder, ale dáváme ten poslední*, cituje kdosi takto přiboudle výrok prezidenta Obamy. *NATO je tím jediným společenstvím*... bije se v hruď jiný smolitel; a napsat adjektivní tvar zvaný superlativ, aniž bychom před něj vrazili člen, nejspíš prostě nelze. *Sněžka je nejvyšší hora Čech*... jen to ne, to by se máti Sněžka hned o dvacet metrů smrskla, *Sněžka je ta nejvyšší hora*, tak je to korektně a novočesky! *Školy s výjimkou té základní*, čtu zase tadyhle. Kdyby zploditel té věty napsal *Školy s výjimkou základní*... no, rozumět by tomu bylo a znělo by to líp. Jenže by to holt nebylo tak pumprdentní. Že mě dopis ze staré vlasti zdraví *Mějte dobrý den* (have a good day), proti tomu už ani neprotestuji, zato mě dosti štve bezmyšlenkovitě přejímání saského genitivu. *Dog´s tail*, ocas psa, ono takovému Angličanovi nic jiného nezbyývá; ale my máme, pěkně prosím, *psí ocas*, a jest dlužno se jej držeti. *Poradce Obamy rezignoval*, oznámil světu jistý zpravodajce... což takhle Obamův poradce, ctný muži? Divil jsem se také, kde se vzalo úporné, nic jiného nepřipouštějící užívání sousloví *ten samý*, než jsem pochopil, že hledím na otrocký překlad z němčiny (*derselbe*) nebo z angličtiny (*the same*). I poznamenávám, že máme pro ten účel pěkné, starobylé tvary *tentýž, týž, tatáž, totéž, titíž*; a kdyby se někomu zdály příliš knižní, i obyčejné *stejný*. Čeština je jazyk nad jiné výrazově bohatý, nenutno jej oblepovat cizím perím, přitom vypelichaným a nepadnoucím. Zjist'uji též, že se zvrtné sloveso *zmíniti se* během mé nepřítomnosti ve vlastech českých změnilo v nezvratné *zmíniti*: tadyhle jistý politikus *zmínil energetiku*, tam zase věhlasný ekonom *zmínil pokles hospodářského růstu*... Zkusme si představit si ono znezvratnělé sloveso v poněkud méně vznešeno-odborné souvislosti, kupříkladu: *Babička zmínila ty zatracené brejle, co je dědek pořád hledá*. Drobet legrační, že? Kdepak, babičky se jen tak obyčejně zmiňují, je zapotřebí už vyššího stupně vznešenosti, aby někdo zmínil bačkory. A když je na tapetě to zmiňování, zmíním se ještě o slůvku *akorát* (snad z italského *accurato* = pečlivý, přesný), jež také rádo zabloudí do novinářské češtiny. Ač vím, že jde o výraz už věky zlidovělý, přesto nabízím k písemnému vyjádření češtější a méně kostrbaté *pouze či jen*.

Jiný a ryze domácí kámen úrazu je, že leckomu jest obtížno rozlišit tvar slovesný dokonavý od nedokonavého. Můj sudetský tchán, ač jinak mluvil česky velmi dobře, říkal občas věci jako *já si budu sednout*... ale kdepak, dědečku, *sednu si* je správně, budiž ti to odpuštěno. Slibuje-li však politik původu a jazyka ryze českého, že *se bude soustředit na demografický rozvoj* (list Dnes z 12.4. 2012), to už odpustiti nelze, to si koleduje o pár facek. Rovněž by mnohému živnostníku pera neuškodilo, kdyby se maličko zamyslel nad původem slova, než pleskne na papír vepřovost typu – úředník ten a ten *omezoval ochranu památek na úkor developerů*... Troubo! Vazba na *úkor* značí *k něčí škodě, na něčí útratě*, ten úplatný ouřada ale šeredil s ochranou památek, aby si páni developeři mohli namazat kapsy, čiliže pravý opak! Do oblasti černého humoru pak spadají výroky typu *díky tomuto rozhodnutí zemřelo mnoho lidí* (skutečně nalezeno v tisku). *Utopil se díky tomu, že neuměl plavat*. K tomu snad není třeba dalších poznámek, leda jaké jelito také někdy Pánbůh posadí za redakční stůl.

A mohl bych takhle pokračovat dál a ještě dál, ale omezím se už jen na jeden obzvlášť názorný příklad. Čeština chudne lajdáctvím a necitelností těch, kdož by měli být jejími ochránci a pěstiteli, deformuje ji snaživé opičení po cizích vzorech, k pláči i k smíchu je przněna neuměteli, kteří se raději měli vyučit ševcem než na sebe brát zodpovědné řemeslo novinářské, nejvýraznější známkou úpadku je však postupující chudoba mluvnická. Už před staletími se z češtiny vytratil jadrný a elegantní aorist (pakli vážený čtenář ví, jak vypadal tento tvar minulého času), sám ještě všemu navzdory rád užívám přechodníků, abych je pomohl udržet při životě, jakkoli vím, že je to počínání marné, mizí pasivní tvary sloves i adjektivní tvar jmenný (*když jsem byl mlád, sestra je zdráva*), nejvarovnější je však pozvolný ústup od skloňování podstatných jmen, až snad nepotrvá dlouho a čeština se přiřadí k jazykům jako například čínština, která si také vystačí s pádem prvním a jediným. I proberme se sedmerem českých pádů a pohleďme, co už se ztratilo a co má namále. Druhý pád neboli genitiv to odnáší nejčastěji a nejhůř. Namátkou vybírám: *teplota dosáhla padesát stupňů*.

Armáda není potřeba. Dosáhl většinu hlasů. Nemám to zapotřebí. Pamatuji časy, kdy se dosahovalo *padesáti stupňů*, *většiny hlasů*, a lidé měli či neměli *něčeho zapotřebí*, ale to už nejspíš neplatí, byla by to přílišná zátěž pro leckterou lajdáckou hlavičku. A klenot nejzářivejší: vyškleboval se pan premiér knížeti Schwarzenbergovi pro jeho stáří, na což reagoval obhájce nařčeného muže slovy *poukazování na věk je tímto způsob nevkusné*. A ono opravdu je, ale tímto způsobem, vážený pane, tímto způsobem! Ještě že máme starobylá, věky ustálená rčení (*není divu, není šprochu...*), v nichž genitiv zůstává zachován, nebo aspoň prozatím.

Třetí pád: *Letos to bude dvacet let...* ale kdepak. Také neříkáme *dědeček byl osmdesát let*, nýbrž *dědečkovi bylo osmdesát*, že ano. Právě tak je dlužno psát *bude tomu dvacet let*. Jazyk má svou logiku, ale dušička povrchní ji neprohlédne, ani se o to nepokusí.

Čtvrtý pád tvoří v tomto truchlivém seznamu výjimku, nebo aspoň jsem se zatím nikde nedočetl, že někdo kosil tráva nebo krmil pes. I když co není, může ještě přijít.

Pátým pádem, jak známo, voláme: *Pane Novák! Pane Křepelka!* Co? Netahá nás něco za uši? No, netahá, neboť jsme si zvykli. Oslovování mužských osob v nominativu má, tuším, svůj původ v mnohojazyčnosti rakousko-uherských kasáren: *Krzepelka, zapnou si himmelhergot ten mundur a postavěj se hab Acht!* Což lze odpustit kaprálovi odkudsi z Tyrol nebo ze Székesfehérváru, nikoli však osobě původu a jazyka českého; i prosil bych snažně: můžete mě za tento článek kritizovat, můžete mi napsat, že se vám nelíbil nebo mě s ním poslat k čertu, jen mi nepište *Pane Frýbort*, nýbrž *rádně* a po česku *Pane Frýborte*, jelikož jsem na češtinu hákliv.

Šestého pádu jsme se už dotkli v případě těch dědkových brejlí, co je zmínila babička; ještě že řečená babička nevypraví vnoučkům pohádku pejsek a kočička, nýbrž o pejskovi a o kočičce. Inu babičky, tvorové nemoderní. Téže proměny doznalo sloveso *diskutovati*; kdepak by, řekneme, nějaký výbor *diskutoval o rozpočtu*, vždy jen *diskutuje rozpočet*. Jistá směrnost toho způsobu se projeví opět převodem na babičkovskou úroveň: *babka s dědkem diskutují slepici, co v jednom kuse zanáší do kopřiv*. Ano? Inu, co jest dovoleno babce s dědkem, není dovoleno sboru poslaneckému. Zato byl šestý pád obohacen výroky typu *povidla jsou o švestkách*. Z huby bych něco takového sice nepustil a na papír nepoložil, oceňuji však, že tím o droboučký dílek ustoupila nemoc zvaná prvopáditis, jíž trpí milý náš a milený jazyk český. A prosím o prominutí, opustím-li teď na chvíli gramatické pády a dovolím si poukázat na další nemoc, šerednou jako svrab, jejíž jméno jest *pokuditis*. Počítal jsem vám tuhle, kolikrát se v nedlouhém odstavci vyskytne spojka *pokud*: napočítal jsem jich patnáct. Ó běda! Zapomnělo už ctěné novinářstvo, že má čeština k vyjádření téhož pojmu i slůvka jako *kdyby*, *když*, *jestli*, *pakli*, *jestliže*, líbeznou příponu *-li*, že musí do omrzení jednotvárně pokudovat? *Pokud bys měla, má panenko, sto ovec ... Pokud by byl Bavorov, co jsou Vodňany*, musely by znít národní písně po novočesku. Ale zpátky k skloňování.

Sedmý pád: *podmínka pro úspěšné dokončení* je, četl jsem už také kdesi... ale fuj tajbl. Kým čím, podmínkou, prosil bych uctivě. Rovněž se mi dostalo zvěsti, že pan ten a ten *byl generální konzul* v... je konečně jedno kde. Podstatnější je, že něčí působnost ve významnějším povolání je lépe uvádět v sedmém pádu neboli instrumentálu. Můžeme napsat, že jistý Ferdinand Opálka je švec; bude-li se však ve stanoveném termínu opakovat volba hlavy státu, kdo z nás vyjde jako vítěz, bude *prezidentem*, nikoli *prezident*. Totéž o generálních konzulech. Jakáz pomoc, zacházení s jazykem je věcí nejen znalosti, nýbrž a především i citu. Není hanba, že soudičky někoho neobdařily jazykovým citem; nicméně by si snad měl takto postižený jedinec najít jiné řemeslo než psaní do novin.

Co naplat, jazyky se vyvíjejí, ledaže ne vždy ku svému prospěchu a kráse, což platí bohužel i o češtině. Rád bych ji za něco pochválil, ale jaksi nemohu. Není to jen tím, že jsem na ni možná až přehnaně citlivý; týž dojem sdílejí i ostatní příslušníci českého exilu, když po desíletích odloučení zavítali do země otcův svých. Zaposlouchají se, začtou... prokristapána, krajané! Tohle jste udělali s naší řečí, vy, kteří se máte za tak příkladné vlastence? Co s tím... možná hledat bod, na němž psaná čeština, sešedši z cesty aristokratické vytrřibenosti, stala se jazykem nejnižších tříd se vším, co k tomu náleží. Já vím: lidé jako Dobrovský či Šafařík neměli o mnoho větší výběr než drobné sedláčky, řemeslničky a služby, když na sebe vzali úkol navrácení češtiny do rodiny literárních jazyků Západu. Vykonalí obrovské, obtížně docenitelné dílo, o to nic. Jenže se pak stala chyba, z nouze ctnost. Místo aby duchovní vůdcové národa hleděli výběr rozšířit z maloselské a tovaryšské úrovně o střední a vyšší třídy, spáchali opak: vytvořili

NOVINY –Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

legendu, dle níž jen malý, prostý a nejprostší člověk je pravý Čech; statkář se zlatým řetězem na pupku byl už něčím podezřelý, natož pak zámožný měšťák nebo dočista šlechtic. A tak to zůstalo. Až do dneška. Proto návštěvníka zvenčí zarazí ta míra plebejské obhroublosti, hulvátství, i zase zpanštělé nafouklosti. Ne že by takoví byli dnešní Češi všichni, ale takové je prostředí, vtisknuvší svůj charakter celku. A taková je, čemu se dívíme, i mluva nejen hospod a chlévů, nýbrž i novin: plebejská.

Asi bychom měli už konečně vzít na vědomí, že vývoj dospěl k dvojímu jazyku, a nejen v této nevelké zemi. Že jedna věc je, čím hlaholí žižkovská ulice, a něco jiného je nebo by alespoň měl být tištěný projev. S jazykem ulice a hospod moc nepořídíme, ostatně ani já sám se v běžném styku nevyjadřuji nijak zvlášť literárně. Jazyk vyššího řádu, jazyk spisovný, je však tím, co stojí za to pulérovát, vyčišťovat a vzdělávat, svatá pravda, dědečku Komenský. Zatím tomu tak není; zatím v něm vládne plebejství, k jeho škodě a ostudě. Nechme toho. Věřímť i já v Bohu, že započnuvše vzděláváním jazyka, i veškerá společnost se dočká pozvednutí; ale rád bych se pomalu už aspoň náznakem dočkal nějakého začátku.

Kdo se ozve, musí z kola ven. Čistky v pravoslavné církvi pokračují

autor: **Petr Kupka**

Jediná pravda je ta naše a ty, kteří se nám postaví na odpor, tvrdě potrestáme. Tak by se dalo shrnout nynější chování současného vedení Pravoslavné církve v českých zemích a na Slovensku k věřícím. V církvi dochází k zastrašování a čistkám nepohodlných duchovních ve snaze zajistit si jejich poslušnost.

Poté, co letos 12. 4. rezignoval vladyka Kryštof z pozice pražského arcibiskupa a metropolity českých zemí a Slovenska v důsledku medializace křivých obvinění z toho, že má několik milenek a s nimi děti, ukázalo se, že byla tato nařčení křivá, protože je samotní svědci krátce po jeho abdikaci odvolali. Celá tato akce měla být podle našich zdrojů pečlivě připravena s cílem chopit se moci v církvi a získat kontrolu nad 1,2 miliardami korun z restitucí.

Po Kryštofově rezignaci se stal dočasným správcem pražského arcibiskupství a kupodivu také statutárním zástupcem celé české části církve Marek Krupica. Ten také usiloval o post pražského arcibiskupa, ovšem nebyl při volbě, která se uskutečnila 18. 5. v Praze, zvolen. Právě Marek Krupica je podle důvěryhodných zdrojů ParlamentníchListů.cz spolu s ředitelem pražské eparchiální rady Jaroslavem Šuvarským hlavním strůjcem zastrašování a čistek duchovních v místní pravoslavné církvi.

Zastrašování duchovních

Například ukrajinským duchovním, kterých je v církvi velké množství a kteří mají na základě pracovního poměru v církvi udělené povolení k pobytu, je vyhrožováno, že neuposlechnou-li současné vedení, přijdou o práci a budou tak muset zpět na Ukrajinu. Někteří duchovní už museli proto svá místa opustit. Jiní se podřizují a z obav o svoji existenci se Marku Krupicovi omlouvají za podporu petice za vladyku Kryštofa. Vzniká zde podezření, že tak dochází k vydírání, vyhrožování, omezování osobní svobody, narušování osobních práv. Za takovéto trestné činy, pokud jsou prokázány, je sazba 2-8 let odnětí svobody a protože se to v tomto případě zřejmě děje organizovaně, sazba může být i dvojnásobná.

Naše redakce má také k dispozici e-mailovou korespondenci mezi Markem Krupicou a duchovními, která takové vydírání dokazuje. Marek Krupica, přestože sám není biskup, tak mění bez kolektivního rozhodnutí rady příslušné církevní obce obsazení duchovních v chrámech a správu chrámového majetku a údajnou neposlušnost k jeho osobě trestá odnětím práva sloužit. Metropolitní správce arcibiskup Simeon, který by taková rozhodnutí měl jakožto vysvěcený biskup minimálně potvrzovat, o nich neví a naší redakci sdělil, že Praha jedná samostatně bez jeho vědomí.

Bouřlivé víno.

Zd.Rich

Šťastnou náhodou (lze-li tuto náhodu považovat za šťastnou), se mi dostala do rukou video kazeta s názvem „Bouřlivé víno“, kde se na mne z obrázku na obalu kazety mile usmíval pan Vladimír Menšík, jeden z mých oblíbených herců. A tak jsem vsunul zmíněnou kazetu do VCR přehrávače, nalil si skleničku dobrého australského vína, stiskl příslušný knoflík na dálkovém ovládači a jal se sledovat film pana Václava Vorlíčka, který toto vedělo režíroval.

Říkávalo se za vlády jedné strany, že každý film musí obsahovat povinných deset deka socialistické

propagandy, aby byl panstvem schválen k natáčení. Vzhledem k tomu, že tento film byl natočen v roce 1976, očekával jsem, že bude pochopitelně obsahovat tuto povinnou úlitbu bolševickému božstvu, po deseti minutách sledování jsem nabyl pocitu, že v tomto případě byla dávka desetí deka značně překročena a chystal jsem se po dohodě se ženou sáhnout po dálkovém ovládači a stisknout tlačítko „stop“. Nakonec jsme se však rozhodli, vychutnat tuto pochoutku až do konce. A nelitovali jsme času sledováním tohoto díla obětovanému. Film se ukázal být stoprocentní, plnotučnou a nefalšovanou bolševickou propagandou od začátku až do slavného konce. Je až obdivuhodné, jak se tvůrcům filmu podařilo do těch stotřiceti minut trvání filmu napěchovat téměř kompletní bolševickou propagandu.

Film „Bouřlivé víno“ se odehrává v Pálavicích, ve vinařském kraji jižní Moravy, v památném roce 1968, tesně před příchodem bratské pomoci spřátelených armád. Hlavním hrdinou, kterého vytvořil již zmíněný Vladimír Menšík, je předseda družstva, čestný komunista (oni byli všichni tito lidé „zvláštního ražení“ čestní), výborný hospodář a vinař nad jiné výtečný. Skupina místních podnikavců, taktéž vinařů, chce využít situace a začít podnikat obchodování s vínem na vlastní účet. Marně se však, tito pomýlenci, snaží získat pro členství Michala Janáka, kterého právě ztělesňuje Menšík. Ten ovšem, byvše mužem pevných zásad, do tohoto spolku hamižníků odmítá vstoupit a tím pádem málem přijde o pozici předsedy místního JZD. Aby byl výchovný účinek filmu kompletní, ocitá se na obrazovce poněkud komická figurka místního faráře, vnášejícího tmářské myšlenky do hlaviček místních chlapců, kteří jedou v jeho stopách na kole, ozdobeni šátky, tedy ne těmi správnými, rudými, pionýrskými, ale v barvě připomínající skauty. Tento pan farář je osobou zajímavou, neboť po mši přizve do kostela rocken-rollovou skupinu, která ke zděšení zbožných babiček, vyluzuje hlasitě, neladné tóny. A tak se zručnému scenáristovi podařilo zasáhnout hned tři mouchy jednou ranou, jakýsi d’ábelský trojzubec, na který nabral zlořečený Vatikán, skautíky a provozovatele západní, úpadkové hudby najednou.

Jako v každé pořádné kovbojce, nesmí zde chybět ústřední padouch, zrádný emigrant, jehož postavu ztvárnit dostal v tomto filmu za úlohu herec Jiří Vala, emigrant, živořící v nepřátelské cizině, v tomto případě ve Vídni. Dostane ovšem d’ábelský nápad, (všimněte si prosím, že úlohou „ústředního padoucha“ je zpravidla dostat d’ábelské nápady) jak ožebračit vinaře v Pálavicích, odkud on sám pochází. Za účelem vykonání podlého činu, zakoupí sobě v obchodním domě Heřmanský konfekční, kostkované sako, zapůjčí si v půjčovně mercedesa a vydá se lovit na Moravu. Chamtiví vinaři, (ovšem s výjimkou dobrého komunisty Michala Jandáka) uvěří, že zrádný emigrant je vlasníkem prosperujícího velkoobchodu s vínem, skočí mu na špek a svěří do jeho rukou nejen peníze, ale v jednom případě i dceru jednoho z nich. Co se ale nestalo? Dobrý komunista, vynikající vinař Michal Janák jede do Rakouska nakupovat výhonky révy, zaskočí do Vídně, vyhledá adresu údajného velkoobchodníka a zjistí, že se jedná o podvodníka, žijícího, t.zv. z ruky do huby. Podvodník – emigrant, který se právě nachází v Pálavicích, aby místní, ziskuchtivé vinaře obral o další jmění, je telefonicky informován vídeňským komplicem, že jeho hra je odhalena a aby uprchl, pokud je ještě čas. Padouch zasedne (stále ve stejném saku) do mercedesky ve snaze ujet, avšak ouha. Dobrý předseda JZD, čestný bolševik, Janda Michal, odmontuje přes noc z mercedesky zadní kola a když ústřední padouch, s kufříkem plným vylákaných peněz auto nastaruje, zjistí, že odjet nemožno, neboť zadní kola chybí. Podaří se mu však přesvědčit jednoho místního podnikatele, že chce jet na policii krádež oznámit a z Pálavic ujíždí. Mezitím však již Pálavským podnikatelům dojde, že byli okradeni a začnou auto s padouchem stíhat, což se jim, po krátké honiče podaří. Začnou se však mezi sebou handrkovat, kdo tuto patálii způsobil, dokonce dojde ke krátké potyčce mezi vinaři, čehož ústřední padouch ruče využije, naskočí do rychlého auta, které ho před tím stíhalo a ze scény ujíždí. A nyní měli tvůrci tohoto vedědila patrně dilemma. V rámci spravedlnosti by měl být zrádný emigrant zadrženm, před soudní stolicí postaven a za podvod a ilegální opuštění republiky rádně potrestán. Na druhé straně bylo však nutno potrestat chamtivé vinaře-podnikatele a tak padouch, který takticky odšrouboval rakouskou poznávací značku z mercedesa a připevnil ji k vozidlu, které odcizil, úspěšně s ním překročil hranice republiky i s kufříčkem jemu svěřených dolarů.

Zadní strana obalu kazety informuje, že pan režisér Vorlíček natočil později ještě další dva filmy s názvy „Zralé víno“ a „Mladé víno“. Nejsem si však jist, že bych měl žaludek na to, sledovat „bramboračku“ na stejné téma.

Opilec Havel a jeho Sašenka

1. Únor 2013 Jiří Wolf

na obrázku Vaclav Havel 1968 Zdroj: freeglobe.cz |

Když byl Václav Havel ze zdravotních důvodů propuštěn z Borů (míním, že to bylo v roce 1983, tedy v roce, kdy jsem byl znovu zatčen a poslán do kriminálu), pracoval jsem

u Dopravního podniku Metro a to na stanici Kačerov. Měl jsem krásnou a slušivou uniformu dozorčího v barvě hnědé a abych řekl pravdu, měl jsem s ní u ženských úspěchy. Takhle jednou po práci, míním, že to bylo na jaře, jsem s velkou námahou nakoupil nedostatkové ovoce a šel za Václavem Havlem na internu do nemocnice Pod Petřínem. Prý už mu je po tom zápalu plic lépe a může přijímat návštěvy rodinných příslušníků a přátel. To jsem se dozvěděl od Aničky Šabatové.

Maroda jsem našel na nemocniční chodbě, kterák tam seděl obklopen chumlem přátel a rodinou na bílé lavičce, celý chudák zbědovaný a hubený. Tak jsme tiše kecali o všem možném, anžto v nemocničním županu obejdovali na chodbě dva „důkladně zamaskovaní“ tajní. Já marodovi předal ovoce, však Václavovi to radost neudělalo. Olga mne poprosila, abych skočil do pokoje Vaška a vyčistil jeho stolek a lůžko od alkoholu. Podala mi velkou igelitovou tašku a řekla: „Jiří, hlavně se tam dostaň nenápadně, ať nemá Vašek žádné podezření.“ S tím, že si musím odskočit na záchod jsem úspěšně dorazil do jeho pokoje a začal důkladně očišťovat jeho nemocniční lůžko od pekelného zlořádu.

Jen pod matrací bylo na dvacet lahviček tvrdého alkoholu, pod polštářem jich bylo napěchováno pět a noční stolek byl nácpan chlastem, že mi ta igelitka od Olgy nestačila. Nakonec jsem ty l „vitaminové“ dárečky od jeho přátel musel cpát do služebního kabátu. Už jsem se chtěl vydat z pokoje nazpět na chodbu ku přátelům, když tu znenadání stál u mne Václav, který asi vytušil, co jsem s jeho ženou upekl za lumpárnu! Řekl jsem mu: „Vašku, Václave, to Tvoje dušinka Olga nařídila, já za nic nemohu, s ní si to vyříd'. Uznej, ten chlast Tě zničí, a potom, vždyť jsi vážně nemocen a potřebuješ se především uzdravit. Havel na mne vrhl prosebné oči: „Jirko, nech mi tu alespoň jednu malou lahvinku, prosím, chceš, abych Tě poprosil na kolenou, nech mi tu jen jednu jedinou“. Těm jeho smutným kukadlům alkoholika se prostě nadalo odolat a jednu láhev rumičku jsem mu strčil pod polštář.

Proč to píší. Nedokáží si představit, kolik tvrdé měny, našich peněz atd.. se vydalo na mejdany, kdy chlast v bytech lepších disidentů tekł doslova proudem, kdy se platilo za narvané hospody, kdy si šlechta Charty užívala peněz a vyloženě rozkrádala a rozhazovala peníze o které venku žádala pro naše rodiny, balíčky do kriminálů atd. Svě o tom ví i Petr Cibulka a další vězni svědomí, kteří se dostávali do vězení. Nebylo nás po těch kriminálech mnoho, ale peněz na nás se posílalo z celého západního demokratického světa a to hodně. Jednalo se o velké finanční částky, o které se disent dělil dokonce s režimem pěkně na půl! Do dnešního dne nedokázal Havel odpovědět prof. Janouchovi na otázku: Kam, že se poděly všechny peníze, které ze zahraničí posílal do tehdejšího Československa? To by především zajímalo bývalé politické vězně. A nešlo jen o peníze od profesora Janoucha, ale i od křesťanských organizací atd.

Chcípali jsme ve vazbách, co hladu jsme tam zažili, do pracovních táborů jsme šli zesláblí s podvážou a nemohli řádně plnit tvrdé výkonové normy, rozesílali jsme na všechny strany žádosti o nějaké peníze na nákup jídla, rozesílali jsme balíčky s prosbou o zaslání dvukilového potravinového balíčku s nějakým jídlem, že máme hlad. Jídla ve vězení bylo málo a věru špatné. Polovina zubů se mi v puse rozsykala, hladý jsem šlel. A kdo si vzpomněl? Dostal jsem za dva roky vazby jen jeden balíček od Aničky Šabatové! Havel mi mohl poslat do vazby v Ruzyň na mé konto peníze – i další z té šlechty! Mohli zfalšovat odesílatele a peníze bych na vazbě dostal, ale nikdo mi nic neposlal. Ani ubohou jednu korunu!

V bytech šlechty Charty se jídlo nakupovalo výhradně v Tuzexu! Každý svátek v těchto rodinách, narozeniny a jiné slavnosti, to vše se odbývalo v neuvěřitelných zranicích a chlastu! Přístup k penězům z venku měl ale jen někdo. To si tahle parta hyen dobře hlídala a nikoho dalšího mezi sebe nebrala. Havel a jeho parta, tyto hyeny dál prosila Západ, že peněz je málo, a o další a další peníze na advokáty žádala – povětšinou jsme měli ex offo – na balíčky atd. pro nás politické vězně. Jako prasata žila tahle parta, šlechta Charty

77 z našeho hladu, utrpení a sociální bídy! To se nikdy neodpouští! Patolízalové dostávali peníze ze západu na chlast a děvky! Jednalo se převážně o peníze, které měli končit v rodinách politických vězňů, aby nedocházelo k rozpadům manželství z finančních důvodů.

Celá tahle banda, spojená tak morální kolektivní vinou, dostala pak od Havla koryta. Skuteční bojovníci proti totalitě nedostali po roce 1989 nic! Byla tu vážná obava, že by tito militantní antikomunisté požadovali legálního zrušení KSČ a to podle dokumentu OSN z roku 1948, že by požadovali potrestání zločinců, odebrání jejich nakradených majetků, zákaz práce komunistů v justici, policii, atd. A pan V. Havel se přece na své tajné návštěvě v Moskvě – ještě před 17. listopadem 1989 – dohodl s tamní mocí, že k něčemu takovému nedojde. Proto si Moskva zvolila opilce Havla za nového prezidenta, člověka, který je ochoten ke „kompromisům“, tedy zradě na vlastním národu, slabocha a megalomana, schopného podvádět, lhát a zapírat. K této morální deformaci inklinují především opilci! Pamatuji si, jak za totality objížděli kriminály záhadní muži v drahých oblecích s ruským přízvukem a prováděli s námi pohovory na téma: „Kdyby v této zemi došlo ke změně režimu..“ Jen sondovali, jak jsme na tom s morálkou, jestli jsme ochotni zradit své ideály.

L.P. 1990. Psal mi z USA spoluautor připravované knížky k vydání „Dobrý voják Wolf“ Stuart Rawlings, že by nutně potřeboval fotku pana prezidenta a moji maličkosti do knížečky, která má již vyjít a že kvůli tomu musí urychleně letecky do Prahy. Já z toho nadšený zrovna moc nebyl, arcíž knížečka měla být o mně a ne o V. H., ale Stuart mne ku focení nakonec v Praze přemluvil.

Setkání s bývalým panem prezidentem se uskutečnilo ve velmi krátké době v Rybárně. Jak ještě zjistil, že se bude fotit do USA, schůzku značně urychlil. Rybárna je, čtenáři, malá restaurace přímo pod okny domu Václava Havla hned u břehu královského vodotoče Vltavského. V restauraci, která byla vyhrazena jen pro pana prezidenta , tam již seděl pan kancléř, osobní miláček Sašenka, který se po bývalé člence KSČ paní R. Klímové stal velvyslancem v USA. Dále u stolu bylo několik přátel pana Havla a pár goril (StB) z jeho doprovodu.

Václav se u stolu líbezně usmíval a decentně lžičkou ujídal ze zmrzlinového poháru. Bylo na něm vidět, že mu chutná. Mr. Stuart udělal rychle pár snímků a objednal si kávu. Já peníze neměl a proto jsem vedle Havla seděl na suchu. Přítomná Olga, tedy jeho manželka, byla nadmíru spokojená, že manžilek není zase ožratý jako dělo a tudíž mají v rodině velký svátek. Aby ne, když si svého opilce dobře hlídala, aby se jako ničeho, co zavánělo alkoholem nenapil. Václav si objednal už třetí zmrzku a opět na něm bylo vidět, že mu pohár s jahůdkou chutná. „No vidíš, Václave, že to jde i bez toho chlastu“, chválila svého abstinujícího manžílka Oluška.

Václav se mne ptal, co dělám a jak se vůbec mám. „Díky tvému nařízení, Vašku, že Wolf nesmí dostat žádnou práci v KC OF, ani jinou funkci, se mám fakt blbě. Ale to asi víš, ne? Bydlím dál v přístřešku za Jedličkárnou, v jedné malinké hygienicky závadné místnosti, a dál hážu lopatou uhlí do kotle.“ Tak jsem mu řekl popravdě, jak si náramně žiji. „Chceš snad, Vašku, popřít, že jsi nevydal ten příkaz o mé osobě a o dalších, jako je Petr Cibulka, Ruda Battěk... abys jen ty vynikl, likvidovals kolem sebe, megalomane, nejlepši lidi a ještě máš tu drzost se mne ptát, jak já se mám?“ Byl jsem pěkně naštván. „Jdu pryč! Nebýt tady Stuarta, tak jsem k tomu focení nesvolil! Dopřdele, co tu vůbec dělám! Jdu domů!“

Václav se mezi tím zvedl ze židle, začal se omlouvat a něco breptal, že musí někam nutně jít, potom udělal krok kupředu, však náhle přepadl přes židli, která stála před ním. Váel se tam pan prezident na zemi jako pytel ovsa! Paní Olga vyskočila ze židle a hnala se k ležícímu manžilkovi. Přičichla k jeho ústům, potom běžela k tomu zmrzlinovému poháru, také ho očuchala a už věděla, která bije! „Kdo mu do toho poháru nalil vodku!? Kdo to byl!? Dala jsem výslovný zákaz nedávat mu chlast!“ zaječela paní prezidentová, poté běžela do kuchyně a tam vlastnoručně profackovala chudáka číšníka, jenž opilému Vaškovi nosil ty dobré „zmrzlinové poháry“.

To fackování bylo z kuchyně zřetelně slyšet až do restaurace. Mezi tím hlava státu pomalu a vrávorajíc vstávala z podlahy a usedla na židli, kterou mu přistrčil pan kancléř. Doprovod a ochranka pana prezidenta se opravdu skvěle bavila. Jen pan kancléř, jako správný šlechtic se nesmál a s kamennou tvář pomáhal malému opilci ven z rybárny. Za celou tou bandou vyběhla nasupěná stíhačka, která svého Vašíka zase neuhlídala. „Tak tohle sis měl, Stuarte“ vyfotit. Jak se náš ožrala povaluje po zemi jako čuně. Jó, to minule jsi ho, Stuarte, mohl vidět u něj v bytě .

Nejenom nádherně opilého, ale ke všemu ještě pěkně pozvraceného!“

Můj kamarád z Kalifornie si v Praze udělal svůj vlastní obrázek o člověku, kterého obdivuje celý svět. Na tohle focení se opravdu nezapomíná a jsem rád, že k němu nakonec po mém velkém zdráhání došlo. Petr Cibulka tomuto člověku jednou u soudu řekl: „Vašku, jsi prase!“ a měl a dodnes má pravdu..

Já to cibulkovské tričko s tím nápisem „Vašku, jsi prase“, ještě mám a občas ho na sebe vezmu a také hrdě na veřejnosti nosím. Vím totiž, proč. On ten Cibulka v podstatě perfektně vystihl, jaký opravdu pan Havel po té morální stránce je.

Václava Havla jsem nikdy za svého kamaráda nepovažoval. Byl to podrazák a já s ním skončil už v den, kdy se nechal propustit z vězení v květnu 1989 na podmínku. Podle interního předpisu ministerstva vnitra – tento předpis se vztahoval na celý východní blok- propuštěn z vazby, z výkonu trestu odnětí svobody na podmínku či ze zdravotních důvodů nebo na prezidentskou milost mohl být odsouzený, jen v tom případě, že podepsal spolupráci s StB nebo jinou složkou MV. Neexistovala výjimka! Stačí se jen podívat do materiálu VONSu, kolik disidentů bylo propuštěno z vazby a z výkonu trestu na tento zrádcovský „pardon“! Nic totiž není zadarmo. Ani svoboda a každý si ji cení jinak! Doslova mne uráží, když mne někdo spojuje s opilem a zločincem Havlem, či dokonce spojuje mou s jeho bezcharakterní osobou! Lumpovi Havlovi jsem nikdy nevěřil, ostatně alkoholikům a mužům, kteří se pusinkují s jinými chlapci se opravdu věřit nedá. Lehce se totiž dají vydírat a se svou morálkou jsou na štíru. Bratrům Havlíčkům se obecně v Chartě dokonce říkalo teplí bratři. Jako první s tím přišla paní Kamila Bendová z Karlova náměstí.

Jednou jsem si k ní přišel pro nějaká peníze. Potřeboval jsem na nákup fotografického materiálu, abych mohl ofotit dokumenty a poslat na Západ do exilového tisku. Měl jsem také hlad a prosil paní Kamilu, aby mi něco přidala na jídlo. Převážně se u ní stavovali lidé ze Západu, z křesťanských charit. Uváděla je do pokoje hned vedle vchodových dveří. Když vítal manžel byl vždy a výhradně v obrovských trenýrkách. V pokoji byl dětmi naschvál zničený a rozpadající se starý nábytek. Křesla, skříně – dobrá finta – umocňovaly dojem ořesné bídy, ve které paní Kamila žije s velkým počtem dětí. Každá návštěva ze Západu pak byla velmi štedrá. Za darované peníze se nový nábytek zásadně nekupoval. Starý poničený nábytek dál věrně sloužil jako kulisa bídy, ve které musí rodina žít! Tenkrát křesťanka paní Kamila otevřela velkou zásuvku u amerického psacího stolu a ta zásuvka byla narvaná západní měnou. Vytáhla 100 bonů a dala mi je. Potom nemohla tu zásuvku zavřít. Musel jsem s tím zavíráním zásuvky pomoci, tak byla narvaná penězi. Co se dál s těmi penězi dělo, nikdo neví. To ponecháme na svědomí paní Kamily. Vím jen, že tato šlechta si za peněžní dary opravovala své chatičky, chalupy atd., a to dá rozum, že na chudáky v kriminálech se potom peněz nedostávalo! Navzdory tomu, že jsem paní Kamile z vazby přes advokátku vzkázal, aby mi něco málo peněz poslala do vězení, že mám hlad. Bohatá paní Kamila – jedna z těch, která měla ve šlechtě přístup k penězům – mi ale nic neposlala. Asi si myslela, že mám ve vazbě dobré zaopatření! Po roce 89 mi řekla, že kdyby ona svým jménem poslala na moje jméno peníze do vazby, mohla by být charta 77 obviněna z toho, že financuje nepřátele socialismu a že by to vrhalo špatný stín na Chartu jako takovou a že i ona by mohla skončit ve vězení. Když jsem jí řekl, že na složenku nemusela vůbec uvádět své jméno prohlásila, že by jí mohl někdo na poště vidět: „Vždyť víš, všude má režim své lidi, a to i na poště, jak posílám peníze.“ Byl jsem smuten, když jsem viděl, jaké mají disidenti výmluvy! Jen aby nemuseli naplňovat svou křesťanskou povinnost.

Podobně se odehrávalo ve všech rodinách, kde se držel tak zvaný bank, tedy u lidí, kteří měli přístup k penězům. Pamatuji si, jak jsem jako šilený lítal po Praze, po bytech disidentů a sháněl peníze na balíček pro Jitku, která byla zatčena v souvislosti se skupinou SRA (Jan Wunsch). Zadarmo přepisovala dokumenty Solidarity z Polska. To vše se rozšiřovalo. Její maminka byla v plném invalidním důchodu a měla ještě jednu dceru. Na potravinový balíček prostě peněz neměla! Všude jsem byl odmítán a to i u Havlů! Až Anička Šabatová mi dala na ten balíček. Maminka Jitky plakala dojetím, že jí může za 100 bonů poslat hned dva balíčky s jídlem. To byl ten skutečný boj! Shánět pro lidi v kriminálech peníze, na kterých seděli hyeny! Peníze pro Jitku jsem ale od nikoho nedostal a já sám jsem kolikrát neměl na svobodě co jíst sám. Všechno jsem dával do focení. Potom jsem zjistil, že moje fotky v zahraničí signoval někdo úplně jiný! Zase bych zvracel, když si na to vzpomenu.

Nic se ale nedělalo zadarmo. „Funkce“ v disentu se rozdávali jen ze známosti. Nejvíc jich měli bývalí komunisté, nebo děti bolševiků. Za funkci mluvčího Charty se bral tučný plat ve tvrdé měně a stejné tomu bylo u dalších menších funkcí. O dobře placenou funkci byla rvačka a tak o intrikaření a pomlouvání nebyla nouze. Dělalo se mi z toho špatně!

Havla jako alkoholika znala přece celá Praha. Když se vracel po roce 89 z Německa, kde byla podepsána mírová dohoda, byla celá, tehdy ještě československá delegace, vyložená z letadla na starém ruzyňském letišti jako pytle brambor. Všichni totálně pod parou. Při další návštěvě v Německu musel být Havel převezen do tamní nemocnice. Venku se o tom v tisku svobodně psalo, ale doma se nesmělo napsat nic. Fungovala přísná autocenzura médií! Ano, byla to otrava alkoholem! Tak psal západní tisk!

Pamatuji se, ještě před rokem 89, když jsem jednou přišel k Havlům, abych tam vyžebрал nějaké peníze na manželku Jana Wunsche. Věrka Novotná zůstala sama, manžel ve vazbě, dostal potom 3 roky kriminálu, ona s kojencem a bez koruny. Od režimu nemohla očekávat pomoc a tak jsem lítal a opět sháněl peníze. Paní Olga Havlová nebyla doma, aby své „malé dítě“, Vašíčka uhlídala od alkoholu. Nu, její Vašíček se tam válel na zemi celý od zvratků a pusinkoval se tam s chlapcem, kterého pak udělal velvyslancem v USA. Opravdu nechutný pohled! Odešel jsem z tohoto bytu a navštívil Václava znovu. Bylo to o týden později. Nedal mi nic. „Ať se sama o sebe postará!“ To byla jeho slova. Nevěřil jsem svým vlastním uším. Tohle mi do očí řekl velký bojovník za lidská práva!

Havel, a to se o něm ví i v zahraničí, je přímo chamtivý po všech cenách a vyznamenáních. Jeho zatím nedosažitelným snem je získat Nobelovu cenu za mír a nebo za literaturu. Není soudný a už vůbec není čestný člověk. Všechno je jen přetvářka a pokrytectví. Jeho ego sleduje pouze vlastní zájmy.

Všichni z HOSu (Hnutí za občanskou svobodu) jsme krátce po roce 1989 protestovali proti tomu, že se ve Zlaté, Karlově uličce a na Karlově mostě propaguje bolševismus tím nejhnusnějším způsobem a to na veřejnosti prodejem ruských hadrů, čepic-ušanek, hodinek a odznaků-metálů, a jiné výprodeje z bývalé Sovětské armády. Náš protest nebyl nikde vyslyšen, přý neexistuje zákon, který by takovou propagaci komunismu zakazoval.

A pak jsme zjistili, že „čepičáři“ mají nad sebou ochrannou ruku a to přímo z Hradu! Každý čepičář, který chtěl v centru Prahy prodávat ten hnus, musel se nejprve na úřadě Prahy 1 – jenž vydával povolenky k záboru místa pro prodejce vždy na čtvrt roku – prokázat složenkou 30 tisíc korun, které musel pan žadatel poslat na Nadaci paní Olgy Havlové! Teprve po předložení takového platebního dokladu – poštovního ústřížku – bylo čepičáři dovoleno, aby zaplatil Praze 1 za zábor na čtvrt roku a bylo mu vydáno povolení k prodeji s přesným vymezením místa. Jen ze Staroměstského náměstí až na Hrad těch čepičářů bylo na 60! Já jsem takovou složenku od jednoho čepičáře získal za lahvičku rumu, ofotil ji, napsal kritický článek „Za úplatu Nadaci Olgy Havlové budou možná povoleny k prodeji i drogy“ a vše předal následně do ČTK, byť jsem to nabízel k otištění všemu tehdejšímu tisku.

Nikdo se však neodvážil něco takového vydat. Národ nechtěl slyšet pravdu, jak se krade, kšeftuje, korupcí, asi proto, že kradl a podváděl v tomto státě snad každý! Milejší mu byla lež, jak se budeme mít krásně a že je potřeba si jen utáhnout opasek. Já dnes říkám: Zlatý internet, kdy může svobodný člověk psát a šířit pravdu a nemusí se doprošovat poseroutků a zbabělců, zda mu kritický článek vydají, či nikoli.

Jediné Rudé Krávo vydávalo v té pohnuté době všechno a za to P. Cibulkovi patří dík. Proč o těch čepičářích vlastně dnes píší. Napsalo mi hodně lidí, že jsem po roce 1989 proti komunistům nic nedělal, a nyní, že jsem generál. Když tisk odmítá vydat jediný článek o pravdě, který se bojí zveřejnit, potom těch pár opravdových bojovníků nemůže nikdo slyšet. Málo lidem je asi seznámeno, že se ještě po roce 1989 dál MUSELO prostě psát samizdatově. Autocenzura byla snad všude.

Strach novinářů vydat něco proti Hradu, byť i sebemenší kritiku, svazovalo ruce i všem knižním vydavatelům. Knížky mnohých disidentů (býv. samizdaty) se soukromě tiskly soukromě z dosahu Prahy! Pravda se vydávala v samizdatech dál až do roku 1995! Příklad byl pravdou šílený Pepino Marci z Prahy. On moje články vydával a rozšiřoval a vydával i jiné „svobodně“ autory. V podstatě jsme na tom byli stejně jako před rokem 89. Venku za hranicemi Česka se lidé v emigraci ještě dnes mylně a především hloupě domnívali a domnívají, že příchodem roku 89 se vše v tehdejších Československu změnilo ku svobodě.

Ano, byla tu svoboda slova, ale nikdo tu svobodu, tedy pravdu nechtěl slyšet a už vůbec ne vydávat. Média nasazovala lidem růžová sklička naděje, a mezi tím se potichoučku kradlo v miliónech! Teprve, až když přišel bulvár, televize Nova se tento národ pomalu probouzel ze snění, či spíše bych měl napsat z kocoviny, a s hrůzou zjišťoval, jaká je ořesná realita! Že se dál jen lhalo, že nám dál vládnou komunisté a jsou v podstatě zásluhou koktavého Vaška stále u moci!

Vyprávěl mi jeden člověk z oné zmiňované Nadace paní Olgy, že když přišla do Čech ze Západu nějaká nabídka ku pomoci – povětšinou se jednalo zdravotnické zařízení – všechny takové nabídky muselo ministerstvo zdravotnictví posílat nejdříve paní Olze a byla to ona, kdo vyřizoval všechny ty humanitární nabídky. Jen ona v této zemi měla na tom všem zásluhy, že jediné její Nadace zařídila to, či ono, že vše sehnala a obstarala pro děti.

(Odkaz na freeglobe.cz)

Původní zdroj. Vydáno v srpnu 2009.

Případ Muhammada Dury

Gita Zbavitelová NevPes

Zabitý symbol palestinské intifády, který nebyl zabit

Řada lidí si možná vzpomene na začátek druhé palestinské intifády, kdy svět obletěly záběry palestinského chlapce údajně zastřeleného izraelskými vojáky. Muhammad Dura se stal symbolem palestinského "utrpení", intifády a boje proti takzvané izraelské brutalitě a vzbudil propalestinské sympatie celého světa. O třináct let později se ale ukázalo, že vojáci chlapce nezabili a celý případ byl podvrh.

K incidentu došlo 30. září 2000, dva dny po vypuknutí druhé intifády. Záběry chlapce a jeho otce, kteří se snaží skrýt před boji u kontrolního stanoviště v pásmu Gazy, natočil arabský kameraman pro francouzskou televizi France 2, ta je sestříhala a odvysílala. Pochybnosti, že ho zastřelili Izraelci, se objevily téměř okamžitě, ale protože se na stanovišti skutečně střílelo, izraelská armáda na sebe vzala za chlapcovu smrt odpovědnost. Zhruba minutový film sestříhaný ze 27minutového materiálu ukazuje plačícího dvanáctiletého chlapce choulícího se za otcem uprostřed izraelsko-palestinské přestřelky, který se najednou zhroutí otci k nohám. Po emocionálním pohřbu označil celý arabský a muslimský svět Muhammada Duru za "mučedníka".

V roce 2005 změnila izraelská armáda názor a své dřívější přiznání odpovědnosti za Durovu údajnou smrt odvolala. Dospěla k názoru, že izraelští vojáci z místa, kde stáli, Duru zastřelit nemohli a že ho buď zabily palestinské kulky, anebo Palestinci celý incident nahráli, aby ovlivnili celosvětový pohled na Izrael.

Zároveň obvinil francouzskou televizi z podvodu nezávislý francouzský novinář Phillipe Karsenty. Podle něj byl film sestříhán s cílem očernit Izrael a prezentovat Palestince jako oběti izraelské agrese. Za to ho zažaloval autor reportáže Charles Enderlin, který však sám incident neviděl a čerpal informace pouze od kameramana. Karsentyho expert na balistiku u soudu dokázal, že izraelští vojáci nemohli chlapce trefit, a čtyři nezávislí novináři, kteří viděli celý filmový materiál, se shodli, že ze záběrů nejen nevyplývá, kdo střílel, ale ani že byl chlapec zabit. Po vleklých sporech a řadě odvolání dal nakonec pařížský soud před pěti lety Karsentymu za pravdu s tím, že některé scény nepůsobí autenticky a kameraman je nedůvěryhodný. Francouzská televize se ale znovu odvolala.

Mezitím zřídil vyšetřovací komisi také Izrael. Ta po několika letech zkoumání zveřejnila výsledky tento týden. Analýzou postavení vojáků a nesestříhaného filmového materiálu dospěla k závěru, že Muhammada Duru ani jeho otce Džamála nikdy nezasáhly ani izraelské, ani palestinské střely a že na konci celého filmu byl chlapec živ a zdrav. Jestli nezemřel z jiného důvodu později, je mu dnes okolo 25 let.

Je jistě pravda, že ti, kdo chtějí věřit, že izraelská armáda vraždí děti, si to budou myslet dál. Stejně tak se přesvědčení nedali přesvědčit závěry dvou vyšetřovacích komisí o zásahu na propalestinské lodi Mavi Marmara před třemi lety, kde aktivisti napadli izraelské vojáky a ti v sebeobraně zabili devět Turků. I v tomto případě reagoval Izrael na obvinění z brutality příliš pozdě a všechny okolnosti nejprve prověřil. Svět ale vždycky ochotně uvěří nepodložené arabské verzi událostí – a za to může i případ Muhammada Dury.

Kauza měla i fatální následky. Byla například záminkou k brutálnímu lynči dvou izraelských vojáků na policejní stanici v palestinském Ramalláhu v říjnu 2000 a údajně inspirovala al-Káidu k popravě amerického židovského novináře Daniela Pearla v Pákistánu v roce 2002 nebo vraha

z francouzského Toulouse, který vloni zastřelil rabína a tři děti v židovské škole. Případ ukázal palestinské samosprávcě, že "mrtvé palestinské děti" nejsnadněji obrátí světové mínění proti Izraeli, a podobné záběry jsou dodnes oblíbeným mediálním kouskem propalestinských aktivistů, kteří jimi světu předvádějí agresivitu izraelských vojáků. I při loňské izraelské vojenské operaci proti Hamasu v pásmu Gazy se v médiích objevil plačící otec se zkrvaveným dítětem údajně zabitým izraelskými střelami, ale Syřané poznali fotografii z Aleppa.

Případ Muhammada Dury vytvořil mýtus o "izraelském vraždění palestinských dětí" proto, aby legitimizoval teroristické činy proti Izraelcům. To, že svět dodnes přehlíží nebo bagatelizuje odpalování raket z pásma Gazy, házení kamenů nebo třeba předloňskou vraždu izraelské rodiny s pěti malými dětmi v Itamaru, anebo jej to nepobuřuje, je právě dědictví Durova případu.

Vysíláno na ČRo Plus, publikováno na www.rozhlas.cz/plus

Stoletý kurýr Cikáni mají nový trik - eskamotují. V Poličce hoří a Balkán válčí

26. červen 1913: Na předměstí Poličky shořelo 20 domů. Na Balkáně se perou Bulhaři se Srby a potulní Romové v Praze "eskamotují", jak se před sto lety říkalo vychytralým krádežím.

Obrovské proudy vod přivalily se

Na chudinu z Poličky dolehla těžká tragédie. Dvacet domů na předměstí lehlo popelem. "Oheň šířil se úžasnou rychlostí. Pohořelí jsou nepatrně pojištěni a potřebují nejrychlejší pomoci. Prací záchranných zúčastnilo se jedenáct stříkaček," uvedla Národní politika 26. června 1913.

Denní zpravodajství z tohoto dne bylo vůbec plné nešťastných událostí. Přivalové deště poničily Týn nad Vltavou: "Obrovské proudy vod přivalily se s netušenou rychlostí do města a zaplavily celé jeho hořejší části, načež hnaly se, podobajíce se proudící řece, ulicí Táborskou k doleji položenému městu."

Nebe se zlobilo, blesky útočily: "V Bernardicích udeřil hrom do domu p. Kálala a omráčil ve světnici matku hospodářovu."

Černé neštovice, balkánská válka a potulní Romové

V chorvatské Rjece, která byla před sto lety součástí mocnářství, zase řádily černé neštovice. "Ve zdejší nemocnici pro nakažlivé choroby zemřel včera obuvník Ludvík Leskovar na černé neštovice. Ze 14 dosud onemocněvších osob zemřely tři," informovala Národní politika. Také 78. pluk rakouské armády postihlo nebezpečné a navíc neznámé onemocnění: "U prvého praporu jest 289, u druhého 42 vojinů nemocných. Dosud se nic neproslýchá o příčinách onemocnění."

Rakouští vojáci trpěli jen nemocemi, na Balkáně se v těchto dnech tvrdě válčilo. V takzvané Druhé balkánské válce bojovalo například Bulharsko proti Srbsku a boje to byly hodně tvrdé. "U řeky Zletovy došlo k veliké srážce, do které z obou stran zasáhlo dělostřelectvo. Na obou stranách je mnoho padlých a raněných, Bulhaři byli odrazeni, v Bělehradě panuje velké vzrušení," napsal deník Národní listy ve vydání z 26. června 1913.

V Praze bylo klidněji, jen pražští obchodníci si stěžovali, že potulní cikáni úspěšně praktikují nový trik. "Zdánlivě nepatrnou věc kupují, kterou žena dvacetikorunovou bankovkou platí, a tu začíná její hlavní práce; chce nazpět hodně drobných, stále se v nich přebírá, konečně shrne prodávajícímu vypočítané peníze zpět a prohlásí, že bankovku jindy si promění a oba se vzdálí. Po odchodu jejich shledá obchodník, že kupující několik korunek z peněz vyeskamotovali," popsaly Národní listy nový cikánský trik. Dvacetikoruna byla pořádnou sumou, která se rovnala týdenní dělnické mzdě v Praze, Romové ovšem nakupovali zboží za pár haléřů a obchodník měl velký problém vydat tolik peněz nazpět.

Foto: archiv Autor: Ivan Motýl

Obchodní příručí vykopal "poklad posledního trójského krále"

Trója - Objev bájně Tróje si Heinrich Schliemann vysnil už v dětství. A podřídil tomu celý život, nejprve vydělal jmění a naučil se jazyky. Amatérský německý archeolog budil dojem snílka, který slepě věří Homérovým spisům. Město však nakonec vykopal a učinil i další nálezy. V Tróji Schliemann před 140 lety, 31. května 1873, našel také bájný poklad krále Priama. Později se vřak ukázalo, že cennosti jsou asi o tisíc let starší než král.

Foto:Archeologické naleziště staré Tróji

Existence Tróje byla považována za legendu, dějiny desetileté války mezi Trójany a vojsky Řeků popsal ve svém eposu Ilias básník Homér. Schliemann byl ale přesvědčen, že dílo popisuje skutečné události, a rozhodl se město najít.

Opustil tedy prosperující podnikání a všechny síly a kapitál vložil do realizace tohoto cíle. V roce 1871 začal kopat na pahorku Hisarlik v severozápadním Turecku, aby zpod nánosů zeminy odkryl pozůstatky kdysi slavného starověkého města.

Doprovázen druhou manželkou, Řekyní Sofií, narazil Schliemann v roce 1873 pod základy jedné ze staveb na poklad: více než 8 800 zlatých a stříbrných předmětů. Byly mezi nimi šperky, diadémy, vázy či poháry.

Dostal jsem čtyři maily

Schliemann se domníval, že se jedná o cennosti krále Priama, který je v Homérově eposu označován za panovníka Tróje. Vědci ale nakonec prokázali, že poklad je zhruba o 1000 let starší, než byl mytický vládce. Tím však historie "Priamova pokladu" neskončila.

Schliemann poklad tajně vyvezl z Osmanské říše a v roce 1881 daroval "německému národu jako dárek do věčného vlastnictví". Turecká vláda mu na to konto zakázala další výzkumy a vydala na něj zatykač. Schliemann se poté odebral do Řecka.

Poklad zůstal v berlínském Pergamonském muzeu do roku 1945. ***Po vstupu Sovětů do města se jeho velká část dostala do SSSR. Teprve v roce 1993 Moskva potvrdila, že poklad je uložen v depozitářích Puškinova muzea.***

"Asi před dvěma lety jsem dostal brzy po sobě čtyři maily. První byl od Němců, abych podpořil návrat pokladu do Berlína. Druhý od Turků, že to Němci ukradli a že se to má dát do Turecka. Třetí od Řeků, že to je kus řeckých dějin, a nikdy ne Turků. A čtvrtý od Rusů: až vrátíte ikony a jantarovou komnatu, tak se o tom budeme bavit," říká profesor klasické archeologie Jan Bouzek z Filozofické fakulty Univerzity Karlovy.

Devět různých měst

Co se týká Tróje, archeologové časem zjistili, že v místě stálo nejméně devět různých měst. "Homérskou" Tróju pak většina vědců řadí do vrstvy VIIa, pocházející z doby okolo roku 1300 před naším letopočtem.

Na Schliemannovy zásluhy se dosud odborníci dívají různě. Někteří mu vyčítají, že svou neodborností způsobil na nalezišti nenahraditelné ztráty. Jiní však naopak tvrdí, že jeho "nemetodický postup", kdy šel přímo k nejspodnější vrstvě, byl pro vědu blahodárný. Většina archeologů má podle Bouzka za to, že Schliemannův přínos byl velmi pozitivní.

Dodnes však existují teorie, podle nichž Schliemann ve skutečnosti objevil jiné město, nikoliv starou Tróju. "Jsou to ti, kteří potřebují živit nějakou reklamu pro své nové vydání, ale samozřejmě je nejpravděpodobnější, že Trója tam byla," komentuje to Bouzek.

Obchodní příručí

Heinrich Schliemann (1822 až 1890) byl rodákem z německého města Neubukow. V devíti letech mu zemřela matka a vychovával jej otec, který byl sice evangelickým kazatelem, ale hodně pil a rodina proto živořila.

Schliemann začínal jako příručí v obchodě a k tomu po nocích studoval historii a jazyky; ovládal jich kolem dvaceti. "Ve své době byl vzdělaným člověkem na úrovni

vysokoškolského absolventa," říká profesor Bouzek. Posléze začal sám podnikat, byl mimo jiné zástupcem firmy v Rusku. Když nashromáždil majetek, který mu už připadal dostatečný, rozhodl se vrátit k hledání Tróje. Ta však nebyla jediným úspěchem jeho snažení. Při vykopávkách v

řeckých Mykénách objevil několik hrobů plných zlata a také zlatou posmrtnou masku.

Schliemann tehdy prohlásil, že pohlédl do tváře krále Agamemnona, vůdce trójského tažení. Vědci jsou ale přesvědčeni, že jak maska, tak i kuželová hrobka patřily některému z Agamemnonových předchůdců na trůně.

Heinrich Schliemann, autor deseti knih a 150 deníků, pracoval také v řeckém Tírynthu a Orchomenu. Nedocenil naopak archeologický potenciál Kréty, kde se prý domníval, že "pod zemí nic důležitého není". Anglický lord Arthur Evans měl naštěstí jiný názor a v roce 1894 zde objevil pozůstatky velkolepé kultury včetně mínojského paláce v Knóssu. CTK

Stamiliónové podvody, obvinění politici ODS, ted’ už i mrtvý svědek

Měl přezdívkou „Smradlavka“. Devětapadesátiletý plzeňský bezdomovec Václav Škroud se den co den opilý válel na ulici, často pomočený a ve vlastních výkalech. Minulou neděli ho našli mrtvého před školou na Jiráskově náměstí.

Tentýž Václav Škroud je podle obchodního rejstříku jednatelem a vlastníkem firmy, která ve velkém dovážela ropné produkty ze zahraničí.

Právo zjistilo, že byl jedním z nastrčených bílých koní v případě půlmiliardového daňového úniku, za který před týdnem policie obvinila devět lidí.

Včetně tří regionálních politiků z ODS – radního ÚMO Plzeň 1 Radka Mráze, asistenta náměstka primátora Petra Runda Tomáše Vlčka a člena stranické buňky v Plzni na Borech Adama Soleha.

Ohledávající lékař nezjistil, že by měl Škroud na těle viditelná zranění a jako předběžnou příčinu smrti určil selhání krevního oběhu. Když Škrouda ale objevili městští strážníci, ještě žil.

„Na chvílku se probral, ale pak upadl do bezvědomí. Neměl hmatatelný tep, hlídka proto zavolala záchranku a do jejího příjezdu prováděla masáž srdce. Muže se jí ale zachránit nepodařilo,“ uvedla pro Právo Jana Pužmanová z městské policie.

Co bylo přesnou příčinou smrti, ukáže až pitva.

Výpověď mezi důkazy

„Vrtalo mi hlavou, kde Smradlavka pořád bere peníze na chlast. Byl zralej zavřít tak do psychárny. Jestli v něčem jel, tak o tom neměl ani ánunk,“ podívoval se bezdomovec Milan, který nechával Škroudu občas přespát ve své boudě.

Policisté Škroudu už dříve vyslechli jako svědka, jeho výpověď patřila mezi důkazy, na základě kterých mohli vyšetřovatelé zahájit trestní stíhání organizátorů podvodných obchodů. Právu se podařilo částečně zmapovat aktivity celé organizované skupiny.

Princip podvodu spočíval v tom, že na firmy s bílými koňmi se do ČR dovážely ropné produkty, které byly obratem prodány tuzemským odběratelům. Platby spojené s pořízením a následným prodejem pohonných hmot zajišťovaly další firmy s nastrčenými jednately, přičemž důvodem využití těchto inkasních společností bylo znepřehlednit pohyb peněz při přeprodeji tohoto zboží a tím se vyhnout zaplacení daně z přidané hodnoty.

Podle zjištění Práva tyto firmy ovládala prostřednictvím nastrčených osob trojice stíhaných Tomáš Kočárek, Jan Kroupa a Tomáš Vlček. Bílé koně jim podle policie sháněli Eva Jeslínková a Vojtěch Sivák, kteří pracovali

jako správci ubytovny patřící vlivnému plzeňskému podnikateli a členu ODS Petru Štruncovi. Vybírali lidi, kteří byli bez peněz a bez jakéhokoliv zázemí. Ti se za pár tisícovek upsali k něčemu, o čem neměli ani páru. To byl i případ Škrouda. Na „jeho“ společnost Toladena Trade, s. r. o., nechali Kočárek, Kroupa a Vlček dovézt v průběhu roku 2011 téměř dvacet miliónů litrů pohonných hmot z Rakouska, které obratem přes další dvě nastrčené firmy přeprodali dál.

Z důkazů, které mají kriminalisté v rukou, vyplývá, že veškeré platby s těmito obchody spojené realizovala jmenovaná trojice prostřednictvím inkasní společnosti Aloprex Trade, s. r. o., kam nechala jako jednatele zapsat rovněž bílého koně.

Ten potom na jejich pokyn vybíral z účtu peníze v hotovosti a předával jim je. Finanční úřad vyčíslil únik na dani ve výši téměř 95 miliónů korun. Stejný princip využili Kočárek, Kroupa a Vlček i v dalších případech, za které jsou stíháni pro krácení daně. Tam už jim měli s daňovými podvody pomáhat politici Adam Soleh a Radek Mráz.

První jmenovaný podle závěrů policejních vyšetřovatelů vyvedl z účtů inkasní firmy Mejavin Trade, s. r. o., přibližně 26 miliónů korun, aby tím znemožnil dohledat jejich původ. Mráz měl zase prostřednictvím společnosti Sesto, s. r. o., kterou ovládal přes bílé koně Lukáše Čecha a Josefa Otta, vyrábět fiktivní faktury.

Žena jako bílý kůň

Právu se podařilo hovořit se ženou, kterou Kroupa s Kočárkem a Vlčkem dosadili do jedné z inkasních společností a která pro ně vybírala peníze z účtů. Pod příslibem anonymity popsala reportérovi Práva, jak jako bílý kůň pracovala.

„Řekli mi, že budu jenom vybírat peníze, že to není trestné a že to dělá spousta lidí. Slíbili mi, že si s chodem firmy vůbec nemusím dělat hlavu, že všechny papíry budou vést za mě. Tak jsem na to kývla za měsíční odměnu pět tisíc korun,“ uvedla invalidní důchodkyně. Odvezli ji do Prahy, kde u notáře podepsala smlouvu o převodu obchodního podílu.

„Už to bylo všechno připravené, jen jsem podškrábla ty papíry. Pak jsme ještě jeli do asi třech bank zřídít účty včetně internetového bankovníctví. No a potom to fungovalo tak, že zavolali telefonem, vyzvedli mě doma a jeli jsme vybrat peníze,“ pokračovala žena ve věku okolo padesáti let.

Měsíčně vybírala okolo půldruhého miliónu korun. Celkem to dělalo přes 17 miliónů. Peníze podle svých slov odevzdávala buď Kočárkovi, nebo Kroupovi. „Určitě si je nenechávali pro sebe, třeba Kočárek mi při jednom výběru říkal, že ještě dneska musí odvézt ty peníze někomu do Prahy,“ dodala žena. I když některé indicie naznačují, že Kočárek s Kroupou jsou pouze prostředníci, stopa u nich zatím končí. Po zadržení a obvinění odmítli vypovídat. Kroupa na dotaz Práva uvedl, že se o tom nechce bavit. Kočárek nemá dostupný ani jeden ze dvou mobilních telefonů, které užíval, a reportérovi Práva se ho nepodařilo zastihnout ani v bytě u rodičů, kde se, jak uvedl po propuštění ze zadržení, prý bude zdržovat. Podle majetkových poměrů obou mužů, které Právo zjistilo z veřejných databází, si ani jeden z nich výrazně nad poměry nežije.

Fungovalo to tak, že zavolali telefonem, vyzvedli mě doma a jeli jsme vybrat peníze žena v roli bílého koně

Patrik Biskup

O Tea Party se nejedná

Za ten útok v Bostonu určitě není odpovědná americká pravice. Ani ta její část, která klade důraz na nízké daně (či svobodný obchod bez celních poplatků), ani ta, která reflektuje nedotknutelnost lidského života od početí po přirozenou smrt. Jak rychle se tyto spekulace vyrojily (a to i z okruhu poradců presidenta Obamy), tak rychle po nich byla veta. Ne, tentokrát o Tea Party nejde. Ale má-li právo na sprádání libivých teorií liberální tisk, máme toto právo i my. Tak směle do toho!... a to tím spíše, že tyto domněnky (ostatně jako každou správnou konspirační teorii) v tomto okamžiku zatím vyvrátit nelze.

Původ bratrů Carnajevových i fakt, že se jedná o muslimy, je znám s jistotou. Prvním předpokladem tedy budiž, že jsou skutečnými pachateli. ***Že je minimálně jistá část islámského terorismu nástrojem Kremlu, zmínil např. Alexandr Litviněnko v rozhovoru, který s ním v roce 2005 udělal J. R. Nyquist (publikováno pod názvem "Is Al Qaeda***

a Kremlin Proxy?") a o možnosti, že oba bratři byli dvojítypími agenti (tedy pracujícími i ve prospěch Moskvy), informuje text "The Tsarnaev brothers were double agents who decoyed US into terror trap" (DEBKAfile). Dopust'me se nyní dalšího předpokladu, že motorem celé akce byl starší z obou bratrů, který byl zastřelen, a že mladší s obou bratrů nemusí být s celým pozadím útoku vůbec seznámen – čili že tím, kdo případně pracoval ve prospěch Moskvy byl pouze Tamerlan. V takovém případě totiž skutečnost, že z mladšího bratra "nic nedostanou", nemusí být platným argumentem proti této teorii. Přitom samozřejmě zůstává ve hře možnost, že ***ani Tamerlan Carnajev netušil, kdo přesně jej k akci ponouká***.

Konečně, ruské zpravodajské služby jsou v celé záležitosti více či méně transparentně angažované. Upozorňovaly americkou stranu na staršího bratra a navedly ji také na "čečenskou stopu". Zatímco první z těchto kroků může být pouze zastíracím manévrem, jakýmsi alibi (byť i riskantním, ale třeba bylo v ohni více želízek...), druhý míří přímo na komoru. Ano, tohle je pochopitelně nejslabší článek v řetězu celé této spekulace. Ale přihlédnuto k útoku v Bostonu a jeho dnes obecně přijímaným okolnostem, pokud za strany Kremlu dojde na Kavkaze v blízké době k nějakým vojenským operacím, jak ostrá bude moci být případná kritika Washingtonu, ať už bude akce na ruské poměry brutální "pouze" standardně nebo i nadprůměrně?

Tedy, není celá tato záležitost ruskou operací, která má zajistit mezinárodní konsensus pro "boj proti islámskému terorismu" na Kavkaze bez toho, aby se někdo pozastavoval nad rozhazováním dětských hraček s výbušninou?

Jan Kubalčík Konzervativní listy

Klukovské vzpomínky 231

18. června 2013 Jan Čech

Kdo mne zná, ten ví, že bych si nikdy automobil značky Škoda nekoupil. Nic osobního to není, ale prostě není to "můj šálek čaje" . Můj první automobil byla paradoxně škodovka, typ Škoda 110. Jak to u mladých a nemajetných bývá, byla to míchanina dvou aut: karoserie od tchána a ostatní od kamaráda, který svou škodovku naboural tak, že byla na zrušení. Celé toto dobrodružství vzniklo tak, že tchán mi kulantně nabídl úplně novou, ustrojenou karoserii od nich z podniku, protože ruší tento typ v jejich autoparku: "Sežeň si nějakou nabouranou s papíry a budeš mít funglovku!" Koupil jsem od kamaráda nabouranou sto desítku a od tchána jsem "velkoryse" dostal darem "úplně novou" karoserii. Jako vše od tohoto pána i toto byl danajský dar - karoserie měla do nové asi tak daleko jako já do štíhlého blondáka, byla prorezlá, kapota shnilá, prostě vrak, ale za pomoci kamaráda jsme z toho udělali pojízdný automobil. Tak jsem se stal majitelem svého prvního vozu. Časem jsem sehnal novou kapotu a nové přední blatníky, aby toto "skoro nové" auto mohlo na silnici. Bylo tak skvělé, že nějací opilci z hospody U Pepíčka se s ním chtěli svézt domů a asi po pěti stech metrech usilovného tlačení zjistili, že v autě není baterka…

Pak jsem už nikdy auto Škoda neměl a bůh ví, že nikdy mít nebudu. Od té doby, co škodovka patří koncernu VW, je to s těmito auty jako s německým jídlem: nasytí, ale nenadchne. V době, kdy kolegové střádali pilně na géeleso, čili na Škodu 120GLS, což byla nejluxusnější varianta tohoto vozu, já měl volhu. Od dob tohoto "traktoru ve fraku" jsem již nikdy malé auto neměl. Měl jsem dvě volhy, sedana a kombíka. Kombík byl neskutečně prostorný a odvozil všechno, co jsem potřeboval, i dřevo z lesa. Tyto ruské tanky byly také jedinými auty v mém životě, na kterých jsem vydělal. Když jsem měl sedana, který byl poněkud zkorodovaný, ozval se můj nadřizený, že by měl kupce na mé auto, tedy, jestli ho chci prodat. "No jo, ale ona je trochu prorezlá!" "To nevádí, můj kamarád, ruský doktor, tady končí a shání Volhu 24, tak já mu dám tvoje číslo, ano?" A tak jsem měl kuriózní telefonát: "Jest' u vas avtomobil Volga? Da? Skolka a kakoj cvět?(Máte auto Volhu, za kolik a jakou má barvu?)" "Čjornaja i sorok tisjač!" (Černá, čtyřicet tisíc.) "Da charašo, zavtra na aeroportu, da? (Dobře, tak zítra na letišti!)" Druhý den jsem přijel s autem na letiště a tam před halou stál můj vedoucí a jakýsi pán. Zastavil jsem u nich a on řekl: "Sorok?" Vrazil mi obálku s penězi do ruky a zeptal se, jestli se může projet. Vzal jsem si ještě tašku z auta a již nikdy jsem svou volhu neviděl. Nabízel jsem svému vedoucímu velký techničák, ať mu ho pošle, ale on se jenom usmál: "Tam ho určitě potřebovat nebude!"

Druhou volhu jsem potřeboval prodat, protože jsem dostal firemního peugeotu. Psal se rok 1992 a autobazary sem vozily z Německa vraky BMW a jiných aut, které prodávaly za neskutečné peníze, a já přijel do autobazaru v Argentínské s volhou! Samozřejmě mne vyhodili, že teda ruská auta rozhodně neprodávají. Byli to hlupáci, protože odcházející ruští oficíři právě tato auta chtěli a také měli peníze. Přesně to se stalo. Odjžděl jsem z autobazaru a před ním postával hlouček lidí, na první pohled "našich osvoboditelů". Zeptali se mě, jestli bych tu volhu nechtěl prodat, já jim řekl, že ano, a za kolik, řekl jsem jim že za sedmdesát pět tisíc, on řekli "da" a bylo. Jenže z autobazaru se vyřítila banda chlapů s montpákami v rukou, že toto je území autobazaru a že jim musím dát dvacet procent z ceny auta. Na nic jsem nečekal, zařval jsem na Rusy, že musíme jet, ti skočili do mého auta a do žigulíka a traďá pryč. V Holešovické tržnici k nám přišel nějaký další Rus, přinesl obálku s požadovaným obnosem a já jel domů tramvají.

Pak jsem měl už jenom auta z USA. Velká, žravá, zastaralá, ale krásná. Měl jsem v práci kolegu a ten neustále na počítači dával dohromady octavie z možností, které výrobce nabízí. Zná nazpaměť všechny doplňky i jejich cenu. "Vykašli se na letadla a jdi prodávat auta, ty bys byl poklad pro autosalón!" "Víš, já bych nesnesl, aby si nějakou vysněnou oktávku přišel koupit nějakej vořežprut, to bych ho poslal domů. Takový auto, to je jako vlastní dítě."

Každým rokem, už třicet let, jezdím se synovci a synem na "pánskou jízdu". Nejprve na chatu do Veselí, když jsem o ni přišel, tak na Zuzaninu chalupu na Kost. Kousek od Kostí je Mladá Boleslav. Tak jsme se tam vloni zastavili v muzeu Auto Škoda. Byl jsem tam kdysi a bylo to tam zajímavé. Vloni to představovali, tak byl v depozitáři jenom takový malý "autosalón". Letos otevřeli nově nainstalované muzeum, a tak jsme se tam šli podívat. Viděl jsem automobilové museum Haynes nebo National Automobil Museum v Beaulieu, což jsou ohromná a nádherná musea v Anglii. Samozřejmě jsem nečekal, že v Boleslavi to bude podobné, věděl jsem, že to bude komornější. Ale to, co jsem viděl, mě porazilo. Ten člověk, který expozici navrhoval, nemohl být architekt ani výtvarník, to musel být totální idiot! Auta v pěti patrech nad sebou, bez možnosti prohlédnout si ta nahoře. Nahoře byly ty nejzajímavější prototypy, zatímco dole běžné vozy. Další haly byly přitom poloprázdné! Takže místa bylo dost! Já mám z předvádění ze sedmdesátých let z letiště fotky víc prototypů, než bylo v tomto muzeu. Když jsem se ptal paní v recepci, který vůl to navrhoval, řekla mi, že to dělal německý výtvarník a že tomu nerozumím.

Měla pravdu, tomuto "uměleckému záměru" vskutku nerozumím. Popisky typů korespondovaly s kvalitou údržby některých exponátů. Odcházeli jsme z muzea silně otráveni a já věděl, proč Škodovku nemám rád. Když se takhle starají o své muzeum, jak se asi starají o své zákazníky?

"Jedna věc se mi na tom muzeu líbila, když jsme nevěděli, kde jsi, strejdo, stačilo se zaposlouchat a slyšeli jsme, kde zrovna nadáváš, tak jsme tě snadno našli!"

Po úspěšném přistání amerických astronautů na Měsíci Brežněv svolá své kosmounauty a prohlásí:

"Soudruzi, řekněme si to otevřeně:

"Američané nás předběhli. Ale mi jim to

nedarujem! Poletíme na Slunce!"

Jeden kosmonaut se odváží zeptat:

"Ale soudruhu generální tajemníku, na Slunci je taková teplota, že tam naše lod" shoří ještě před přistáním."

Brežněv na to: "I s tím jsem počítal - poletíte v noci!"

Jaký je rozdíl mezi českým politikem a baterií? . Baterie má alespoň jedno plus.

Jaký je rozdíl mezi českou vládou a puzzle? Puzzle se skládá a česká vláda se rozkládá.

Kdysi jsme bojovali o lepší zítřek, dnes bojujeme mezi sebou o přežití.

Konala se soutěž "Co víš o SSSR?"

Kdo ji vyhrál?

.Agenti CIA.

Když NASA poslala první kosmonauty do vesmíru, zjistila, že psací pera nefungují při

absenci gravitace. Vyřešením tohoto problému NASA pověřila konzultantskou společnost. Po deseti letech a 12 milionech dolarů, Američané vyrobili vlastní pera schopná psát v jakékoliv pozici a při teplotě mezi 0 a 300 stupni kelvína. Rusové používají tužky.

Jaký je rozdíl mezi automatickou pračkou a Stalinem? .Stalin i věšel.

"Zločinnost je prý daň za demokracii..."
"Tento Havlův výrok jsem už slyšel mockrát. Jenom mi není jasné, proč tu daň neplatí jen ti, co se z té zločinnosti mají dobře..."

Jaký je rozdíl mezi socialismem a opiem? Žádný. Oba pocházejí z nezralých makovic.

"Co je štěstí?"

"Žít v socialismu."

"Co je neštěstí?"

"Mít to štěstí.

Co se změnilo po listopadu 1989?

Například pozdravy. Na místo "Čest práci!" se říká "Máš práci?"

Víte jaký je rozdíl mezi Billem Clintonem a Václavem Havlem?

Velký, Václav Havel by si totiž Monicu Lewinskou vzal.

Co je to socialismus? Zřízení, které neobvykle směle překonává překážky, které se v žádném jiném zřízení nevyskytují a ani vyskytovat nemohou.

Co je socialismus? Trnitá cesta od kapitalismu ke kapitalismu

Učitelka jde s dětmi na procházku do parku a tam zahlédne na stromě veverku.

Učitelka se tedy zeptá Pepíčka:

"Víš, co je to za zvíře, které tam sedí?"

Pepíček odpoví:

"Prosím to je kočka."

"To snad ne, Aničko, řekni Pepíčkoví, co je to za zvíře."

Anička na to: "To byl asi pes."

Učitelka: "Ale děti, co jsem vás celý rok učila?"

Karel se přihlásí:

"Že by to byl Havel?"

Šedesátá léta, SSSR, Moskva.

Cizinec se v centru města ptá místního občana:

"Prosím vás, kde je tu nejbližší restaurace, kde se dá dobře najíst?"

"V Helsinkách." odpovídá místní znalec.

Dívka říká otci: "Tati, jeden chlapec ve škole mi řekl něco, čemu jsem tak docela nerozuměla. Říkal, že mám pěkný čelní sklo, překrásný kufr, super karosérii a moje nárazníky jsou bezchybné..."

Otec na to: "Vyříd' mu, že jsi ještě v záruce a jestli se opováží zvednout kapotu, aby zkontroloval hladinu oleje, tak mu urvu vejfuk...!"

Při zpovědi:

"Otče, já se pomalu nemám z čeho zpovídat. Už osm let nepiju alkohol, nekouřím, drogy si nepíchám, nechodím za ženami, dokonce nekradu, ani barevné kovy, nikoho nepřepadám, auta nevykrádám..."

"Já vím, synu, vím. Však tě už brzo pustí na svobodu..."

Arabský muslim nastoupil v Londýně do taxíku. Důrazně požádal taxikáře, aby vypnul rádio, protože příkazem učení jeho náboženství je, že on nesmí poslouchat takovou hudbu, když v Prorokových časech nebyla žádná západní hudba, která je hudbou nevěřících. Taxikář zdvořile vypnul rádio a otevřel dveře. Arab se otázel: "Co se děje?" Taxikář odpověděl:"Za časů Proroka nebyly žádné taxíky. Vypadněte a počkejte si na velblouda..."

